

PARÇALANMIŞ BİR DÜNYA. KUŞATMA ALTINDA BİR AŞK.

Sisters Planet

VERONICA ROSSI
BİTMİYEN
GECENİN
İÇİNDE

FIRTINALARIN HARAP ETTİĞİ BİR DÜNYADA ACIMASIZ GECEYE VE TÜM İHANETLERE RAĞMEN HAYATTA KALMAK İÇİN DİRENEN BİR AŞK

ARIA annesinin kaybını kabullenmiş ve artık Hayal'in dışındaki yabani dünyaya uyum sağlamıştır. Peregrine ise Tide kabilesinin Kan Lordu olarak yeni sorumluluklarına alışmaya çalışmaktadır. Birbirine umutsuzca âşık iki gencin yolları aylar sonra tekrar kesiştiğinde mutlulukları çok kısa sürer. Tide'lar, yarı İkametçi olan Aria'ya güvenmemektedir ve Perry, yönetmesi gereken kabile ile sevdiği kadın arasında kalır.

Eter fırtınaları her geçen gün kötüleşirken, emniyette olabilmek için tek umutları Durgun Mavi'yi bulmaktır. Üstelik bu efsanevi bölgeye ulaşmak isteyen sadece onlar değildir ve Perry'nin yeğeni hâlâ Konsül Hess'in tutsağıdır. Etrafları sahte dostlar, dosta dönüşen düşmanlar, doğal felaketler ve güçlü tutkularla çevrilen ancak asla yılmayan Aria ile Perry güzel bir gelecek kurmak uğruna bir kez daha ayrı düşecektir.

"Akıllara durgunluk veren bir macera ve aşk hikâyesi.

Bu kitaba resmen saplanıp kaldım."

Kami Garcia

www.penguen.com.tr

2281778-603-243-NB-9

Pegasus Yayınları: 1032

Gençlik: 176

Bitmeyen Gecenin İçinde

Veronica Rossi

Özgün Adı: Through the Ever Night

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Sibel Yıldız

Düzelti: Begüm Berkman Padar

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2015

ISBN: 978-605-343-484-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Veronica Rossi, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

VERONICA ROSSI

BİTMİYEN GECENİN İÇİNDE

İngilizceden Çeviren:
Özge Burçak Aydınalp

PEGASUS YAYINLARI

Elisabeth ve Flavio için,

PEREGRINE

Aria buradaydı. Perry onun kokusunu takip ederek gecenin içinde hızla ilerledi. Gözleri karanlık ormanı tararken kalbi küt küt attığı halde istikrarlı adımlarla yürüyordu. Roar ona Aria'nın yeniden dışarı çıktığını söylemişti, hatta kanıt olarak gönderdiği menekşeyi ve mesajı da vermişti ancak Perry buna Aria'yı görmeden inanmayacaktı.

Kayalık bir tepeye geldiğinde yayını, sadağını ve çantasını yere bıraktı. Sonra yukarı sıçradı, kayadan kayaya zıplayıp zirveye ulaşana kadar durmadı. Gök Eter ışıyla hafifçe parlayan yoğun bir bulut tabakasıyla kaplıydı. Uzayıp giden tepeleri inceledi, bakışları çorak bir toprak parçasına takıldı. Kavrulmuştu, rengi gümüşiydi, kışın çıkan fırtınalardan kalma bir yaraydı. Perry'nin batı yönünde katedeceği iki günlük mesafenin büyük kısmı böyle görünüyordu.

Perry uzakta bir kamp ateşinin izini görünce gerildi. Havayı içine çekince serin esintideki duman kokusunu aldı. Bu Aria olmalıydı. Yakındaydı.

“Koku aldın mı?” diye seslendi Reef. Altı metre aşağıda duruyordu. Teri, koyu kahverengi teninde parlıyor, burnunun üstünden yanağını bölercesine, kulağına kadar uzanan yara izine doğru akıyordu; soluk soluğa kalmıştı. Sadece birkaç ay öncesine kadar yabancıydılar. Şimdi Reef onun muhafızlarının başındaydı, yanından nadiren ayrılıyordu.

Perry aşağı inip erimekte olan karın üstüne çatırtıyla düştü. “Doğu tarafında. Bir buçuk kilometre var. Belki daha da az.”

Reef kolunu yüzüne götürüp örgülerini iterek terini sildi. Normalde Perry’ye çaba harcamadan yetişebiliyordu ama şiddetli bir hızla geçen iki gün aralarındaki on yıllık yaş farkını ortaya koymuştu. “Onun Durgun Mavi’yi bulmamıza yardım edebileceğini söylemiştin.”

“Yardım edecek,” dedi Perry. “Sana söyledim. Onun da bizim gibi onu bulması gerekiyor.”

Reef ilerleyerek yarım metre kadar ötesinde durup gözlerini kısıtı. “Bunu söylemiştin.” Başını sallayıp nefes aldı, hareketi hem cesurca hem de hayvansıydı. Duyu’sunu Perry’nin yaptığı gibi saklamıyordu. “Ama onun peşinden gelmemizin sebebi bu değil,” dedi.

Perry kendi ruh halini okuyamıyordu ama Reef’in aldığı kokuları tahmin edebiliyordu. Heves; yeşil, keskin ve canlı. Arzu; yoğun ve misk gibi. Almaması imkânsızdı. Reef de bir Bilici’ydi. Perry’nin şimdi, Aria’yı görmesine anlar kalmışken tam olarak ne hissettiğini biliyordu. Kokular asla yalan söylemezdi.

“Hayır ama sebeplerden biri,” dedi Perry sert bir sesle. Eşyalarını alıp sabırsızlıkla omzuna attı. “Burada diğerleriyle kamp yap. Gün doğumuna kadar dönmüş olurum.” Gitmek için arkasını döndü.

“Gün doğumu mu, Perry? Sence Tide’lar bir Kan Lordu daha kaybetmek ister mi?”

Perry donup kaldıktan sonra ona yüzünü döndü. “Daha önce burada yüzlerce kez tek başıma kaldım.”

Reef başını salladı. “Tabii. Bir avcı olarak.” Deri çantasından bir su tulumu çıkardı, hâlâ nefes nefese olmasına rağmen rahat ve yavaşça hareket ediyordu. “Artık bundan fazlasın.”

Perry ormana baktı. Twig ve Gren oradaydı, tehlike var mı diye etrafı dinleyip izliyorlardı. Perry’yi bölgesinden ayırdığından beri koruyorlardı. Reef haklıydı. Burada, sınır dışındaki bölgelerde tek kural hayatta kalmaktı. O gözetmezken Perry’nin hayatı tehlikedeydi. Perry yavaşça nefes verdi, geceyi Aria’yla geçirme umudu kaybolmuştu.

Reef su tulumunun tıpasını sertçe içeri itti. “Ee? Lordumun emri nedir?”

Perry bu resmî hitap karşısında başını iki yana salladı; bu Reef’in ona sorumluluğunu hatırlatma yöntemiymiş. Sanki unutulmuş gibi. “*Lordun* bir saatini tek başına geçirecek,” diyerek hızla uzaklaştı.

“Peregrine, bekle. Yapman gereken...”

“Bir saat,” diye seslendi Perry omzunun üstünden. Reef’in istediği her neyse bekleyebilirdi.

Reef’i geride bıraktığından emin olunca yayını daha sıkı kavrayıp koşmaya başladı. Ağaçların arasından geçerken kokuları

yanından hızla esiyordu. Islak toprağın zengin, umut verici kokusu. Aria'nın kamp ateşi. Bir de kokusu. Menekşeler; tatlı ve nadir bulunan türden.

Perry bacaklarındaki yanma hissinin ve ciğerine dolan soğuk havanın tadını çıkardı. Kışın olduğu yerde durması gerekmişti çünkü Eter fırtınaları ortalığı yakıp kavurmuştu ve o da dışarıda uzun süre kalmamıştı; yani annesini arayan Aria'yı İkametçi Kozası'na götürdüğünden beri. Kendine Aria'nın ait olduğu yere, kendi halkına döndüğünü söyleyip duruyordu, Perry'nin de ilgilenmesi gereken bir kabilesi vardı. Sonra, sadece birkaç gün önce Roar, Cinder'la beraber kampa gelip ona Aria'nın dışarıda olduğunu söylemişti. O andan sonra tek düşünebildiği yeniden onunla olmaktı.

Perry büyüyen çimenler ve yakın zamanda yağan yağmur yüzünden yumuşayan bayırdan aşağıya koşarak ormana daldı. Ağaçların altı daha karanlıktı, Eter ışığı saçakların arasından hafifçe süzülüyordu ama her dal ve yaprak Gece Görüşü sayesinde birbirinden ayrı bir karışıklık yaratıyordu. Her adımda Aria'nın kamp ateşinin kokusu güçleniyordu. Birden onun sinsice yaklaşma oyununu hatırladı, bir gölge gibi sessizce gelip Perry'nin yanağına bir öpücük konduruşunu. Dudaklarında beliren tebessüme engel olamadı.

İleride bir hareket gördü; ağaçların arasındaki bir silüetti. Az sonra Aria ortaya çıktı. Zarıftı. Sessizdi. Gözleriyle etrafı tararken dikkatini toplamıştı. Aria onu gördüğünde gözleri şaşkınlıkla açıldı ama yürüyüşü yavaşlamadı, Perry'ninki de öyle. Perry eşyalarını çıkarıp oldukları yere bıraktı ve ileri atıldı. Bir an sonra Aria göğsüne çarptı, gerçekten kollarındaydı ve mis gibi kokuyordu.

Perry ona sımsıkı sarılıyordu. “Seni özledim,” diye fısıldadı kulağına. Ona bundan daha yakın olması imkânsızdı. “Seni hiç bırakmamalıydım. Seni çok özledim.”

Kelimeler ağzından döküldü. Söylemeyi planlamadığı onlarca şey söyledi, ta ki Aria geri çekilip ona gülümseyene kadar. Sonra hiç konuşmadı. Aria’nın, saçları gibi siyah olan ince kaşlarının kavisini ve gri gözlerine yansıyan zekâsını doya doya izledi. Açık tenliydi ve vücudu biçimliydi, çok güzeldi; hatırladığından da güzel.

“Buradasın,” dedi Aria. “Geleceğinden emin değildim.”

“Hemen yola çıktı...”

Perry sözünü tamamlayamadan Aria’nın kolları boynuna dolandı ve öpüşmeye başladılar; beceriksizce, aceleci bir öpücüktü. İki de nefes nefeseydi. Fazla gülümsüyorlardı. Perry yavaşlayıp her şeyin tadını çıkarmak istedi ama içinde bir sabır zerresi bile bulamadı. Gülmeye başlayan o muydu yoksa Aria mıydı, emin değildi.

Perry, “Bundan çok daha iyisini yapabilirim,” derken aynı anda Aria da “Uzamışsın. Yemin ederim büyümüşsün,” dedi.

“Uzamış mıyım?” dedi Perry. “Umarım öyle olmamıştır.”

“Ama olmuş,” dedi Aria. Perry’nin yüzünü sanki hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyormuş gibi inceledi. Neredeyse biliyor sayılırdı. Beraber geçirdikleri süre boyunca Perry ona kimseve söylemediği şeyleri söylemişti. Aria’nın bakışları Perry’nin boynundaki zincire takılınca tebessümü kayboldu. “Olanları duydum.” Aria uzandığında Perry’nin köprücük kemiğindeki ağırlık kalktı. “Artık bir Kan Lordu’sun.” Aria usulca konuştu, Perry’den çok kendi kendine konuşur gibiydi. “Bu... Bu göz kamaştırıcı.”

Perry aşağıya baktı, Aria'nın parmaklarının gümüş halkalarda hareket edişini izledi. "Ağır," dedi. Bu aylar önce zinciri aldığından beri yaşadığı en güzel andı.

Aria gözlerine baktı, ruh hali sakinleşmişti. "Vale için üzgünüm."

Perry gölgeli ormana bakıp boğazındaki ani gerginlikle yutkundu. Ağabeyinin ölümünün anısı geceleri uykusunu kaçıyordu. Bazen yalnızken nefesini bile kesiyordu. Yavaşça Aria'nın elini zincirden çekip parmaklarını kendininkilerle kenetledi.

"Bunu sonra konuşalım," dedi. Birbirlerine anlatmaları gereken aylar vardı. Aria'nın annesi hakkında konuşmak istiyordu. Haberi Roar'dan duyduğundan beri onu teselli etmek istemişti. Ama şimdi olmazdı, daha yeni kavuşmuşken.

"Sonra... tamam mı?"

Aria başını salladı, gözleri onu anladığını gösteren bir sıcaklıkla doluydu. "Sonra." Perry'nin elini çevirip Cinder yüzünden oluşan yaraları gördü. İzler erimiş mum gibi açık renkli ve kalındı, parmak boğumlarından bileğine kadar uzanan bir ağ gibi görünüyordu. "Hâlâ rahatsız ediyor mu?" diye sordu Aria parmaklarını yara izinde gezdirirken.

"Hayır. Bana seni hatırlatıyor... yarayı sardığın zamanı." Perry başını eğip yanağını Aria'nınkine yasladı. "Bana ilk kez nefret etmeden dokunmuştun." Bu kadar yakinken kokusu her yerdedi, Perry onu içinde hissediyordu, onu bir şekilde hem heyecanlandırıyor hem de sakinleştiriyordu.

"Roar sana nereye gideceğimi söyledi mi?" diye sordu Aria.

"Söyledi." Perry doğrulup yukarı baktı. Eter akımını göremese de orada olduğunu, bulutların üstünde dolandıklarını biliyordu. Her kış Eter fırtınaları daha da şiddetleniyor, beraberinde ateş ve

yıkım getiriyordu. Perry daha da kötüleceğini biliyordu. Kabilenin hayatta kalması, söylentilere göre Eter'siz olan toprakları bulmalarına bağlıydı. Aria'nın da aradığı şey buydu. "Bana Durgun Mavi'yi aradığını söyledi."

"Neşe'nin halini gördün."

Perry başını salladı. Aria'nın annesini bulmak için Koza'ya beraber gitmişlerdi ve Eter tarafından yok edildiğini görmüşlerdi. Dağ büyüklüğündeki kubbeler çökmüştü. Üç metre kalınlığındaki duvarlar yumurta kabuğu gibi parçalanmıştı.

"Bunun Hayal'e olması da an meselesi," diye devam etti Aria. "Durgun Mavi tek şansımız. Duyduğum her şey Horn'lara işaret ediyor. Sable'a."

Adını duyunca Perry'nin nabızı hızlandı. Kız kardeşi Liv'in Horn'ların Kan Lordu'yla geçen bahar evlenmesi gerekiyordu ama kız korkup kaçmıştı ve hâlâ ortaya çıkmamıştı. Perry'nin geç olmadan Sable'la baş etmesi gerekecekti.

"Horn'ların şehri hâlâ buz yüzünden kapalı," dedi. "Kuzey geçişinin buzları çözülmedikçe Yamaç'a ulaşamaz. O zamana kadar birkaç hafta geçebilir."

"Biliyorum," dedi Aria. "Şimdiye kadar çözülür sanmıştım. Çözülünce ilk iş kuzeye gideceğim."

Aria ondan hızla uzaklaşıp ormanı taradı, başını hızlı ve keskin hareketlerle çeviriyordu. Aria bir İhtici olduğunu öğrendiğinde Perry de oradaydı. Her ses onun için yeni bir keşitti. Şimdi Perry, Aria'nın dikkatinin gecenin seslerine kendiliğinden yönelişini izliyordu.

"Biri geliyor," dedi Aria.

“Reef,” dedi Perry. “Adamlarımdan biri.” Bir saat geçmiş olması imkânsızdı. Ona yakın bir süre bile olamazdı. “Yakında daha fazla adamım var.”

Perry, Aria’nın duygularındaki ani değişimi fark etti; canlı, serin bir akıntı gibi. Bir an sonra kalbi tekledi. Aylardır bir başkasının duygularıyla bağlantı kurmamıştı; en son Aria’yla olduğundan beri.

“Ne zaman döneceksin?” diye sordu Aria.

“Yakında. Sabah.”

“Anladım.” Aria bakışlarını Perry’den zincire çevirdi, ifadesi daha temkinliydi. “Tide’ların sana ihtiyacı var.”

Perry başını iki yana salladı. Aria anlamıyordu. “Buraya seni bir geceliğine görmek için gelmedim Aria. Benimle Tide’ların yanına gel. Burası güvenli değil, hem...”

“Yardıma ihtiyacım yok, Perry.”

“Öyle demek istemedim.” Perry’nin içi düşüncelerini toplamasını engelleyecek kadar kıpır kıpırdı. Başka bir şey diyemeden Aria ondan bir adım daha uzaklaştı, elleri kemerindeki bıçakların üzerinde, havadaydı. Reef saniyeler sonra ormandan çıktı, onlara doğru yürürken geniş omuzları çökmüştü. Perry sessizce küftetti. Aria’yla biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Baş başa.

Reef tetikte ve silahlı olan Aria’yı görünce duraksadı. Herhalde bir İkametçi’den beklediği bu değildi. Perry de Aria’nın temkinli ifadesini fark etti. Reef yüzünü kaplayan yara ve meydan okuyan bakışlarıyla uzak durulması gereken birine benziyordu.

Perry boğazını temizledi. “Aria, bu Reef, başmuhafızım.” Onun için bu kadar değerli iki insanı tanıştırmak tuhaf bir histi. Sanki zaten birbirlerini tanıyor olmaları gerekiyormuş gibi.

Reef başını gergin bir tavırla sallayarak kime yönelttiği belirsiz bir selam verdikten sonra Perry'ye sert bir bakış attı. "Biraz konuşalım," dedi keskin bir tonla ve uzaklaştı.

Bu şekilde konuştuğu için Perry içinde yayılan öfkeyi hissetti ama Reef'e güveniyordu. Aria'ya baktı. "Hemen döneceğim."

Çok gitmemiştii ki Reef örgülerini savurarak hızla döndü. "Sana şu anda ruh halinin nasıl olduğunu söylememe gerek yok, değil mi? Aptallığın kokusu. Bizi buraya bir kızın peşinden getirdin, hem de seni öyle bir..."

"O bir İştirici," diyerek sözünü kesti Perry. "Seni duyabilir."

Reef parmağını havada salladı. "Ben senin beni duymanı istiyorum, Peregrine. Düşünmen gereken bir kabilen var. Aklını bir kızla bozma lüksün yok, özellikle de bir İkametçi'yle. Olanları unuttun mu? Çünkü kabilenin unutmadığına eminim."

"Kaçırımlar onun suçu değildi. Alakasız bile yoktu. Ayrıca o sadece kısmen bir İkametçi."

"O bir *Köstebek*, Perry! *Onlardan* biri. Herkesin tek göreceği de bu."

"Ne dersem onu yapacaklar."

"Ya da sana sırtlarını çevirecekler. Seni onunla gördüklerinde nasıl tepki vereceklerini sanıyorsun? Vale, İkametçilerle ticaret yapmış olabilir ama asla içlerinden birini yatağına almadı."

Perry öne atılıp Reef'i yeleğinden yakaladı. Kenetlenmiş şekilde durdular, aralarında birkaç santimlik bir mesafe vardı. Reef'in duyguları Perry'nin dilinin arkasını buz gibi soğukluğuyla yaktı. "Derdini anlattın." Perry, Reef'i bırakıp geri çekildi, birkaç

nefes aldı. Aralarındaki sessizlik uzadı, tartışmalarından sonra sesi çok yüksekti.

Perry, Aria'yı Tide'ların yanına getirmenin nasıl bir soruna yol açacağını anlayabiliyordu. Kabile, masum olmasına rağmen kayıp çocuklar için onu suçlardı çünkü o bir İkametçi'ydi. Kolay olmayacağını biliyordu ama bir yolunu bulurdu. Yapılması gereken her neyse Perry, Aria'nın yanında olmasını istiyordu ve Kan Lordu olarak kararı buydu.

Perry, Aria'nın beklediği yere baktıktan sonra yeniden Reef'e döndü. "Biliyor musun?"

"Neyi?" dedi Reef öfkeyle.

"Zamanlaman berbat."

Reef sırtıttı. Elini başının arkasına götürüp iç geçirdi. "Elimde değil." Tekrar konuştuğunda sesindeki hırçınlık kaybolmuştu. "Perry, bir hata yapmanı istemiyorum." Başıyla zinciri işaret etti. "Bunun sana neye mal olduğunu biliyorum. Kaybedişini görmek istemem."

"Ben ne yaptığımı biliyorum." Perry soğuk metali eliyle kavradı. "Bu işi halledeceğim."

ARIA

Aria ağaçlara baktı, Perry'nin dönüşüyle yükselen ayak seslerini dinledi. Önce boynundaki zincirin, sonra da gözlerinin karanlıkta parladığını gördü. Demin öyle bir panikle bir araya gelmişlerdi ki... Şimdi Perry hızlı adımlarla ona doğru ilerlerken Aria ona ilk kez doğru düzgün baktı.

Perry etkileyiciydi. Hatırladığından da iyiydi. Demin düşündüğü gibi uzamıştı ve omuzları daha da kaslanmış, uzun vücuduna ağırlık katmıştı. Loş ışıktaki Aria koyu renkli montunu ve üstüne tam oturan, düzgün kesimli pantolonunu gördü. Bunlar sonbaharda tanıştığı avcının eski püskü, yamalı giysileri değildi. Sarı saçları daha kısaydı, yüzünü kat kat çevreliyordu; Aria'nın daha önce gördüğü kıvrılan, uzun dalgalardan öyle farklıydı ki.

Perry on dokuz yaşındaydı ama Aria'nın Hayal'deki arkadaşlarından daha yaşlı görünüyordu. Aria'nın kaç arkadaşı onun yaşadıklarını yaşamıştı? Hangisinin bakması gereken yüzlerce

insan vardı? Hiçbirinin. Tamamen farklı dünyalardan geliyorlardı. Aria'nın aklına *Eter* geldi. İkametçilerin ve Yabancıların tek ortak noktası oydu. İki taraf için de tehdit oluştuyordu.

Perry bir iki metre ötede durdu. Solgun ışık sert yüz hatlarına vurduğunda Aria gözlerinin altındaki gölgeleri fark etti. Perry parmağını çenesindeki düzgün, kirli sakalda gezdirdi. Sürtünme sesi öyle tanıdık gelmişti ki Aria altın renkli kılları parmak uçlarında hissediyor gibiydi.

“Reef için üzgünüm.”

“Önemli değil,” dedi Aria ama önemliydi. Reef’in sözleri zihninde yankılandı. *İkametçi* demişti. *Köstebek*. Acı hakaretler. Aylardır duymadığı sözler. Halbuki Marron’ın kalesindeyken kendini oraya ait gibi hissetmişti.

Bakışları aralarındaki yere indi. Aria için üç adım. Perry için iki. Aylar önce vücutları birbirine yaslanmıştı. Şimdiyse yabancılar gibi uzak duruyorlardı. Sanki her şey öylece değişmiş gibi.

Bir hata. Reef de öyle demişti. Haklı mıydı? “Belki de gitmeliyim.”

“Hayır, kal.” Perry öne çıkıp elini tuttu. “Söylediklerini unut. Öfkesini kontrol edemez... Benden de kötü.”

Aria'nın bakışları yukarı, ona yöneldi. “*Daha mı kötü?*”

Perry'nin ağzının kenarları kıvrılıp Aria'nın özlediği o çarpık tebessümüne büründü. “Daha kötü sayılır.” Biraz daha yaklaştı, ifadesi ciddileşti. “Seni bir geceliğine görmeye gelmedim, yardım teklif etmeye de. Seninle olmak istediğim için buradayım. Kuzey geçişindeki buzların çözülmesi haftalar sürebilir. Çözülene dek bekleriz, sonra da Durgun Mavi’yi beraber ararız.” Perry du-

raksadı, bakışları tamamen Aria'ya odaklanmıştı. "Benimle dön, Aria. Benimle ol."

Bu sözleri duyduğunda Aria'nın içinde inanılmaz güzellikte bir his belirdi. Sözlerini bir şarkı gibi ezberledi; her notasını, acele etmeden, Perry'nin derin, sıcak sesiyle. Ne olursa olsun bu sözleri saklayacaktı. Evet demeyi her şeyden çok istiyordu ama karnındaki kasılmayı görmezden gelemezdi.

"İstiyorum," dedi. "Ama artık sadece ikimiz yokuz." Perry'nin Tide'lara karşı sorumluluğu vardı ve Aria'nın da kendi sorunları. Konsül Hess, yani Hayal'in Güvenlik Müdürü, Aria ona Durgun Mavi'nin yerini bildirmezse Perry'nin yeğeni Talon'a zarar vermekle tehdit etmişti. Bu Aria'nın yeniden dışarı çıkma sebebi; yani sebeplerinden biriydi.

Aria, Perry'nin gözlerine baktığında Hess'in şantajından bahsetmeye cesaret edemedi. Perry'nin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ona söylemek de sadece endişelenmesine sebep olacaktı. Onun yerine, "Reef kabilenin sana karşı çıkacağını söyledi," dedi.

"Reef yanılıyor." Perry'nin bakışları sıklıkla ormana yöneldi. "Alışmaları zaman alabilir ama ben ne dersem yapacaklardır." Aria'nın elini sıktı, gözleri bir tebessümle aydınlandı. "Evet de. İstedigini biliyorum. Sensiz dönersem Roar beni dövecek, bu da gelmen için başka bir sebep. Belki karar vermene yardımcı olur."

Eli Aria'nın kolundan aşağı indi ve başparmağı kol kasını okşadı. Okçuluktan kaynaklanan, her nasılsa hem sert hem de yumuşak olan nasırlarını hissetmek Aria'nın titremesine sebep oldu. Ağaçların bir esintiyle hışırdadığını duydu, sonra da yanaklarını serinliğiyle okşayışını hissetti. Perry'den başka kimse ona bedenindeki varlığını bu kadar güçlü hissettiremezdi.

Perry durmaksızın konuşuyordu. Aria ona yetişebilmek için düşüncelerinden sıyrılmak zorunda kaldı. “İşaretlere ihtiyacın var. İşaretenmemiş olman tehlikeli. Bir Duyu’yu saklamak tehlikelidir, Aria. İnsanlar onları sakladıkları için öldürülüyor.”

“Roar anlattı,” dedi Aria. Marron’ın yanından ayrıldığından beri ormanda saklanıyordu, o yüzden İşaretlerinin olmayışı henüz bir sorun yaratmamıştı. Ancak kuzeye gittiği zaman başka insanlarla karşılaşacaktı. İşitici dövmeleriyle çok daha güvende olacağını inkâr edemezdi.

“Buna ancak bir Kan Lordu izin çıkarabilir,” dedi Perry. “Tanıdığım biri var.”

“İşaretenmemi destekler misin? Sadece kısmen Yabancı olsam bile mi?”

Perry başını yana eğdi, sarı dalgaları gözlerine döküldü. “Evet. Bunu yapmayı çok istiyorum.”

“Perry, peki şey...” Aria sessizleşti, aylardır beynini kemiren soruyu dile getirmek istediğinden emin değildi ama bilmek zorundaydı. Bu onu mahvedecek bir şey duymak anlamına gelse bile... “Bana sadece başka bir Bilici’yle olabileceğini söylemiştin ama ben...” Dudağını ısırp cümlesini zihninin güvenliği içinde tamamladı. *Senin gibi değilim. İstediyini söylediğin şey değilim.*

Perry onu izlerken Aria’nın yüzü ısınmaya başladı. Ne söylerse söylesin ya da söylemese bile Perry onun kendine olan güvensizliğinin derinliğini koklayabiliyordu.

Aria’ya yaklaştı, parmağını çenesi boyunca gezdirdi. “Pek çok konudaki düşüncelerimi değiştirdin. Bu sadece biri.”

Aria aniden onu bırakmayı hayal bile edemez oldu. Buna bir çözüm bulmak zorundaydı. Kabile İkametçi olduğu için ondan

nefret ederdi; bundan emindi. Bölgelerine Perry'yle el ele girse Tide'lar Perry'nin kararlarına duydukları tüm saygıyı yitirirdi. Ama ya Perry ve o dikkati başka bir şeye çekerse? İkisinin de ihtiyacı olan bir şeye? Zihninde bir fikir oluşmaya başladı.

"Tide'lara benden bahsettin mi?" diye sordu.

Perry kaşlarını çattı. Bu soru onu afallatmıştı. "Birkaç kişiye Durgun Mavi'yi bulmak için yardım edeceğimi söyledim."

"Bu kadar mı?"

"Kimseye bizden bahsetmedim, asıl sorduğun oysa." Omuz silkti. "Bu özel bir konu... aramızda."

"Öyle kalmalı. Seninle bir müttefik olarak geleceğim ve ilişkimizi konuya karıştırmayacağız."

Perry güldü, sesi kuru ve neşesizdi. "Ciddi misin? Yalan mı söyleyelim yani?"

"Yalan söylemek denemez. Senin şimdi söylediğinden farklı değil: aramızda kalacak. Kabileyi böyle alıştırabiliriz. Nasıl tepki vereceklerini anlayan kadar bizden bahsetmeyiz. Roar, biz istersek sessiz kalır. Peki ya, Reef?"

Perry başını salladı, çenesi kasıldı. "Bana bağlılık yemini etti. Ne istersem yapacaktır."

Bir dalın kırılma sesi Aria'nın dikkatini karanlık ormana çekti. Üç belirgin adım sesi duyuyordu, biri diğerlerinden daha ağırdı. Perry'nin öteki muhafızları geliyordu. Sessizce konuşuyorlardı, ancak her birinin sesi Aria'nın kulaklarında benzersizdi, tıpkı bır yüzün hatları gibi kendine has. "Ötekiler geliyor."

"Gelsinler," dedi Perry. "Onlar benim adamlarım, Aria. Bir şey saklamama gerek yok."

Aria ona inanmak istiyordu ama akıllıca davranmak zorundaydılar. Perry yeni bir lider olarak, kabilesinin arkasında durmaya ihtiyaç duyuyordu. Ancak Aria, İşaretlenmiş olmasının Durgun Mavi'yi bulma şansını artıracaklarını inkâr edemezdi, Yamaç'a yapacağı yolculukta Perry'nin sağlayacağı avantajdan bahsetmesine bile gerek yoktu. Perry bir avcı, bir savaşçıydı. Hayatta kalmayı bilen biriydi. Sınır dışındaki bölgelerde, tanıdığı herkesten daha rahat hareket ediyordu. Bunlar Durgun Mavi'yi aramaya gitmeden önce birkaç hafta Tide'ların yanında kalmak için iyi sebeplerdi. O ve Perry biraz temkinli davranırlarsa istedikleri her şeyi elde ederlerdi.

Perry'nin muhafızları yaklaşıyordu, ayak sesleri her an biraz daha yükseliyordu. Aria parmak ucunda durup ellerini Perry'nin göğsüne yasladı. "En iyisi bu, en güvenlisi," diye fısıldadı. "Güven bana."

Dudaklarını hızla onunkilere dayadı ama bu kadarı biraz olsun yetmezdi. Perry'nin yüzünü ellerinin arasına aldı, özlediği yumuşak kirli sakallarını hissetti ve onu tekrar kararlı, tutkulu bir şekilde öptükten sonra geri çekildi.

Reef ve diğer iki adam geldiğinde Perry'yle birbirlerinden birkaç adım uzak duruyorlardı; tıpkı iki yabancı gibi.

PEREGRINE

İki gün sonra, Perry bir dizi meşe ağacının arasından çıktı ve önünde Tide kampı belirdi, ardında kalabalık bulutlarla kaplı gökle bir yamacın tepesini süslüyordu. Toprak yolun iki tarafındaki kırlar vadiyi çevreleyen tepelere kadar uzanıyordu.

Perry büyürken pek çok kez Kan Lordu olmayı hayal etmişti ama hiçbir şey şimdi duyduğu hisle kıyaslanamazdı. Evine ilk defa *kendi* bölgesi olarak geliyordu. Topraktan göğe, her insana kadar aradaki her taş ona aitti.

Aria yanında belirdi. “Kamp burası mı?”

Perry sırtındaki yayı ve sadağı çekiştirerek şaşkınlığını sakladı. Dönüş yolunda Aria ona yüzüne bile bakmayan Reef ve üstünden gözlerini ayırmayan Gren ve Twig’e gösterdiğinden fazla ilgi göstermemişti. Gece ateşin iki ayrı tarafında uyumuşlardı ve gündüzleri de tek tük konuşmuşlardı. Konuştuklarındaysa iletişimleri kısa ve soğuktu. Perry onun yanında rol yapmaktan nefret ediyordu ama

eğer Aria bu şekilde kendini daha rahat hissediyorsa ona ayak uyduracaktı. Şimdilik.

“Hemen şurası,” dedi Perry başını sallayıp. Gün boyunca yağmur tehdidi altındaydılar ve şimdi hafifçe çiselemeye başlamıştı. Bulutların dağılıp güneşi ya da Eter’i göstermesini istedi, ışık olması yeterliydi ama gökyüzü günlerdir bulutluydu. “Babam onu bir çember oluşturacak şekilde inşa etmişti; böylelikle savunmak daha kolay oluyor. Baskınlar sırasında evlerin arasını kapatan ahşap duvarlarımız var. En yüksek yapı... şuradaki çatıyı görüyor musun?” İşaret etti. “Orası aş evi. Kabilenin kalbi.”

Twig ve Gren yanlarından geçerken Perry durdu. O sabah Reef’i Tide’lara duyuruda bulunması için önden yollamıştı, Aria’nın müttefiki olarak kendi koruması altında olduğunu bilmelerini istiyordu. Gelişinin mümkün olduğu kadar sorunsuz olmasını istiyordu. Twig ve Gren önden giderken kendine Aria’ya yaklaşma izni verdi ve güneydeki yanık toprakları işaret etti.

“Kışın bir Eter fırtınası ormanı doğrudan kavurdu. En iyi tarım alanımızın bir kısmını da götürdü.” Aria’nın ruh halinin kokusunu aldığı anda omuzları küçük bir ürpertiyle sarsıldı. Açık yeşil, nane gibi kokuyordu. Aria tetikteydi ve biraz da diken üstündeydi. Perry başka bir insana bağlanmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu, sadece duygularının kokusunu almanın değil, aynı şeyleri hissetmenin de. Aria aralarındaki bağdan habersizdi. Perry ona sonbaharda bundan bahsetmemişti, o zaman onu bir daha hiç görmeyeceğini sanıyordu ama yakında söyleyecekti, baş başa kaldıklarında.

Perry, “Hasar daha büyük olabilirdi gerçi,” diyerek konuşmaya devam etti. “Yangının yayılmasını önledik, kamp zarar görmedi.”

Aria ufku seyrederken Perry de onu izledi. Tide Vadisi geniş bir bölge değildi ama verimliydi, denize yakındı ve konumu savunma yapmak için uygundu. Aria bunu görebiliyor muydu? Toprak Eter rahat bıraktığında iyi durumdaydı. Perry bunun daha ne kadar süreceğini bilmiyordu. Bir yıl daha mı? Geride kurak topraktan başka bir şey kalmaması en fazla iki yıl mı alırdı?

“Hayal ettiğimden çok daha güzel,” dedi Aria.

Perry rahatlayarak nefes verdi. “Öyle mi?”

Aria ona baktı, gözlerinin içi gülüyordu. “Evet.” Arkasını döndüğünde Perry çok mu yakın durduklarını merak etti. Müttefik rolü yaparken konuşamazlar mıydı? Bir gülümseme fazla mı kaçardı? Ama sonra Aria’nın ne duyduğunu gördü.

Willow toprak yoldan son hızda onlara doğru geliyordu, Pire de yanında hızla ilerliyordu. Köpek önden fırladı, kulaklarını geriye yatırıp Aria’ya dişlerini gösterdi.

“Sorun değil,” dedi Perry. “Dost canlısıdır.”

Aria ayağa kalkıp topuklarının üstünde döndü, hemen hareket geçmeye hazırdı. “Öyle görünmüyor,” dedi.

Roar, Perry’ye Aria’nın son aylarda yetenekli bir savaşçıya dönüştüğünü söylemişti. Perry farkı şimdi anlıyordu. Aria daha güçlü, daha çevik görünüyordu. Korkuya karşı daha dirençliydi.

Perry gözlerini ondan ayırıp çömeldi. “Gel, Pire. Onu rahat bırak.” Pire öne gelip Aria’nın çizmelerini kokladı, kuyruğunu yavaşça salladı, sonra da zıplayarak geldi. Perry onun dayanıklı kürkünü kaşıdı, hayvanın postu kahverengi ve siyah tüylerden oluşan bir yama işini andırıyordu. “Willow’un köpeği. Onları hiç ayrı göremezsin.”

"O halde bu da Willow," dedi Aria.

Perry doğrulduğunda Willow'un Gren ve Twig'in yanından aceleci bir selam vererek hızla geçtiğini gördü; üç yaşından beri yaptığı gibi Perry'nin kollarına atladı. On üç yaşında bunun için biraz fazla büyümüştü ama Perry'yi güldürüyordu, bu yüzden Willow yapmaya devam ediyordu.

"Bana sadece birkaç günlüğüne gideceğini söylemiştin," dedi Perry onu bırakır bırakmaz. Her zamanki giysilerini giymişti; tozlu pantolon, tozlu çizmeler, tozlu gömlek ve koyu saçlarına dolanarak örgü yapılmış kırmızı ipler. Bu ipler annesinin kışın ördüğü ama Willow'un parçaladığı eteğe aitti.

Perry gülümsedi. "Sadece birkaç gündü."

"Ama sonsuzluk gibi geldi," dedi Willow, sonra da Aria'ya göz ucuyla baktı, koyu kahverengi gözleri şüpheyile doluydu.

Hayal'den ilk kez atıldığında Aria'nın İkametçi olduğunu fark etmemek zordu. Kesik seslerle, tane tane konuşuyordu, teni süt gibi beyazdı ve kokusu da kekremsi ve tuhaftı. Şimdiyse bu farklar kaybolmuştu. Artık başka bir sebepten fark ediliyordu; Twig ve Gren'in son iki gündür bakmadığı zamanlarda gözlerini dikip onu seyretmelerinin sebebi de aynıydı.

"Roar bir İkametçi'nin geleceğini söyledi," dedi Willow en sonunda. "Seni seveceğimi de söyledi."

"Umarım haklıdır," dedi Aria, Pire'nin başını okşayarak. Köpek şimdi bacasının yanında oturmuş, mutlu bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Willow çenesini kaldırdı. "Eh, Pire seni sevdi, belki ben de severim." Perry'ye bakıp kaşlarını çatığında Perry onun ruh halinin kokusunu aldı. Normalde hafif bir limon kokusuyken şimdi görüş

alanının kenarları koyu bir renkle bulanıklaşmıştı, yani yolunda gitmeyen bir şey vardı.

“Ne oldu, Will?” diye sordu.

“Tek bildiğim Bear ve Wylan’ın seni beklediği ve mutlu görünmedikleri. Bilmek istersin diye düşündüm.” Willow omuzlarını silktili; sonra hızla çekip gitti, Pire da yanında zıplıyordu.

Perry kampa yöneldi, neyle karşılaşacağını merak ediyordu. Bear, yumuşak kalpli ve elleri toprakla uğraşmaktan nasırlaşmış, duvar gibi bir adamdı ve çiftçilikle ilgili her konuda yol göstericiydi. Ufak tefek ve haşın olan Wylan ise Tide’ların başbalıkçısıydı. İkisi sürekli Tide’ların kaynaklarının nereye ait olduğu konusunda atışıp dururdu, toprak ve deniz arasında bitmeyen bir kavga vardı. Perry sorunun bundan başka bir şey olmamasını umdu.

Ana kapıdan girip kampın ortasındaki açıklığa geldiklerinde Aria kendinden emin adımlarla yanında ilerliyordu ama Perry korkusunun serinliğini koklayabiliyordu. Evini Aria’nın gözlelerinden gördü –ahşap ve taştan yapılmış, tuzlu havadan yıpranmış kulübelerden oluşan bir çember vardı– Perry bir kez daha onun ne düşündüğünü merak etti. Burası Marron’ın kalesi kadar rahat olamazdı ve Kozalarda alıştığı koşullarla kıyaslanamazdı bile.

Akşam yemeğinden hemen önce gelmişlerdi... kötü zamanlama. Onlarca insan dolanıp duruyor, yemek çağrısını bekliyordu. Diğerleri pencerelere çıkmış ve kapılarında dikilmiş, kocaman açılmış gözlerle izliyordu. Gray’in takımından biri işaret ettiğinde yanındakiler kıkırdadı. Brooke evinin önündeki bir banktan kalkıp bir Perry’ye bir Aria’ya baktıktan sonra tekrar Perry’ye baktı. Aniden suçluluk hissine kapılan Perry kışın yaptıkları bir konuşmayı hatırladı. Brooke’a zihni çok meşgul olduğu için be-

haber olamayacaklarını söylemişti. Zihninin meşguliyeti Aria'ydı; o zamanlar bir daha göremeyeceğini sandığı kız.

Bear ve Wylan yakınlarında durmuş, Reef'le konuşuyordu. Perry ve Aria'ya doğru baktıklarında sessizleştiler. İçgüdüğü Perry'yi evine yönlendirdi. Onları kısa süre sonra hallederdi. Şu anda yardımına ihtiyaç duyabileceği tek kişi vardı ve onu da göremiyordu: Roar.

Perry kapısının önünde durup ayağıyla çıra sepetini kenara itti. Arkasında duran Aria'ya bakınca bir şey demesi gerekiyormuş gibi hissetti. *Hoş geldin? Burada güvende olacaksın?* Hepsini çok resmî kalıyordu.

"Küçüktür," dedi en sonunda.

İçeri girdi, yerdeki dağınık battaniyeleri ve masadaki kirli bardakları görünce yüzünü ekşitti. Giysiler köşede yığın halinde duruyordu ve karşıdaki duvar boyunca dizili olan kitaplar devrilmişti. Deniz yarım saatlik mesafedeydi ama ayaklarının altındaki döşemede kum kalıntıları vardı. Yarım düzine adamın paylaştığı bir ev olarak aslında çok daha kötü görünebileceğini düşündü.

"Altılı burada kalıyor," diye açıkladı. "Onlarla senden sonra tanıştım..." Sen *gittikten* sonra diyememişti. Nedenini bilmiyordu ama o kelimeyi söylememişi. "Artık onlar muhafızlarım. Her biri İşaretli. Reef, Twig ve Gren'le çoktan tanıştın. Diğerleri de kardeşler: Hyde, Hayden ve Avare. Üçü de Görücü. Avare'nin adı aslında Haven ama... görürsün. Ona yaklaşıyor." Çenesini ovuşturup kendini susmaya zorladı.

"Mum ya da lamban var mı?" diye sordu Aria.

Ancak o zaman Perry loşluğu fark etti. Onun için odanın sınırları keskin bir rahatlık hissiyle belirlenmişti. Ama Aria -ya

da bir başkası- kaybolurdu. Her zaman bir Bilici olduğunun farkındaydı ama böyle zamanlarda görüş gücünü unutuyordu. O bir Görücü'ydü ancak gözlerinin gerçek gücü karanlıkta etrafı rahatlıkla görebilmesiydi. Aria bir keresinde bunun bir dönüşüm olduğunu söylemişti; Eter etkisinin Duyu'sunu diğerlerinininkinden daha fazla çarpıttığını. Perry bunu daha çok bir lanet olarak görüyordu, onu dünyaya getirirken ölen Görücü annesini hatırlatıyordu.

Perry panjurları açıp kasvetli ikinci ışığını içeri aldı. Dışarıda Aria'nın geliş haberi yayıldıkça meydan dedikodu sesleriyle uğuldamaya başladı. Yapabileceği bir şey yoktu. Kollarını kavuşturdu, midesi kasılarak Aria'nın etrafı dikkatle incelemesini izledi. Onun burada, evinde olduğuna inanamıyordu.

Aria yanındaki pencereye gelip Talon'ın pervazdaki oyma şahin koleksiyonunu inceledi. Perry Bear ve Wylan'ı görmesi gerektiğini biliyordu ama kıpırdıyamıyordu.

Boğazını temizledi. "Onları Talon'la beraber yaptık. Güzel olanlar onunkiler. Kaplumbağaya benzeyen de benimki."

Aria ikinci oymayı alıp elinde çevirdi. Ona bakıp konuştuğunda gri gözleri sıcaktı. "Favorim o."

Perry'nin bakışları Aria'nın dudaklarına gitti. Yalnızdılar. Onu kollarına en son aldığından beri ilk kez bu kadar yakın duruyorlardı.

Aria oymayı bırakıp geri çekildi. "Burada kalabileceğimden emin misin?"

"Evet. Sen odada kalabilirsin." Perry durduğu yerden ağabeyinin solmuş, kırmızı bir battaniyeyle örtülü yatağının kenarını görebiliyordu. Orada kalmamasını yeğlerdi ama daha iyi bir seçenek göremiyordu. "Ben orada uyurum," dedi başıyla tavan arasını işaret ederek.

Aria çantasını duvar kenarına bırakıp ön kapıya bakındı, Perry'nin kulaklarının duyamadığı bir sese gülümsüyordu. Bir saniye sonra Roar eve hızlı bir gölge gibi daldı.

“Nihayet!” diye haykırdı. Aria'yı kucaklayıp ayaklarını yerden kesti. “Neden bu kadar oyalandınız? Cevap vermeyin.” Perry'ye baktı. “Biliyorum sanırım.” Aria'yı bırakıp Perry'nin elini sıktı. “Geri gelmene sevindim, Per.”

“Ne kaçırdım?” diye sordu Perry sırtarak.

Roar cevap veremeden Wylan, Bear ve Reef içeri doluştuğunda ev derin bir sessizliğe gömüldü. Uzun bir süre boyunca durdular, gözleri aralarındaki tek yabancıya takılmıştı. Odadaki duygular keskinleşti, ısınıp kırmızı tonlarıyla Perry'nin görüş alanına sızdılar. Aria'nın orada olmasını istemiyorlardı. Perry böyle davranacaklarını biliyordu ama yine de elleri yumruk şeklini aldı.

“Bu Aria,” dedi onun önüne geçme dürtüsüne karşı koyarak. “Reef'in de söylediği gibi kısmen İkametçi. Barınak karşılığında Durgun Mavi'yi bulmamıza yardım edecek. Gelmişken de bir İşitici olarak İşaretlenecek.”

Sözler ağzından çakıl taşları gibi dökülmüştü. Söyledikleri doğrudu ama kısmen. Perry, Roar'un gözlerindeki sorgulayan bakışları gördü.

Bear iri ellerini ovuşturarak öne çıktı. “Sorumu mazur gör Perry ama bir Köstebek bize nasıl yardım edecek?”

Wylan bir şey fısıldadı. Aria'nın gözleri hemen ona gitti ve Roar gerildi. İkisi de İşitici olduğu için onu açık bir şekilde duymuşlardı.

Perry sıcakladığını hissetti ve Wylan'ı tokatlamak istedi. Bu hissi fark etti; onu etkileyen, Aria'nın ruh haliydi. Bir nefes alıp kontrolünü sağlamaya çalıştı. "Söyleyecek bir şeyin mi var, Wylan?"

"Hayır," dedi Wylan. "Söyleyecek bir şeyim yok. Sadece kulakları çalışıyor mu diye kontrol ettim." Sırttı. "Çalışıyormuş."

Reef kendisinden küçük olan Wylan'ın omzuna yüzünü buruşturmasını sağlayacak kadar güçlü vurdu. "Bear ve Wylan da bana biz uzaktayken neler olduğunu anlatıyordu az önce."

Perry kendini onların son tartışmalarını duymaya hazırladı. "Dinleyelim bakalım."

Bear kollarını geniş göğsünde kavuşturdu, kalın kaşları çatıldı. "Dün akşam ambarda yangın çıktı. Roar'la gelen çocuğun yaptığını düşünüyoruz. Cinder'in."

Perry göz ucuyla Roar ve Aria'ya baktı, paniğe kapılmıştı. Cinder'in Eter'i kullanabilmek gibi benzersiz bir yeteneği olduğunu sadece onlar biliyordu. Cinder'in gizli kimliğini, sözsüz bir anlaşmayla koruyorlardı.

"Buna kimse şahit olmamış," dedi Roar zihnini okurcasına. "Birileri onu yakalayamadan kaçmış."

"Gitmiş mi?" diye sordu Perry.

Roar gözlerini devirdi. "Nasil olduğunu biliyorsun. Geri gelecektir. Hep gelir."

Perry yaralı elini gevşetti. Cinder'in bir grup Croven'i mahvedişini gözleriyle görmese o da inanmazdı. "Ya hasar?"

Bear başını kapıya doğru salladı. "Göstersem daha kolay olabilir," dedi dışarı yönelerek.

Perry eşikte durup Aria'ya baktı. Aria anlayışlı bir tavırla hafifçe omuz silkti. Geleli on dakikadan az olmuştu ve çoktan Aria'yı yalnız bırakması gerekiyordu. Perry bu durumdan nefret ediyordu ama başka şansı yoktu.

Aş evinin arkasındaki kiler, tahıl kutuları, baharat ve bitkiler kavanozları ve baharın erken zamanlarında yetişen sebze sepetleriyle dolu ahşap rafları olan taştan bir odaydı. Normalde serin havada yemek kokusu duyulurdu ama Perry içeri girdiğinde ağır bir yanık ağaç kokusu vardı. Perry onun altında yatan yakıcı Eter kokusunu kokusunu aldı; bu aynı zamanda Cinder'a ait olan bir kokuydu. Odanın bir kısmı tamamen hasar görmüştü. Bir rafın yarısı gitmiş, kül olmuştu.

“Bir lamba falan düşürmüş olmalı,” dedi Bear gür, siyah sa-kallarım kaşıyarak. “Erken yetiştik ama yine de çok şey kaybettik. İki kova tahılı çöpe atmak zorunda kaldık.”

Perry başını salladı. Bu yemeği kaybetme lüksleri yoktu. Tide'lar çoktandır sınırlı porsiyonlarla idare ediyordu.

“Çocuk senden alıyor,” dedi Wylan. “Bizden alıyor. Onu bir daha gördüğümde bölgeden süreceğim.”

“Hayır,” dedi Perry. “Onu bana gönder.”

ARIA

“Sen iyi misin?” diye fısıldadı Roar ev boşalırken.

Aria nefes verip başını evet dercesine salladı, gerçi o kadar emin değildi. Roar ve Perry hariç odadaki herkes ondan, kimliğinden nefret ediyordu. Olduğu *şeyden*.

Bir İkametçi’ydi. Kubbeli bir şehirde yaşayan bir kız. *Köstebek şıllık*, Wylan’ın fısıldadığı gibi. Kendini buna hazırlamıştı, özellikle de günlerce Reef’in soğuk bakışlarına maruz kaldıktan sonra ama yine de sarsılmıştı. Aria fark etti ki Perry de Hayal’e girse aynı şey olurdu. Daha da kötüsü, Hayal Muhafızları bir Yabancı’yı gördükleri anda öldürürdü.

Aria kapıya arkasını döndü; bakışları sıcak, dağınık evde gezindi. Bir kenarında boyanmış sandalyeler olan bir masa. Arkasındaki raflarda her renk kâse ve kap. Ocağın önündeki iki deri koltuk, eskimiş ama rahat görünüyordu. Karşı duvar boyunca kitap

ve tahta oyuncaklarla dolu sepetler gördü. İçerisi serin ve sessizdi. Hafif bir duman ve eskimiş ahşap kokusu vardı.

“Burası onun evi, Roar.”

“Evet. Öyle.”

“Burada olduğuma inanamıyorum. Beklediğimden daha sıcak.”

“Eskiden daha da sıcaktı.”

Bir yıl önce bu ev Perry’nin ailesiyle doluydu. Şimdiyse bir tek o kalmıştı. Aria, Altılı’nın burada uyuma sebebinin bu olup olmadığını merak etti. Herhalde barınabilecekleri başka evler de vardı. Belki de dolu bir ev Perry’nin ailesine özlemini dindiriyordu. Aria bundan şüpheliydi. Kendisine göre kimse genç kızın annesinin bıraktığı boşluğu dolduramazdı. Kimsenin yeri doldurulamazdı.

Hayal’deki odasını hayal etti. Küçüktü, boş ve temiz, gri duvarları ve şifonyeri vardı. Odası bir zamanlar eviydi. Ona özlem duymuyordu bile. Artık çelik bir kutunun içi kadar davetkâr geliyordu. Asıl özlediği, orada kendini nasıl hissettiğiydi. Güvendeydi. Seviliyordu. Etrafı onu kabul eden insanlarla çevriliydi. Kimse ona *Köstebek şıllık* diye fısıldamıyordu.

Artık kendine ait bir yeri olmadığını fark etti. Pencere pervazındaki oyma şahinlere benzeyen *şeyleri* de. Varlığını kanıtlayan nesneler yoktu. Tüm eşyaları sanaldı, Diyarlardaydı. Gerçek değillerdi. Artık bir annesi bile yoktu.

Bir hafiflik hissine kapıldı. Sanki ipinden ayrılan bir balon gibi süzülüyordu, içinde yalnızca hava varmış gibi.

“Aç mısın?” diye sordu Roar arkasından, farkında olmadığı için sesi her zamanki gibi canlı ve neşeliydi. “Genelde aş evinde yeriz ama buraya bir şey getirebilirim.”

Aria döndü. Roar kalçasını masaya dayayıp kollarını kavuşturdu. Baştan aşağıya siyah giyinmişti, Aria gibi.

Roar gülümsedi. “Marron’ın mekânı kadar rahat değil, değil mi?”

Roar’ın bacağındaki yara iyileşirken son birkaç ayı beraber geçirmişlerdi. Aria ise daha derin yaralarını iyileştiriyordu. Azar azar, günbegün birbirlerini geri getirmişlerdi.

Roar’un tebessümü büyüdü. “Biliyorum. Beni özledin.”

Aria gözlerini devirdi. “Seni son gördüğümünden beri üç hafta bile geçmedi.”

“Sefillikle geçmiş bir zaman dilimi,” dedi Roar. “Ee, yemek?”

Aria kapıya bakındı. Tide’ların onu kabul etmesini istediğini saklayamazdı. Onlarla doğrudan yüzleşmesi gerekiyordu. Başını salladı. “Önden buyur.”

“Teni fazla pürüzsüz... bir su yılanı gibi.”

Artniyet dolu olan bu ses Aria’nın kulaklarına kadar geldi.

Daha masada Roar’un yanına bile oturmadan kabile dedikodu yapmaya başlamıştı. Ağır kaşığı alıp önündeki kâsedeki yahniyi karıştırarak kendini başka şeylere odaklanmaya zorladı.

Aş evi kaba bir yapıydı; kısmen ortaçağ salonu, kısmen avcı kulübesiydi. Uzun, eğreti masalar ve mumlarla doluydu. İki tarafta da devasa birer şömine vardı. Çocuklar etrafta birbirlerini kovalıyor, sesleri kaynayan suyun fokurtusu ve ateşin çıtırtısıyla karışıyordu. Kaşıkların şingirtisi ve konuşan, yemek yiyen, bir şeyler içen insanların şapırtısıyla. Ardından bir geğirme sesi. Kahkaha. Bir köpeğin havlaması. Hepsi kalın taş duvarlar yüzünden daha

yüksek çıkıyordu. Gürültüye rağmen elinde olmadan o acımasız, fısıltı halindeki sesleri soyutlayarak dinledi.

Yan masada iki kadın bir sohbet halindeydi. Biri açık mavi gözlü, güzel bir sarışındı. Perry'nin evine girerken onu izleyen kız Brooke olmalıydı. Onun kız kardeşi Clara da Hayal'deydi. Vale onu da Talon gibi Tide'lar için aldığı yemek karşılığında satmıştı.

"İkametçilerin dışarının havasını soluyunca öldüklerini sanıyordum," dedi Brooke.

"Ölüyorlar," dedi diğer kız, "ama onun sadece kısmen Köstebek olduğunu duydum."

"Biri gerçekten bir İkametçi'yle mi çiftleşmiş?"

Aria tuttuğu kaşığı daha da sıkı kavradı. Annesini karalıyorlardı, ölen annesini ve de bir muammadan ibaret olan babasını. O zaman anladı ki Tide'lar gerçeği bilseler aynı şeyleri o ve Perry hakkında da söyleyeceklerdi. İkisinin *çiftleşmesinden* bahsedeceklerdi.

"Perry onun İşaretleneceğini söyledi."

"Duyu'su olan bir Köstebek," dedi Brooke. "İnanılır gibi değil. Neymiş?"

"Bir İşitici sanırım."

"Yani bizi duyabiliyor."

Gülüştüler.

Aria bu ses karşısında dişlerini sıktı. Yanında sessizce oturan Roar ona doğru eğildi.

"Dikkatle dinle," diye fısıldadı. "Buradayken bilmen gereken en önemli şey bu." Aria önündeki yahni kâsesine baktı, âdeta kalbi kaburgalarına çarpıyordu.

"Mezgiti yeme. Fena ölçüde fazla pişiriyorlar."

Aria dirseğini onun kaburgalarına geçirdi. “Roar.”

“Ciddiyim. Kayış gibi sert.” Roar masaya baktı. “Doğru değil mi, İhtiyar Will?” dedi şaşkıncı beyazlıkta sakalı olan kır saçlı bir adama.

Aria aylardır dışarıda olduğu halde hâlâ kırıksıklıklar, yara izleri ve yaşlanma belirtileri karşısında şaşırıp kalıyordu. Eskiden iğrenç bulurdu. Şimdiyse adamın kayışı andıran sert yüzü genç kızı neredeyse gülümsetecekti. Bedenler deneyimlerini hatıralar gibi üstlerinde taşıyordu.

Aria’nın önceden tanıştığı Willow adındaki kız yanında oturdu. Aria çizmelerinde bir ağırlık hissettiğinde başını eğip Pire’yi gördü.

“Büyükbaba, Roar sana bir şey sordu,” dedi Willow.

Yaşlı adam kulağını Roar’a çevirdi. “Ne dedin, güzelim?”

Roar cevap verirken sesini yükseltti. “Aria’ya, mezgiti yemesini söylüyordum.”

İhtiyar Will onu inceledi, dudakları hırçın bir ifadeyle büzüştü. Aria onun tepkisini beklerken yanakları ısındı. Fısıltıları duymak başka bir şeydi, karşısındakinin onu görmezden gelmesi bambaşka şey.

“Yetmiş yaşındayım,” dedi en sonunda adam. “Yetmiş yaşındayım ve yola sapasağlam devam ediyorum.”

“İhtiyar Will İhtiyar değil,” diye fısıldadı Roar.

“Onu anladım, sağ ol. Sana güzelim mi dedi?”

Roar başını sallayıp çiğnemeye devam etti. “Onu suçlayabilir misin?”

Aria’nın gözleri Roar’un üstünde gezindi. “Hayır, açıkçası suçlayamam,” dedi, gerçi Roar’un karanlık görünüşüne *güzellik* demek pek uygun değildi.

“İşaretlerini alacaksın demek,” dedi Roar. “Senin için kefil olayım mı?”

“Zaten Perry... Peregrine’in yapacağını sanıyordum?” dedi Aria.

“Perry onlar için izin verecek ve töreni yönetecek ama bu, işin sadece bir kısmı. Yalnızca bir Kan Lordu’nun yapabileceği kısmı.

Roar’un karşısında oturan iri yapılı kadın öne eğildi. “Seninle aynı Duyu’ya sahip biri, işitme gücünün gerçek olduğuna dair yemin etmek zorunda. Eğer bir İşitici’ysen, bunu ancak başka bir İşitici yapabilir.”

Aria gülümsedi, kadının *eğer* kelimesine yüklediği vurguyu fark etmişti. “Bir İşitici’yim, yani öyle olacak.”

Kadın bal rengi gözlerle gülümsedi. Bir karar verir gibiydi çünkü dudaklarındaki gergin ifade yumuşadı. “Ben Molly.”

“Molly bizim şifacımız, ayrıca Bear’in karısı,” dedi Roar. “O büyük adamdan çok daha azılıdır ama, değil mi Molly?” Yeniden Aria’ya döndü. “Sana ben kefil olmalıyım, sence de öyle değil mi? Bunun için mükemmel bir seçimim. Sana her şeyi ben öğrettim.”

Aria başını salladı, gülümsememeye çalışıyordu. Roar gerçekten de mükemmel seçimdi. Sesler ve bıçaklar hakkında bildiği her şeyi o *öğretmişti*. “Tevazu hariç her şeyi.”

Roar yüzünü ekşitti. “Ona kimin ihtiyacı var?”

“Ah, bilmem ki. Belki de senin vardır, güzelim.”

“Saçmalık,” diyen Roar yeniden yemeğine gömüldü.

Aria kendini aynısını yapmaya zorladı. Yahni, arpa ve alabalık karışımıydı ama birkaç ısırıktan fazla yiyemedi. Kabile onun hakkında fısıldamakla kalmıyordu, aynı zamanda bön bön baktıklarını, her hareketini izlediklerini hissediyordu.

Aria kaşığını bırakıp masanın altına uzanıp Pire'nin başını sevdi. Pire ona gözlerini kırpıştırarak bakıp yaklaştı. Yüzünde Diyarlardaki köpeklerde olmayan zeki bir ifade vardı. Aria hayvanların böyle birbirinden farklı karakterleri olduğunu bilmiyordu. Bu da eski hayatı ile yenisi arasındaki sonsuz farklardan biriydi. Tide'ların onunla ilgili fikirlerini Pire'nin yaptığı gibi değiştirip değiştirmeyeceklerini merak etti.

Salondaki konuşma sesleri son bulduğunda Aria başını kaldırdı. Perry yanında üç genç adamla içeri girmişti. Sarışın ve uzun olan ikisi kaslı yapılarıyla Perry'yi andırıyorlardı. Aria onların Hyde ve Hayden olduğunu tahmin etti. Üçüncüsü, birkaç adım gerilerinde duran, biraz daha kısa olan, Avare olmalıydı. Hepsi Görücüler gibi yürüyordu: Sırtlarında yayları, dik duruşlarıyla etrafı taniyorlardı.

Perry onu anında fark etti. Başını hafifçe eğdi, bu müttefikler arasında güvenli bir selamlaşmaydı ama Aria'nın nefesini tutup daha fazlasını istemesine yol açtı. Sonra Perry kardeşlerle beraber kapının yanındaki bir masaya oturarak başlardan oluşan denizde kayboldu. Dakikalar sonra acımasız sesler yeniden Aria'nın kulaklarına doldu.

"Gerçek gibi görünmüyor. Eminim kessen kanamaz."

"Deneyelim. Doğru mu diye görmek için ufacık bir kesik atalım."

Aria sesi takip etti. Brooke'un mavi gözleri onu delip geçti. Aria elini Roar'un bileğine koydu, onun nadir rastlanan yeteneği için minnet duyuyordu. Roar düşüncelerini dokunuşuyla duyabiliyordu. Bunu öğrendiğinde etkilenmemişti bile. Hıyanet boyunca taktığı Akıllıgöz'den çok farklı gelmemişti, o da benzer

bir süreçle çalışıyordu; fiziksel temas sayesinde düşünce kalıplarını duyabiliyordu.

O Perry'ninki, diye düşündü Roar'un duyması için, değil mi?

Roar kaşığı ağzına götürürken yarı yolda durdu. "Hayır... Perry'ninkinin *sen* olduğundan bayağı eminim."

O kötü biri. Canını yakmak isteyebilirim.

Roar sırttı. "İşte bunu görmek isterim."

"Şuna bak." Ses yine Brooke'a aitti. "Roar'a asılıyor. Beni duyabildiğini biliyorum, Köstebek. Onunla boşuna zamanını harcıyorsun. O Liv'e ait."

Aria elini genç adamın bileğinden çekti. Roar iç geçirdi, Aria'ya baktı. Kaşığını bırakıp kâsesini itti. "Haydi, gel. Buradan gidelim. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Aria bacaklarını masanın altından çıkarıp Roar'un peşinden giderken gözlerini sırtından ayırmadı. Perry'nin yanından geçerken ona göz ucuyla baktı. Perry karşısında oturan Reef'i dinliyordu ama gözleri bir an için onunkilerle buluştu.

Onu ne kadar özlediğini söyleyebilmek istedi. Yanında oturan kişi olmayı ne kadar çok istediğini. Sonra duygularıyla zaten öyle yaptığını fark etti.

Roar kum tepciklerinin arasından dolanan bir yolu takip ederek önünden gidiyordu. Eter ışığı bulutların arasından süzülüyor, yoldan ve uzun, hışırdayan otlardan yansıyor. Yürürken bir koşma sesi rüzgârın ince ışığına karıştı. Aria'nın içinden geçercesine, -tıslama, fısıltı ve gürleme- attığı her adımla yükseliyordu.

Aria son tepciğe geldiklerinde durdu. Okyanus önünde, capcanlı, her şeyin sonuna doğru uzanıp gidiyordu. Milyonlarca

dalganın benzersiz, hırçın sesini duydu ama beraberken, bildiği her şeyden daha sakın ve engin bir uyum içinde şarkı söylüyorlardı. Okyanusu Diyarlarda pek çok kez görmüştü ama bu deneyim onu gerçeğine hazırlayamamıştı.

“Güzelliğin bir sesi olsa bu olurdu.”

“Yardımcı olacağını biliyordum,” dedi Roar, tebessümü karanlıkta beyaz bir parıltıya dönüştü. “İşiticiler denizsin duyulan tüm sesleri sakladığını söyler. Tek yapman gereken dinlemektir.”

“Bunu bilmiyordum.” Aria gözlerini kapayıp sesi tüm benliğiyle hissetti ve annesinin sesini aradı. Lumina’nın sabrın ve mantığın her sorunu çözeceğine dair sakın telkinleri neredeydi? Onları duyamadı ama orada olduklarına inanmıştı. Aria, Roar’a bakıp kederini bir kenara itti. “Gördün mü bak? Bana her şeyi öğretmemişsin.”

“Doğru,” dedi Roar. “Seni sıkma riskine giremem.”

Beraber yürüyerek suya yaklaştılar. Sonra Roar oturup dirseklerine yaslanarak uzandı. “Ee niye rol yapıyorsunuz?”

Aria yanına oturdu. “En iyisi bu,” dedi parmaklarını kuma gömerek. Üst tabaka hâlâ günün ısını koruyordu ama altı serin ve nemliydi. Kumları Roar’un dizine serpiştirdi. “Benden nasıl nefret ettiklerini duydun. Perry’yle beraber olduğumuzu bilseler ne olur, bir düşün.” Başını salladı. “Bilmiyorum.”

“Neyi bilmiyorsun?” Roar onunla alay etmek üzereymiş gibi gülümsedi. Bu an son derece tanıdık geldi, gerçi daha önce hiç buraya gelmemişlerdi. Kışın kaç kez Perry ve Liv’den bahsetmişlerdi?

Aria, Roar’un dizine bir avuç kum daha döküp dalgaların vuruşuna kıyasla hafif kalan narin sesi dinledi. “Benim fikrimdi. En güvenlisi bu ama farklı bir durumdaymış gibi davranmak

tuhaf. Sanki aramızda camdan bir duvar var. Sanki ona dokunamazmışım... ya da uzanamamışım gibi. Bu hissi sevmiyorum.”

Roar dizini sallayıp kum tepeceğini dağıttı. “Sesi hâlâ duman ve ateş gibi mi?”

Aria gözlerini devirdi. “Sana bunu neden söyledim, bilmiyorum.”

Roar başını tıpkı Perry gibi yana yatırıp elini Perry’nin yapmayacağı şekilde kalbine götürdü. “Aria, kokun... açan bir çiçek gibi.” Sesini Perry’nin derin tonlamasını taklit etmek için mükemmel bir şekilde değiştirdi. “Gel buraya, benim narin çiçeğim.”

Aria omzuna vurunca Roar sadece gülerek tepki verdi. “*Menekşe* o bir kere. Ayrıca ben Liv’le tanıştığımda gününü göreceksin.”

Roar’un tebessümü kayboldu. Elini koyu saçlarına götürüp doğruldu, yeni dalgalara bakarken sessizleşti.

“Hâlâ haber yok mu?” diye sordu Aria alçak sesle. Perry’nin kız kardeşi geçen bahar kaybolduğunda Roar’un kalbi kırılmıştı.

Roar başını salladı. “Yok.”

Aria doğrulup ellerindeki kumu silkeledi. “Yakında gelir. Liv ortaya çıkacaktır.” Liv’den bahsetmemiş olmayı diledi. Roar onun yokluğunu burada çok daha fazla hissediyor olmalıydı, burası ikisinin büyüdükları yeri.

Okyanusa baktı. Epey uzakta, bulutlar yanıp sönen ışıklarla titreşiyordu. Eter hortumları parlıyordu. Aria orada olmayı hayal bile edemedi. Perry ona bir keresinde vahşi fırtınaların denizde daimi bir tehlike arz ettiğini söylemişti. Aria, Tide’ların balıkçıların her gün denize açılma cesaretini nasıl bulduğunu bilmiyordu.

“Biliyor musun, camın kırılması bayağı kolaydır, Aria.” Roar onu düşünceli bakışlarla izliyordu.

“Haklısın.” Nasıl şikâyet edebilirdi ki? Durumu Roar’unkinden çok daha kolaydı. O ve Perry aynı yerdeydi. “Beni ikna ettin. Camı kıracağım, Roar. İlk fırsatta.”

“Güzel. *Parçala.*”

“Parçalayacağım. Liv’i bulduğumuzda sen de öyle yapacaksın.” Aria onun onaylamasını bekledi –istedi– ama Roar konuyu değiştirdi.

“Hess buraya geldiğini biliyor mu?”

“Hayır,” dedi Aria. Akıllıgözünü deri çantasının astarındaki küçük cepten çıkardı. “Onunla bağlantı kurmam gerekir.” Dünyası gerekiyordu, buluşma günleriydi ama Aria, Tide kampına yaptığı yolculuk sırasında fırsat bulamamıştı. “Şimdi yapacağım.”

Yumuşak alet bir su damlası kadar şeffaf ve neredeyse o kadar esnekti. Kampın güneşten ağarmış ve rüzgârdan aşınmış köşelerinden sonra Aria’yı sanki başka bir dünyaya aitmiş gibi afallattı. Zaten başka bir dünyaya aitti; kendi dünyasına. Bu aleti hayatı boyunca bir kere bile düşünmeden takmıştı. Tüm İkametçiler gibi. Diyarlarda bu şekilde yolculuk ediyorlardı. Aria yalnızca son zamanlarda ondan rahatsız olmaya başlamıştı. Bunu da Konsül Hess’e borçluydu.

Aria Akıllıgöz’ü alıp sol gözüne yerleştirdi. Alet göz çukurunun etrafındaki deriye tutundu, basıncı güçlü ve tanıdık ama sonra ortasındaki biyoteknolojik plastik yumuşayarak sıvı bir kıvama büründü. Aria birkaç kez gözlerini kırptırdı, şeffaf ekranı görebilmeye alıştı. Göz açıldığında kırmızı hartley belüip okyanusun üstünde uçuyormuş gibi göründü.

DIYARLARA HOŞ GELDİNİZ! GERÇEKTEN DAHA İYİ

Harfler kayboldu ve sonra KİMLİK DOĞRULANIYOR ibaresi belirdi.

Aria başını çevirip hareketleriyle beraber harflerin de yön değiştirmesini izledi.

KABUL EDİLDİ yazısı belirdi ve alışılmış bir karıncalanma hissi kafatasından, omurgasından aşağıya indi. Adı HESS olan tek bir simge karanlıkta asılı kaldı. Kendi Akıllıgözünü taktığında ekran en sevdiği Diyarların simgeleriyle dolardı, haber akışları ve arkadaşlarından gelen mesajlarla. Ama Hess, Göz'ü yalnızca kendisiyle bağlantı kuracak şekilde programlamıştı.

“Giriş yaptın mı?” diye sordu Roar.

“Yaptım.”

Roar uzanıp başını koluna yasladı. “Dönünce beni uyandır.” Onun için Aria sessizce sahilde oturuyormuş gibi görünecekti. Genç adamın Akıllıgöz'ün Aria'yı götürdüğü Diyarları görme şansı olmayacaktı.

“Hâlâ buradayım, biliyorsun.”

Roar gözlerini kapadı. “Hayır, değilsin. Gerçekten değil.”

Aria kararlı bir şekilde simgeyi seçip Hess'e burada olduğunu bildirdi. Biraz sonra bölünme yaptığında bilinci ikiye ayrıldı.

Yaşadığı his sarsıcı ama acısızdı; aniden bilmediği bir yerde uyanmak gibiydi. Birden aynı anda iki farklı yerdeydi: Roar'la sahilde ve Hess'in onu getirdiği Diyar'ın sanal ortamında. Dikkatini Diyar'a yönlendirip tamamen hareketsiz kaldı, bir an için parlaklık yüzünden gözleri kamaştı. Sonra etrafına bakındığında gözleri, pembeleşen dünyaya alıştı.

Her tarafta vişne ağaçları vardı. Dallarını kaplayan çiçekler, zemini pembe bir kar tabakası gibi sarmıştı. Amaçsız, her yeri kapsayan bir hışırtı kulaklarına doldu, sonra da çiçek yaprakları pembemsi bir kar fırtınası gibi yağmaya başladı.

Aria bunu nefes kesici buldu ama sonra dalların simetrisini ve ağaçlar arasındaki kusursuz mesafeleri fark etti. Yaprakların düşüşünü ya da dalların çatırtısını duymadığını da. Esintinin boş, tekdüze bir sesi vardı. Normal halini bildiği tondan çok daha agresifti. Diyarlar için *Gerçeklikten daha iyi* diyorlardı. Kendisi de bir zamanlar öyle düşünüyordu. Yıllarca böyle yerlerde Hayal'in duvarlarının sağladığı güvenli ortamda gezmişti, daha iyisi olduğunu bilmeden. Hiçbir şeyin gerçeklikten daha iyi olmadığını bilmeden.

Ya da daha kötü, diye düşündü birden Paisley'yi hatırlayıp. En yakın arkadaşı gerçek dünyanın sadece korkunç yanlarını görmüştü. Ateş. Acı. Şiddet. Aria onun öldüğüne hâlâ inanamıyordu. Paisley'yle tüm anıları Paisley'nin ağabeyini de içeriyordu. Üçü her zaman beraberdi.

Caleb Hayal'de nasıldı? Hâlâ sanat Diyarlarını mı geziyordu? Atatabilmiş miydi? Aria boğazındaki daralma hissiyle yutkundu, onu özliyordu. Diğer arkadaşları Rune ve Pixie'yi de, hayatının eski hafifliğini de. Su altı konserlerini ve bulutlardaki partileri. Lazerli Dinozor Yakalamaca ve Bulut Sörfü ve de Bir Yunan Tanrısıyla Randevu gibi saçma Diyarları. Hayatı öyle çok değişmişti ki... Artık yatarken bıçaklarını ulaşabileceği bir yere koyuyordu.

Aria başını kaldırdığında nefesi kesildi. Pembe dalların arasından baktığında Eter damarlarının görünmediği, parlayan bulutlarla kaplı olmayan, açık mavi bir gök gördü. Bu üç yüz yıl önceki göktü, Birlik'ten önceki. Çok büyük bir güneş patlaması

Dünya'nın manyetosphere'ne zarar verip kozmik fırtınalara kapı açmıştı. Hayal edilemez ölçüde yok edici, yabancı bir atmosfere. Eter'e. Aria'nın, Durgun Mavi'de olduğunu hayal ettiği gökyüzüydü; parlak, açık ve durgun.

Aria aşağıya baktığında Konsül Hess'in yirmi adım ötedeki bir masada oturduğunu gördü. Masa küçüktü, yüzeyi mermerdi ve yanında iki demir sandalye vardı. Avrupa'daki bir bistroya aitmiş gibi görünüyordu. Hess hangi Diyar'ı seçerse seçsin ayrıntılar hiç değişmiyordu.

Aria kendine baktı. Siyah pantolonu, gömleği ve çizmelerinin yerini bir kimono almıştı. Kumaşı kalın, krem rengi brokardı ve üzerinde kırmızı ve pembe çiçek desenleri vardı. Güzeldi ve fazla dardı.

Her zamanki gibi, "Bu gerekli mi?" diye sordu Aria.

Aria yaklaşırken Hess sessizce izledi. Yüzünde sert bir ifade vardı, hatları belirgindi, birbirinden uzak gözleri ve ince ağzı ona kertenkelemsi bir görünüm veriyordu. "Diyar'a yaklaşıyor," dedi gözleri Aria'nın vücudunda gezinirken. "Hem Yabancı kıyafetlerini nahoş buluyorum."

Aria karşısına geçti, sandalyede huzursuzca kıpırdandı. Bu elbiseyle zorlukla bacak bacak üstüne atabiliyordu, hem dudaklarındaki bu balmumu hissi veren tabaka da neydi? Dokunduğunda parmağı kıpkırmızı rujla boyandı. *Gerçekten de.* Artık fazla oluyordu.

"*Senin giysilerin Diyar'a yakışmıyor,*" dedi Aria. Hess her zamanki İkametçi grilerini giymişti; Aria'nın hayatı boyunca Hayal'de giydikleri gibi; tek farkı onun grilerinin yakasında ve kollarında Konsül konumunu gösteren mavi çizgiler vardı. "Bu masa ve kahve de yakışmıyor."

Hess onu duymazlıktan gelip pembe yapraklar masaya serilirken iki ince fincana kahve koydu. Aria çağılı sesini dinledi; net ve keskindi ama tuhaf bir şekilde biçimsizdi. Mis gibi yoğun koku ağzını sulandırdı. Her şey son aylarda olduğu gibiydi. Hayal mahsulü bir Diyar. Bu masa ve sandalyeler. Sert, koyu kahve. Hess'in titreyen elleri hariç.

Hess bir yudum aldı. Bardağı bıraktığında bir çatırtı çıktı. Hess onun gözlerine baktı. "Hayal kırıklığına uğradım Aria. Geciktin. Görevinin aciliyetini vurgulamıştım. Başarısız olursan tehlikede olanları hatırlatmam mı gerekiyor diye düşünüyorum."

"Neyin tehlikede olduğunu biliyorum," dedi Aria gergin bir sesle. *Talon. Hayal. Her şey.*

"Ama yine de yoldan saptın. Nerede olduğunu anlayamadığımı mı sanıyorsun? Oğlanın amcasını görmeye gittin, değil mi? Peregrine'ı?"

Hess genç kızın hareketlerini Akıllıgöz aracılığıyla takip ediyordu. Bu Aria'yı şaşırtmadı ama yine de kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Perry hakkında bir şey bilmesini istemiyordu. "Henüz kuzeye gidemem, Hess. Horn'lara giden geçit donmuş."

Hess öne eğildi. "Seni *yarın* bir hava aracıyla oraya gönderebilirim."

"Bizden *nefret* ediyorlar," dedi Aria. "Birlik'i unutmadılar. Bir İkametçi olarak elimi kolumu sallayarak giremem."

"Onlar Vahşi," dedi Hess elini sallayarak. "Ne düşündükleri umurumda değil."

Aria ne kadar hızlı nefes aldığını fark etti. Roar doğru. Aria'nın gerginliğini hissederek onu dikkatle izledi. *Tahşil*. Bir

zamanlar kendisi de öyle düşünüyordu. Şimdiyse Roar'un varlığı ona dayanak sağlıyor ve sakinleştiriyordu.

"Bunu kendi yöntemimle yapmama izin vermelisin," dedi Hess'e.

"Senin yöntemi sevmiyorum. Geç rapor veriyorsun. Bir Yabancı'nın tekiyle zaman harcıyorsun. Ben bilgi istiyorum, Aria. Bana koordinat ver. Bir yön. Bir harita. Ne olursa."

O konuşurken Aria küçük gözlerindeki güvenilmez hareketliliği ve yakasının altından kızarmaya başlayan boynunu fark etti. Kış boyunca yaptıkları onca toplantıda hiç bu kadar gergin ve hırçın davranmamıştı. Onu endişelendiren bir şey vardı.

"Talon'ı görmek istiyorum," dedi Aria.

"İhtiyacım olanı verene kadar olmaz."

"Hayır," dedi Aria. "Onu görmem lazım..."

Her şey durdu. Kiraz çiçekleri dondu, havada, etrafında asılı kaldılar. Rüzgârın sesi kayboldu ve Diyar'a ani bir sessizlik çöktü. Bir an sonra yapraklar yeniden yükselmeye başladı ve hızlarını yakalayıp yeniden çırpınıp sesler geri gelirken normal şekilde aşağıya süzölmeye başladılar.

Aria, Hess'in yüzündeki şok ifadesini gördü. "O neydi?" diye sordu. "Ne oldu demin?"

"Üç gün sonra gel," dedi Hess hiddetle. "Geç kalma ve o zamana kadar kuzeye yola çıksan iyi olur." Diyar'dan çıkarak kayboldu.

"Hess!" diye bağırdı Aria.

"Aria ne oldu?"

Roar'un sesi. Dikkatini ona yöneltti. Roar'un kaşları endişeyle çatılmıştı.

“İyiym,” dedi Aria, Göz’ü çıkarmak için zihninde gereken komutları verdi. Aleti elinde tuttu, öfke gözünü karartmıştı.

Roar ona yaklaştı. “Ne oldu?” diye sordu.

Aria başını salladı. O da tamamen emin değildi. Bir sorun vardı. Daha önce hiçbir Diyar’ın donduğunu görmemişti. Hess bunu onu korkutmak için, bilerek mi yapmıştı? Ama o da ger-
gindi. Ne saklıyordu? Neden birdenbire acilen Horn’lara gitmesi gerekiyordu?

“Aria,” diye üsteledi Roar. “Konuş benimle.”

“Hess burada olduğumu biliyor. Hemen kuzeye yola çıkmamı istiyor,” dedi sözlerini dikkatle seçip Talon’dan bahsetmeden. “Geçidin donuk olması umurunda değil.”

“O pisliğin teki, Hess.” Roar gözlerini sahile çevirdi. “Ama sana iyi bir haberim var. İşte sana camı kırma fırsatı.”

PEREGRINE

Perry sahilde Aria'ya doğru yürüdü, her adımının farkındaydı. Beraber en fazla birkaç dakika geçirebilirlerdi ve ona yeterince hızlı ulaşması mümkün değil gibiydi.

Roar'la yolun yarısında buluştular. "Kulak kesil, olur mu?" diye rica etti Perry.

"Tabii," diyerek omzuna bir şaplak attı Roar.

Perry yanına gelince Aria ayağa kalktı. Koyu saçlarını omzunda topladı. "Bunun sorun olmayacağına emin misin?" diye sordu Perry'nin arkasına doğru bakarak.

"Bir süre için," dedi Perry. "Roar dinliyor. Reef uzakta yolu gözlüyor." Kendi kabilesinde adamlarını koruma olarak kullanmak yanlış geliyordu ama Aria'yla yalnız kalmak için başka çaresi kalmamıştı.

"Cinder'ı buldun mu?"

Perry başını salladı. "Henüz değil. Ama bulacağım." Ona uzanmak istedi ama duygularının kokusunu aldı. Aria bir konuda endişeliydi. Perry ne olduğu konusunda fikir yürüttü. "Twig –bir iştirici'dir– aş evinde olanları anlattı. İnsanların söylediklerini."

"Önemli değil, Perry. Sadece dedikodu."

"Bir hafta zaman tanı," dedi Perry. "Kolaylaşacaktır."

Aria gözlerini kaçırdı ve karşılık vermedi.

Perry elini çenesine götürdü, neden hâlâ rol yapıyor gibi hissettiğinden emin değildi. "Aria, sorun ne?" diye sordu.

Aria kollarını kavuşturdu ve ruh hali gitgide soğuyarak buza döndü. Perry bu duyguyla üstüne çöken ağırlığa karşı koydu. "Hess burada olduğumu biliyor," dedi Aria en sonunda. "Beni gitmeye zorluyor. Birkaç güne gitmem lazım."

Perry bu adı hatırlamıştı. Hess, Aria'yı Koza'dan atan İka-metçi'ydi. "Kuzeye gitmenin henüz güvenli olmadığını biliyor mu?"

"Evet," dedi Aria. "Umursamıyorum."

Perry aniden Aria'nın korkusuna kapıldı. "Seni tehdit mi etti?" diye sordu Perry, zihninde düşünceler hızla dönerken.

Aria başını iki yana sallarken Perry birden anladı.

"Talon elinde. Talon'ı kullanıyor, değil mi?"

Aria başıyla onayladı. "Üzgünüm. İlk kez şimdi sana yalan söyleyebilmeyi dilerdim. Sana bu yükü vermek istemedim."

Perry ellerini yumruk yapıp parmak boğumları acıyana kadar sıktı. Yeğeninini kaçırılmasını planlayan Vale olsa da kendini suçlu hissediyordu. Bu his Talon eve güvenle dönene kadar gitmeyecekti. Gözlerini sahile çevirdi.

“Burada kaçırıldı,” dedi. “Tam burada. İkametçilerin karnına vurup o tepenin üstündeki hava aracına sürükleyişini izledim.”

Aria ona doğru bir adım atıp ellerini tuttu. Parmakları soğuk ve yumuşaktı ama tutuşu güçlüydü. “Hess ona zarar vermez,” dedi. “Hâlâ Durgun Mavi’yi arıyor. Karşılığında bize Talon’ı verecek.”

Perry kendi yeğenini *satın almak* zorunda kalacağına inanamıyordu. Liv’i eve getirmek için yapmak zorunda kalacağından çok farklı olmadığını fark etti. Vale ikisini de yiyecek karşılığında vermişti. Her şey Perry’nin Horn’lara gitmesini işaret ediyordu. Durgun Mavi’ye kabilesi ve Talon için ihtiyacı vardı. Ayrıca Liv oraya gitmediği için Sable’a olan borcunu kapamalıydı. Belki o zaman kız kardeşi eve dönerdi.

“Düşündüğümünden daha erken olacak,” dedi, “ama seninle geliyorum. Birkaç güne yola çıkarız, umarım geçit o zamana kadar açılır.”

“Ya açılmazsa?”

Perry omuz silkti. “Buza karşı savaşıyoruz. İki kat fazla zamanımızı alır ama yapabiliriz. Oraya varmamızı sağlayabilirim.”

Aria bu sözlerin ardından gülümsedi. Perry nedenini bilmiyordu ama bir önemi de yoktu. O gülümsüyordu.

“Pekâlâ,” dedi Aria. Kollarını Perry’nin vücuduna dolayıp başını göğsüne dayadı. Perry, Aria’nın omzuna dökülen saçları kenara itip kokusunu içine çekti, onun duygularının gücüyle kendini toparladı. Aldığı her nefesle öfkesi arzuya dönüştü.

Başparmağını sırtı boyunca gezdirdi. Aria her yönüyle zarif ve güçlüydü. Geri çekilip Perry’nin gözlerine baktı.

"Bu..." Ona günler önce, ormanda bu şekilde bir araya gelmeleri gerektiğini söyleyecekti. Kış boyunca düşündüğü buydu; özlediği. Ama Aria'nın hislerini görmezden gelemedi ya da ona bakışını.

"Evet," dedi Aria. "*Bu.*"

Perry eğilip dudaklarını öptü. Aria ona iyice sokuldu, iç çekişi Perry'nin yanağına çarpan sıcak bir esintiydi, sonraysa Aria'nın ağzı, teni ve Perry'ninkine yaslı olan bedeni dışında hiçbir şey yokmuş gibiydi. Fazla zamanları yoktu. Etrafta insanlar vardı. Düşüncelerine zar zor hâkim oluyordu. Aria her şeydi ve Perry daha fazlasını istiyordu.

Roar'un uyarı ışığıyla donup kaldığında dudakları Aria'nın boynundaydı. "Bana bunu duymadığını söyle."

"Duydum."

Perry bir kez daha Roar'un sinyalinin duydu, bu sefer daha yüksek ve ısrarcıydı. Perry yüzünü ekşitip doğrularak Aria'nın ellerini tuttu. Kokusu etrafını sardı. Son istediği onu bırakmaktı.

"Gitmeden önce İşaretlerini yapacağız. Aramızdakileri saklama konusundaysa... Bu oyunu bırakalım artık. Sana dokunamamak beni öldürüyor."

Aria ona gülümsedi. "Yakında gideceğiz. O zamana kadar sürdürebilir miyiz?"

"Acı çekmemi görmekten zevk mi alıyorsun?"

Aria hafifçe güldü. "Beklediğine degecek, söz veriyorum. Şimdi *git.*"

Perry onu bir kere daha öptü, sonra da geri çekilip kumsalın yukarısına koştu, kumların üstünde ağırlığı yokmuş gibiydi.

Roar onu kumsalın tepesinden sırtarak izliyordu. “Çok güzeldi, Per. Beni de öldürüyordu.”

Perry güldü, koşup yanına geldikten sonra Roar’un başına bir şaplak attı. “Her şeyi duymam gerekiyor.”

Reef’i yolda gördü, onu arayan Bear ve Wylan’ı oyalıyordu. Kampa geri yürürken Bear iki çiftçiyle yaşadığı sıkıntıyı anlattı. Wylan her on adımda bir önemsiz sızlanmalarla lafını kesti, sesi her zamanki gibi sert ve öfkeliydi. Perry ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin, hiçbirisi Vale’in en sadık takipçilerinden biri olan Wylan için yeterli değildi.

Perry dalgın bir şekilde dinledi, gülümsememek için elinden geleni yapıyordu.

Bir saat sonra evinin çatısında oturduğunda günlerdir ilk kez yalnızdı. Kollarını dizlerine koyup gözlerini kapadı, tenindeki serin nem hissinin tadını çıkardı. Esinti sona erdiğinde derin bir nefes aldı ve Aria’nın kokusunu aldı. Şimdi evde, Vale’in odasındaydı. Yanındaki çatıdaki aralıktan kahkaha sesi geldi. Altılı zar oyunu oynuyordu. Twig ve Gren’in her zamanki atışmalarını duyabiliyordu. İki İşitici de sürekli konuşuyor, tartışıyor, her konuda rekabet ediyorlardı.

Kamptaki lambalar yandı ve bacalardan yükselen duman tuzlu havaya karıştı. Gecenin bu geç saatinde, etrafta çok az insan vardı. Perry arkasına yaslandı ve Eter ışığının ince bulut tabakalarının arasından süzülüşünü izleyip açıklıktaki seslerin yankısını dinledi.

“Bebeğin ateşi nasıl?” diye sordu Molly birine.

“Düşüyor, göğşe şükür,” diye cevap geldi. “Uyuyor şimdi.”

“Güzel, bırak dinlensin. Sabah onu denize götürürüm. Ciğerlerini açar.”

Perry nefes aldı, okyanus havasını ciğerlerine çekti. O da söz konusu bebek gibi pek çok kişinin bakıcılığıyla büyümüştü.

Çocukken uyumak için en yakınındaki kucağa tırmanırdı. Ateşi çıkınca, ya da dikilmesi gereken bir kesigi olduğunda Molly onu iyileştirmişti. Tide’lar küçük bir kabileydi ama aynı zamanda büyük bir aileydi.

Perry, Cinder’ın nerede olduğunu merak ediyordu ama tıpkı Roar’un söylediği gibi kendiliğinden döneceğini biliyordu. Perry onu gördüğünde kaçtığı için azarlayacaktı, sonra da aş evinde olanları öğrenecekti.

“Perry!”

Aşağıdan fırlatılan katlı battaniyeyi yakalamak için tam zamanında doğrulmuştu.

“Sağ ol, Molly.”

“Herkes senin evinde sıcacık yatarken sen neden buradasın, bilmiyorum,” diyen Molly hızla uzaklaştı.

Ama Molly biliyordu. Bu denli küçük bir kabilede çok az şey sır kalabilirdi. Herkes onun kâbuslarından haberdardı. En azından burada uykusuz geçen vaktini esintideki kokuları algılayarak ve bulutların arasındaki ışık oyununu izleyerek geçirebilirdi. Öyle tuhaf bir bahardı ki daima üstlerinde duran kalın, buluttan bir battaniye vardı. Eter’den korksa bile bir yanı onu şimdi görebilse kendini daha iyi hissedecekti.

Şafakta kamptan ayrılırken Brooke ona yetiştii, yay ve sadağı omzundaydı. “Nereye gidiyorsun?”

“Seninle aynı yere,” dedi Perry. Brooke bir Görücü’yü ve kabilenin en iyi okçularından biriydi. O yüzden Perry ona Tide’ların hepsine ok atmayı öğretme görevini vermişti. Dersleri Perry’nin Bear’le buluştuğı yerin yakınındaydı.

Yürüyüşleri tuhaf ve sessizdi. Perry, Brooke’un hâlâ onun ok uçlarından birini boynundaki deri bir ipte taşıdığını gördüğünde bunu ona verdiği günü düşünmemeye çalıştı ya da ikisi için anlamını. Onu umursuyordu ve bu asla değişmeyecekti. Ama artık aralarında bir şey kalmamıştı. Bunu kışın elinden geldiğii kadar nazik bir şekilde ifade etmişti, yakında anlamasını umuyordu.

Doğudaki araziye ulaştıklarında kızışma noktasına varmış bir tartışmayla karşılaştı: İki çiftçi, Rowan ve Gray, tarlaları için Perry’nin onlara sağlayabileceğinden çok daha fazla yardım talep ediyorlardı. Bear aralarında durmuştu, devasa ama bir kedi yavrusu kadar uysaldı.

“Şuna bak,” dedi Rowan, genç çiftçi önceki gece ateşii olan çocuğun babasıydı. Çamur akan çizmelerinden birini kaldırdı. “Bir istinat duvarına ihtiyacım var. Atıkların tepeden aşağı gelmesini engelleyecek bir şey. Ayrıca daha fazla drenaj gerek.”

Perry’nin bakışları bir buçuk kilometre ötedeki bayıra gitti. Eter fırtınaları alt kısmı küle dönüştürmüştü. Bahar yağmurları başladığında çamur ve bitki kalıntılarının dalgaları yamaçtan aşağı

akıyordu. Orada toprağı hemen tutabilecek ağaçlar olmadığından tepenin şekli tamamen değişiyordu.

“Bu hiçbir şey,” dedi Gray. Perry ve Bear’dan birkaç santim daha kısaydı. “Toprağımın yarısı su altında. İnsana ihtiyacım var. Öküzü kullanmam gerek. İkisi de bana ondan daha çok lazım.”

Gray’in zarif bir yüzü ve uysal bir mizacı vardı ama Perry ondan sık sık öfke kokusu alırdı. Gray’in bir Duyu’su yoktu – çoğu insan gibi İşaretsiz’di– ama bundan nefret ediyordu. Genç bir erkekken bir nöbetçi ya da muhafız olmak istiyordu ama o görevler Duyuları yüzünden açık ara avantaja sahip olan İştici ya da Görücülere gidiyordu. Gray de seçenekleri sınırlı olduğu için çiftçilikle kalmıştı.

Perry Gray ve Rowan’dan bunların hepsini daha önce de duymuştu ama istedikleri kaynaklara –iş gücü, atlar ve öküzlere– daha önemli işler için ihtiyacı vardı. Kampın etrafına bir siper ve aş evinin yanına ikinci bir kuyu yapılmasını emretmişti. Duvarların kuvvetlendirilmesini ve silah deposunun desteklenmesini sağlamıştı. Ayrıca yediden yetmişe her Tide’in en azından temel seviyede yay ve ok kullanmayı öğrenmesini emretmişti.

Perry, on dokuz yaşında Kan Lordu olmak için gençti. Deneyimsiz bulunacağını biliyordu. Kolay bir hedefti. Tide’ların baharda Eter yüzünden evlerini kaybeden gezici gruplar ve kabileler tarafından yağmalanacağından emindi.

Gray ve Rowan’ın yakarışları devam etti. Perry’nin omuzları çöktü, uykusuz geçirdiğı gecenin bitkinliğini hissetti. Bunun için mi Kan Lordu olmuştu? Sırılsıklam tarlalarda yorgun argın yürüyüp didişme dinlemek için mi? Yakınlarda Brooke, Gray’in yedi

ve dokuz yaşlarındaki oğullarına atıcılık dersi veriyordu. Hırgür dinlemekten çok daha eğlenceliydi.

Kan Lordu olmanın bu yanını hiç istememişti. Kışlık erzaklar gidince yaklaşık dört yüz kişiyi nasıl doyuracağını düşünmemişti, hem de bahar mahsulleri daha gelmeden. Kendisinden daha yaşlı bir çifte evlenme izni vereceğini hayal etmemişti. Ya da ateşi çıkan bir çocuğun annesinin soru soran gözlerini üstünden ayırmayacağını. Molly'nin tedavileri başarısız olduğunda ona dönüyorlardı. Sorun çıkınca hep ona dönüyorlardı.

Bear'in sesi onu düşüncelerinden ayırdı. "Ne diyorsun, Perry?"

"İkinizin de yardıma ihtiyacı var. Bunu biliyorum. Ama beklemeniz gerekecek."

"Ben bir çiftçiyim, Perry," dedi Rowan. "Yay kullanmakla işim olmaz."

"Yine de öğren," dedi Perry. "Hayatını kurtarabilir, başkalarının da."

"Vale bize bunu hiç yaptırmadı ve gayet iyiydik."

Perry başını salladı. Kulaklarına inanamıyordu. "Artık işler değişti, Rowan."

Gray öne çıktı. "Yakında tohum ekmezsek kışın açlıktan öleceğiz."

Sesinin tonu –kendinden emin ve talepkâr– Perry'yi afallattı. "Gelecek kış burada olmayabiliriz."

Rowan duraksadı, kaşları çatıldı. "Nerede olacağız?" diye sordu sesi tizleşerek. Gray'le birbirlerine baktı.

BİTMEYEN GECENİN İÇİNDE

“Bizi Durgun Mavi’ye taşıma konusunda gerçekten de ciddi değilsin, değil mi?” diye sordu Gray.

“Başka şansımız olmayabilir,” dedi Perry. Ağabeyinin aynı adamlara sorunsuz, tartışmasız komut verdiğini hatırladı. İkna etmeye çalışmadan. Vale konuştuğunda herkes boyun eğdi.

“Horn’lara yolculuğumuz haftalar alır,” dedi Bear. “Tide’ları o kadar uzun süreliğine bırakacak mısın?”

Brooke yamna gelirken alnındaki teri sildi. “Perry, sorun ne?” diye sordu.

Perry burun kemiğini çimdiklediğini fark etti. Yakıcı bir his sinüslerinin derinlerine batıyordu. Yukarı bakınca dudaklarından bir küfür çıktı.

Bulutlar en sonunda dağılmıştı. Tepede Eter’i gördü. Yılın bu zamanında normalde olduğu gibi miskin, parlayan akıntılar halinde değildi. Bunun yerine tepesinde gördüğü, geniş nehirler gibiydi; kızgın ve parlak. Bazı yerlerde Eter yılanlar gibi kıvrılıp toprağı vurup ateş çıkaracak hortumlara dönüşüyordu.

“Bu kış göğü,” dedi Rowan, sesi şaşkıncı.

“Baba, ne oluyor?” diye sordu Gray’in oğullarından biri.

Perry ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Gördüğünü inkâr edemezdi ya da burnundaki yanma hissini.

“Hemen eve girin!” dedi onlara ve kampa doğru koşmaya başladı. Fırtına nereyi vuracaktı? Batıyı, denizin üstünü mü? Ya da doğrudan onları mı? Uyarı borularından birinin, sonra da uzaktakilerin sesini duydu, çiftçileri saklanmaları için uyarıyorlardı. Balıkçılara ulaşması gerekiyordu, onları uyarıp güvenliklerini sağlamak daha zordu.

VERONICA ROSSI

Kampın ana kapısından fırlayıp açık alana gitti. İnsanlar evlerine koşturuyor, panikle birbirlerine bağıyordu. Perry yüzlerini taradı.

Roar koşarak yanına geldi. “Neye ihtiyacın var?”

“Aria’yı bul.”

ARIA

Yağmur aniden başladı, Aria'nın yüzüne sert bir tokat gibi çarpan fırtınayla vuruyordu. Sabah boyunca, aniden bozulup donan Diyarları düşünerek takip ettiği izden kampın yolunu tuttu. Ormandaki patikadan ilerlerken rüzgâr etrafında kamçıarcasına eserken bıçakları uyluklarına vurarak güven verici bir ses çıkarıyordu.

Bir boru sesiyle duraksayıp yukarı baktı. Yağmur bulutlarının aralarındaki boşluklarda Eter'in yoğun kıvrımlarını gördü. Saniyeler sonra bir hortumun o belirgin sesini duydu; bir yırtılma, kanını donduran tiz bir gürleme sesi. Fırtına mı çıkıyordu? Bu yılki fırtınaların son bulmuş olması gerekiyordu.

Hızlanarak tekrar koşmaya başladı. Aylar önce Perry'yle bir fırtınanın tam ortasında kalmıştı. Hortumlar yakına vurduğunda tenindeki yanma hissini ve de bedeninin hareketsiz kalışını asla unutamazdı.

"River!" diye seslendi uzaktan gelen bir ses. "Neredesin?"

Aria hareketsiz kalıp tıslayan yağmurda sesleri dinledi. Daha fazla ses. Herkes aynı şeyi bağıırıyordu; panik çığlıkları kulaklarına keskinlikle çarptı. Uyuşan ellerini yumruk yaptı. O kimdi ki yardım etsin? Tide'lar ondan nefret ediyordu. Ama sonra –daha yakından– başka bir ses duydu. Ses öyle çaresiz ve korku doluydu ki Aria düşünmeden harekete geçti. Kaybolan birini aramanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Yardımını kabul etmeseler bile denemeliydi.

Yoldan koşarak ayrılıp yoğun, kaygan çamura bastı; sesler onu ormanı arayan bir düzine insanın yanına götürdü. Brooke'u fark ettiğinde dizleri tutuldu.

“Burada ne işin var, Köstebek?” Sırılsıklam olan Brooke her zamankinden daha acımasız görünüyordu. Sarı saçları kafasına yapışmış, koyu görünüyordu; gözleri mermer kadar soğuktu. “Onu sen aldın, değil mi? Çocuk hırsızı?”

Aria başını iki yana salladı. “Hayır! Neden böyle bir şey yapayım?” Gözleri Brooke'un omzundaki silaha gitti.

Aria'nın aş evinde tanıştığı diğer kadın hemen yanlarına geldi. “Zaman harcıyorsun, Brooke. Aramaya devam et.” Brooke gidene kadar bekledi. Sonra Aria'nın kolunu tutup alçak bir sesle yaklaşarak konuştu; yağmur yanaklarından süzülüyordu. “Bunun olacağını düşünemedik. Hiçbirimiz fırtınayı beklemiyorduk.”

“Kaybolan kim?” diye sordu Aria.

“Torunum. Daha iki yaşında bile değil. Adı River.”

Aria başını salladı. “Onu bulacağım.”

Diğerleri yoldan uzakta arıyor, ormanın içlerine ilerliyordu ama Aria'nın sezgileri ona yakınlarla bakınmasını söylüyordu. Yavaşça hareket edip patikadan ayrılmadı. Seslenmedi. Bunun

yerine rüzgâr ve yağmurun arasından en ufak sesleri bile duymak için kulak kabarttı. Zaman geçerken sadece ayaklarının çıkardığı şapırtı ve yamaçtan aşağı akan sus sesi duyuluyordu. Eter'in gürlemeleri gittikçe yükseliyordu ve fırtınanın sesi kulaklarına yüklenirken Aria'nın başı zonklamaya başladı. Bir mırıltı duyunca olduğu yerde durdu.

Sese doğru ilerledi, yokuştan aşağı yavaş yavaş ilerlerken kaydı. Gür yapraklı bir çalının önüne çömeldi. Yavaşça dalları kenara ittiğinde tek gördüğü yapraklardı. Ensesindeki deride bir karıncalanma hissetti. Dönüp bıçaklarını çıkardı. Kendini hışırdayan ağaçlarla baş başa buldu.

"Rahatla," diye mırıldandı kendine ve bıçaklarını yeniden kılıflarına soktu.

Yeniden bir mırıltı duydu, hafifti ama belirgindi. Çalının etrafından dolanıp içine baktı.

Yarım metre ötede bir çift göz kırpıldı. Oğlan dizlerinin üstünde otururken öyle küçük görünüyordu ki... Ellerini kulaklarına dayamış, bir melodi mırıldanırken kendi dünyasında kaybolmuştu. Aria çocuğun, büyükannesi gibi dolgun yanakları ve bal rengi gözleri olduğunu fark etti. Omzunun üstünden baktı. Çömeldiği yerden kampa giden yolu görebiliyordu, en fazla yirmi adım ötedeydi. Çocuk kaybolmamıştı; çok korkmuştu.

"Selam, River," dedi Aria gülümseyerek. "Ben Aria. Eminim sen de bir İşitici'sindir, benim gibi. Şarkı söylemek Eter'in sesini duymamanı kolaylaştırıyor, değil mi?"

River dosdoğru ona bakmaya devam ederek mırıldanmayı sürdürdü.

“Bu güzel bir şarkı. Avcı’nın Şarkısı, değil mi?” diye sordu, gerçi Perry’nin en sevdiği şarkı olduğunu anında anlamıştı. Perry bu şarkıyı bir kere sonbaharda söylemişti, söylemek için bayağı ikna edilmesi gerekmişti ve yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu.

River sustu. Alt dudağı ağlamak üzereymiş gibi titredi.

“Bu kadar gürültü olunca benim de kulaklarım acıyor.” Aria İşitici başlığını hatırlayıp çantasına uzandı. “Bunu takmak ister misin?”

River’in elleri kıvrılıp tombul yumruklara dönüştü. Onları kulaklarından yavaşça çekip başını evet dercesine salladı. Aria başlığı onun başına takıp kulak kısımlarını indirerek çenesinin altından bağladı. Onun için fazla büyüktü ama fırtınanın sesini keserdi.

“İçeri gitmemiz lazım, tamam mı? Seni güvenli bir şekilde evine götürceğim.”

Çıkmasına yardım etmek için elini uzattı. River onun elini tutup kollarına atladı ve ona sarıldı. Aria onun titreyen küçük bedenini sımsıkı tutarak aceleyle yolda Molly ve diğerlerini aramaya başladı. Bir kalabalık halinde üstüne yürüyorlardı; sırlıslıkam ve öfkeliydiler.

“Ona dokunma!” diye tısladı Brooke, River’ı kollarından çekerek. Soğuk Aria’nın göğsüne çarptı ve River’in ağırlığı aniden kaybolunca dengesini kaybetti. Brooke, River’ın başlığını çıkarıp çamura attı.

“Ondan uzak dur!” diye bağırdı. “Ona bir daha asla dokunma.”

“Ben onu *geri* getiriyordum!” diye bağırdı Aria ama Brooke çoktan ağlamaya başlayan River’la kampa dönüyordu bile. Diğerleri Brooke’un ardından gittiler, bazıları Aria’ya sanki River’ın kaybolması onun suçuymuş gibi bakıyordu.

“Onu nasıl buldun, İkametçi?” diye sordu arkada kalan bodur bir adam. Gözlerinde kuşku vardı. Aria’nın, oğulları olduğunu tahmin ettiği iki çocuk yakınlarda duruyordu, kamburları çıkmıştı ve dişleri takırdıyordu.

“O bir İşitici, Gray,” dedi Molly, Aria’nın yanında belirerek. “Şimdi git. Oğullarını içeri götür.”

Adam Aria’ya son bir bakış attıktan sonra çocuklarıyla bir yere sığınmak için koşturdu.

Aria, İşitici başlığını yerden alıp çamurunu silkeledi. “Brooke’la akrabalığınız yok, değil mi?”

Molly başını sallarken dudakları bir tebessümle kıvrıldı. “Hayır. Yok.”

Aria başlığını yeniden çantasına koydu. “İyi.”

Birlikte kampa doğru koştururken Molly’nin topalladığını fark etti.

“Eklemlerim,” diye açıkladı Molly sesini duyurmak için yükselterek. Eter hortumlarının tiz sesleri gitgide güçleniyordu. “Soğuk ve yağmurlu havada daha kötü oluyor.”

“Gel, koluma gir,” dedi Aria. Yaşlı kadına destek verdi. Beraber kampa doğru daha hızlı ilerlediler.

Molly tekrar konuşmadan önce dakikalar geçti. “Teşekkür ederim. River’ı bulduğun için.”

“Rica ederim.” Bedeni iliklerine kadar uyuşmuş ve kulakları çınlıyor olsa da Aria Tide’lar arasında Pire’den sonra edindiği ilk arkadaşıyla yürürken garip bir mutluluk hissi duydu.

PEREGRINE

Perry, Roar'dan ayrıldıktan sonra limana hiç olmadığı kadar hızlı gitti, rıhtıma ulaşana kadar koşturdu. Wylan ve Gren balıkçı kayığını bağlarken birbirlerine sesleniyorlardı, giysileri rüzgârda uçuşuyordu. Tekne dalgalı denizde limana çarpıyor, Perry'nin ayaklarının altındaki tahtaları sarsıyordu. Yalnızca iki kayak görünce kalbi durur gibi oldu. Balıkçıların çoğu hâlâ denizdeydi.

“Diğerleri ne kadar yakında?” diye bağırdı.

Wylan ona kötü kötü baktı. “Görücü olan *sensin*, öyle değil mi?”

Perry sahilden büyük bir kol gibi uzanıp limanı koruyan taş iskeleye koştu. Yıpranmış taşın üstüne atlayıp devasa kayaların birinden diğerine zıplamaya başladı. Sıçrayan deniz suyu aralıklardan yükselip bacaklarını ıslatıyordu. Rıhtımın tepesinde durup açık okyanusu taradı. Kocaman dalgalar yuvarlanıp yükseliyor, köpüren suyun beyazlığıyla kaplanıyordu. Dehşet verici bir manzaraydı

ama aynı zamanda umduğu şeyi de görmüştü. Beş kayak limana yaklaşıyor, acımasız sulara mantar tıplar gibi batıp çıkıyorlardı.

"Perry, dur!" Reef kayaların üstünde ilerledi. Gren ve Wylen da peşinden geldi, ikisinin de omuzlarında uzun ipler vardı.

"Geliyorlar!" diye bağırdı Perry. Dışarıda kim kalmıştı? Kabaran sular her şeyi bulanıklaştırıyordu. Görüş gücüyle bile ilk tekne yaklaşıp rıhtımı geçene kadar balıkçıları görememişti. Perry hayatlarını korumaya yemin ettiği adamların yüzlerindeki korku dolu ifadelerle baktı. Henüz güvende değillerdi ama deniz rıhtımda açık sulara olduğu kadar tehlikeli değildi. İkinci ve üçüncü tekneler de iskeleye yanaşınca tekrar nefes alabileceğini hissetti. Kimseyi kaybetmediğini bilmeye yaklaşmıştı.

Sonra dördüncü tekne geldi ve denizde bir tane kaldı. Perry bekledi, gördüğü zaman da küfretti. Willow ve dedesi oturmuş, bembeyaz kesilmiş yüzlerle direğe tutunuyorlardı. Aralarında kulakları geriye yapışan Pire çömelmişti.

Perry rıhtımın okyanus tarafından aşağı atladı ve ufukta yıldırım gibi ışıltılar belirip o anı parlak ışıkla dondururken çarpan dalgalara yaklaştı. Fırtına çıkmıştı. Hortumlar denize iniyor, bulutlarla kararan gökte parlak mavi çizgiler oluşturuyordu. Kilometrelerce uzakta da olsa Perry içgüdüsel olarak gerilip kayarak bacağına sıyırdı.

"Perry, buraya dön!" diye bağırdı Reef. Dalgalar, etraflarındaki taşları dövüyordu, her yönden gelen şiddetli bir saldırı gibiydi.

"Daha değil!" Perry gürleyen dalgaların sesinden kendi sesini zar zor duyabildi.

Willow'un teknesi rotasından çıkmıştı. Akıntıyla doğrudan rıhtıma doğru geliyordu. Bağırarak bir şey söylerken ellerini ağzının etrafına dayadı.

Gren belirip Perry'nin yanında durdu. "Dümeni kaybetmişler. Tekneyi yönlendiremiyorlar."

Perry ne olacağını tam olarak biliyordu, diğerleri de öyle.

"Tekneden atlayın!" diye bağırdı yakınlardaki Wylan. "Kurtulun oradan!"

İhtiyar Will çoktan Willow'u ayağa kaldırmıştı. Yüzünü ellerinin arasına alıp Perry'nin duyamadığı telaşlı bir mesaj iletti. Sonra onu aceleyle sarıp dalgaların içine atlamasına yardım etti. Pire hemen ardından atladı ve İhtiyar Will en son atladığında yüz ifadesi şaşkıncı şekilde sakindi.

Bir anda saniyeler geçti. Dalgalar seri halde gelerek tekneyi yakaladı ve akıntıyla sürükledi. Tekne sağa sola sallanıp son anda geriye döndü, kıcı Perry'den yalnızca on adım ötedeki kayalara çarptı. Dağılan parçaları etrafa saçıldı. Perry kollarını kaldırıp kendini korurken, enkaz parçaları ve okyanus suyu sicim gibi üzerine yağıyordu.

Gözlerini kırıştıtarak görüşünü netleştirdiğinde Willow'un dosdoğru kırık tahta ve köpüklü su karışımına doğru hareket ettiğini gördü.

"Bir ip atın hemen!" diye bağırdı Reef.

Yakındaki Wylan doğuştan balıkçı atışıyla bir halat tirlattı. Halat olmasa Willow köpüklerin içinde dönerken kayalara tekrar tekrar çarpardı. Onunla güvenle sudan çıkardına şansı vardı.

"Willow, ipi yakala!" diye bağırdı Perry.

Willow'un hızlı ve telaşlı hareketlerle dedesini aradığını gördü, sonra ilerideki İhtiyar Will'i görünce yüzünde beliren dehşeti.

Bir dalganın altında kaldığında Perry'nin kalbi durdu. Willow su yüzüne çıktığında öksürerek su kusuyor ve nefes almaya çalışıyordu. Can havliyle ipe doğru yüzüp nihayet kavradı.

Perry kayaların üstünde cesaret edebildiği kadar aşağı inip onu yakalamaya hazırlanırken bacaklarına yüklendi.

Dalga geldiğinde Wylan ve Gren ipi çekti. Willow, Perry'ye doğru bir ok gibi atıldı. Perry onu yakalarken geriye düştü, kızın alnı çenesine çarptı. Perry kayaların üstüne düşerken kaburgaları acıyla yandı. Willow'u kısa bir an için tuttuktan sonra Reef onu kollarından aldı.

"Geri çekil, Peregrine!" diye bağırdı Willow'u iskelenin daha yüksek noktasına taşırken.

Perry bu kez cevap vermedi. İhtiyar Will de gelene kadar gidemezdi.

Wylan bir ip daha attı. İhtiyar Will'in yanına düştü ama balıkçı zorlanıyordu, olduğu yerde yüzüyor, başının sadece tepesi su üstünde görünüyordu.

"Haydi, Will! Yüz!" diye bağırdı Perry.

Hortumlar aşağı, daha yakına iniyordu ve boyları bir buçuk iki metre olan dalgalar şimdi korkunç şekilde ikiye katlanarak rıhtıma vuruyordu.

"Dede!" diye haykırdı Willow birden, sanki biliyormuş gibi. Sanki bir an sonra olacıklardan haberi varmış gibi.

İhtiyar Will suyun altında kayboldu.

Perry Wylan'la aralarındaki mesafeyi dört adımda aştı. İpi kavradı. Kayalardan suya atlarken arkasında Gren ve Reef'in "Hayır!" diyen sesleri yankılandı.

Suyun altındaki sessizlik onu şoke etti. Perry ipi gevşettikten sonra daha sıkı tutup kendini rıhtımdan ayaklarıyla itti. Yukarı çıkarken ayağı sert bir şeye çarptı... Bir tekne miydi? Bir kaya mı? Dalgalar devasa, yıkılan duvarlar gibi üstüne kapanıyordu. Art arda gelen dalgalar onu bir çukurdan çıkarana kadar tek görebildiği suydı. Suda yükselirken midesi kalktı, sonra zirveye ulaştığındaysa demin durduğu yerdeki kayaları görebildi. Yalnızca saniyeler sonra olacağını sandığı yerin yakınında bile değildi.

Perry, İhtiyar Will'i en son gördüğü yere yüzdü. Akıntı acımasızca şiddetliydi, onu rıhtıma geri çekiyordu. Suda bir hareketlilik gördü. Pire yirmi metre ötede yüzüyordu. Yakında bir yerde İhtiyar Will olduğu yerde durmuş, gümüşü saçları kamçılanan denizin köpüklerine karışıyordu.

Perry ona ulaştığında balıkçının teni bembeyazdı. "Dayan, Will!" Perry ipi etrafına doladı. "Tamam!" diye bağırdı sahile doğru kollarını sallayarak.

İpin dokusunun elinde iyice gerilmesi birkaç saniye aldı. Öne çekildi ama fark belli belirsizdi. Bir kere daha çekildiğinde ikisinin beraber Wylan için fazla ağır geldiğini anladı. Rıhtımı bir an için tekrar gördü, koyu granit kayalar bir an için beyaz beyaz parlamıştı. Eter fırtınası üstlerine çöküyordu.

Perry ipi bıraktığında İhtiyar Will ondan uzaklaştı. Perry peşinden yüzüp yorgun kaslarından biraz daha çalışmalarını istedi. Her kulaçta kendi ağırlığını kaldırıyormuş gibiydi. Rıhtıma yak-

laşırken Reef ve Gren'in bağırışlarını duyabiliyordu. Kendini itti. Püsküren suyun arasından yukarı baktı. Birkaç metre daha vardı.

Ani bir akıntı onu bir ok gibi yakalayıp yeniden dönen suya çekti. Yine gelgit birdenbire hızlandı ve Perry rıhtıma hızla yaklaştığını gördü. Başını koruyup bacaklarını yukarı çekti. Ayakları sert çarptı; sonra yana savrulup kayalara çarptı.

Vücudu acıyla yandı. Omurgası çatırdıyordu. Her yanı. Acı sağ omzunda arttı. Uzandığında kendi bedeninin şeklini tanıyamadı. Omzu yanlış tarafa dönmüş, yerinden çıkmıştı.

Bu gerçek olamazdı. Sağlam koluyla yüzüp bacaklarına daha fazla çaba için yalvardı ama her hareketi omzuna yakıcı bir acı gönderiyordu. Çarpan dalgaların arasında rıhtımı bir kez daha gördü. Bear ve Wylen ipi elden ele geçirip İhtiyar Will'i içeri çekti. Willow ve Pire yakında durmuş, sırlıklam titriyorlardı. Reef ve Gren kayalara tünemiş, ona bağırıyorlar, onu sudan çekmeye hazırlanıyordu. Perry ayaklarıyla suyu daha sert itti ama bacakları tepki vermiyordu. İsteddiği gibi hareket etmiyorlardı. Öksürerek deniz suyu çıkarmaya başladı ve nefes alamıyordu.

Buradan kurtulmasının tek yolu vardı. Yüzmeyi bırakıp su altına daldı. Bileğini kavrayıp kararlı davranabilmek için bir an durdu. Sonra da vücuduna doğru çekti. Gözlerinin önünde kırmızı noktacıklar belirdi. Sanki kendi kaslarını koparıyor gibiydi, acı omzunun içinde bir patlamaydı ama eklem yerine oturmadı. Perry kolunu bıraktı. Bir daha deneyemezdi. Kesinlikle bayılırdı.

Kendini yukarı itip dönen dalgaların arasından çıktı, soluğu kesilmişti. Ayaklarını daha sert itip yüzeyi aradı.

Aradı.

Aradı.

Birden hangi tarafın yukarısı olduğunu algılayamadı. Korku onu ele geçirmekle tehdit etti ama Perry kendini sakın kulaçlarla yüzmeye zorladı. Panik sonunu getirirdi. Uzun saniyeler sonra ciğerleri oksijen için haykırırken paniğe kapıldı ve Perry suda delice çırpındığını hissetti, bedeni kontrolü dışında hareket ediyordu.

Nefes alamayacağını biliyordu. Ciğerlerine hava çekemeyeceğini. Nasıl karşı koyarsa koysun kendini durduramadı. Ciğerlerindeki ve başındaki ağrı omzundakinden fazlaydı. Her şeyden fazla.

Ağzını açıp nefes aldı. Boğazında soğuk bir patlama hissi duydu. Hemen sonra suyu geri çıkardı.

Parlak kırmızı noktacıklar geri geldi ve göğsü hızla inip kalkmaya, çekip itmeye başladı. İhtiyaç duyuyor, reddediyordu.

Perry daha da soğuk sulara kendini bıraktı, orası daha karanlık, daha sessiz ve sonra yine daha karanlıktı. Uzuvarının gevşediğini hissetti, sonra da bedenine bir sancı yayılıp acının yerini aldı.

Aria. Onu daha yeni bulmuştu. Gitmek istemiyordu. Onu incitmek istemiyordu. İstemiyordu ki...

Bir şey boğazına çarptı. Kan Lordu zinciri... onu boğuyordu. Tutmaya çalıştı ama sonra yukarıda birinin olduğunu fark etti, onu yukarı çekiyordu. Zincir gevşedi ama şimdi göğsünü saran bir kol hissetti ve hareket ediyordu, taşıyordu.

Yüzeyden çıkıp deniz suyu kustu. Tüm bedeni sarsılıyordu. Bir ip kaburgalarının etrafına dolandı, sonra Gren ve Wylan onu kayaların üstüne çekerken birinin de arkasından ittiğini hissetti. Sadece Reef olabilirdi.

Bear kolunu kavrayıp az daha suya düşecekken küftetti.

"Omzum!" dedi Perry dişlerinin arasından.

BİTMEYEN GECENİN İÇİNDE

Bear durumu anlayarak kolunu Perry'nin beline doladı ve onu dalgalardan uzağa taşıdı. Perry yere bırakıldıktan sonra da gitmeye devam etti. Sahile ulaşana dek rıhtımda çaresizce ilerledi. Sonra yere çöküp karnındaki, boğazındaki ve en çok da omzundaki acıyla iki büküm kaldı. Ciğerleri morarana kadar darbe almış gibi hissediyordu.

Etrafında bir daire oluşmuştu ama o öksürmeye devam ediyor, nefes almak için çırpınıyordu. Nihayet gözlerindeki tuzlu suyu sildi.

Utançla çarpıldı. Halkının önünde, yerde, harap bir haldeydi.

Gren sanki demin olanlara inanamıyormuş gibi başını salladı. İhtiyar Will, Willow'a sımsıkı sarılmış halde duruyordu. Reef'in göğsü inip kalkıyordu, yanağındaki yara izi kırmızıydı. Tepelerinde Eter devasa, kindar tekerlekler gibi dönüyordu.

"Kolu yerinden çıkmış," dedi Bear.

"Önce yukarı, sonra da aksi yöne çek," dedi Reef. "Yavaş ve sıkıca tutarak, sakın bırakma, ne olursa olsun. Ayrıca acele et. İçeri girmemiz lazım."

Perry gözlerini kapadı. Kocaman eller bileğini kavradı, sonra da Bear'in tepeden gelen derin sesini duydu. "Bu hoşuna gitmeyecek, Perry."

Gitmedi de.

Vücudu sinirden ve soğuktan titreyen Perry kolunu sabit tutarak çatı katma tırmandı. Zorlanarak ve omzundaki acı yüzünden tıslayarak sırlıslıklam gömleğini başından yukarı çekip aşağıdaki odaya attı. Gömlek şömine rafına düşüp orada takılı kaldı. Sırtüstü uzanıp çatıdaki aralıktan Eter'i izlerken bitkin ciğerlerine durmaksızın

nefes çekti. Yağmur aralıktan göğsüne damlıyor, sonra da altındaki yatağa düşüyordu.

Sadece birkaç dakika. Kabileyle yüzleşmeden önce biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Gözlerini kapadı. Tek gördüğü Vale'im konuşma yapıyordu. Aş evinin başmasasında oturan Vale, her şeyle sakince ilgilenen, Vale. Ağabeyi Tide'ların önünde sendelememişti bile. Ya Perry ne yapmıştı?

İhtiyar Will'in arkasından gitmekle doğru olanı yapmıştı. O halde neden nefes almasını yavaşlatamıyordu? Neden bir şeyleri yumruklamak istiyordu?

Kapı ardına kadar açılıp bir çatırtıyla taş duvara vurarak içeri soğuk havayı soktu.

"Perry?" dedi aşağıda biri.

Perry hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu. Duymak istediği ses bu değildi. Şu an dinleyeceği tek ses. Roar, Aria'yı bulmuş muydu ki?

"Şimdi olmaz, Cinder." Perry kapının kapanmasını duymak için bekledi. Saniyeler geçse de bir şey olmadı. Daha sert bir şekilde tekrar denedi: "Cinder, git."

"Olanları açıklamak istedim."

Perry doğruldu. Cinder aşağıda, sırlıslıklamdı. Ellerinde siyah şapkası vardı. Kararlı ve sakin görünüyordu.

"Şimdi mi konuşmak istiyorsun?" Perry sesinde babasının öfkeli tonunu duydu. Kendini durdurması gerektiğini biliyordu ama yapamadı. "İstediginde ortaya çıkıyorsun, istemeyince kaçırıyorsun,

öyle mi? Birini seç artık. Kalacaksan yiyeceklerimizi yakmamamı tercih ederim.”

“Yardım etmeye çalışıyordum...”

“Yardım etmeye mi çalışıyordun?” Perry çatı katından aşağı atladı, koluna yayılan acıyla bir küfür mırıldandı. Cinder’a doğru ilerledi, çocuk ona delici bakışlarla bakıyordu. Perry elini sallayarak açık kapıyı işaret etti. “O halde neden *bununla ilgili* bir şey yapmıyorsun?”

Cinder önce dışarı, sonra ona baktı. “O yüzden mi burada kalmamı istiyorsun? Eter’i durdurabileceğimi mi sanıyorsun?”

Perry aniden durumun farkına vardı. Düzgün düşünemiyordu. Ne dediğini bilmiyordu. Başını iki yana salladı. “Hayır. O yüzden değil.”

“Boş versene!” Cinder geri çekilip kapıya yöneldi. Boynundaki damarlar Eter gibi mavi mavi parlamaya başlamıştı. Derisinin altında ağaç dalları gibi görünüyordu, çenesine, yanaklarına ve alınına yayılıyordu.

Perry onu iki kez bu şekilde görmüştü; elini yaktığı ve bir Croven kabilesini yok ettiği zaman. Şimdi yine de afallamıştı.

“Sana hiç güvenmemeliydim!” diye bağırırdı Cinder.

“Bekle,” dedi Perry. “Öyle dememeliydim.”

Artık çok geçti. Cinder dönüp dışarı fırladı.

ARIA

Roar kısa bir süre sonra koşarak geldiğinde Aria, Molly'yle kampa yaklaşıyordu. "Her yerde seni aradım," diyen Roar Aria'ya sarıldı. "Beni endişelendirdin."

"Üzgünüm, güzelim."

"Üzülmelisin de. Endişelenmekten nefret ederim." Molly'nin boştaki kolunu tuttu ve beraber onu gidebileceği kadar hızla aş evine soktular.

İçeride kabile bir araya gelmiş, masa ve duvar kenarlarında toplanmıştı. Molly, River'i kontrol etmek için gitti ve Roar da Bear'i görmeye. Aria, Twig'i gördü, yanında uzun ve zayıf İtici vardı. Bir banka oturup uğultuyla dolu salonu taradı. İnsanlar fırtına yüzünden panik halindeydi, ince sesleri birbirinin üstüne biniyor, yüzleri korkuyla geriliyordu.

Brooke'u birkaç masa ötede, Perry'nin evindeyken ona fısıltıyla küfreden koyu, sinsi bakışlı balıkçıyla görünce şaşırmadı. Willow

annesi ile babasının arasına yerleşmişti, İhtiyar Will ve Pire da yakınındaydı, Perry'den fazla uzak kalmayan Altılı'nın geri kalanı da. Bakışları birinden diğerine giderken içini bir korku kaplayıp parmak uçlarının karıncalanmasına yol açtı. Perry'yi görememişti.

Roar yanına gelip omuzlarına bir battaniye koydu. Twig'i kenara itip yanına oturdu.

"O nerede?" diye sordu Aria doğrudan, tedbirli davranamayacak kadar endişeliydi.

"Evinde. Bear, omzunun çıktığını söyledi. Şimdi iyi." Roar'un koyu gözleri ona baktı. "Ama ucuz atlattı."

Aria'mın midesi kasıldı. Kulakları Perry'nin masalarda fısıltı dalgalarıyla yayılan ismine takıldı. Gürültüyü eleyip Wylan'ın kindar sesine tutundu, gözleri de tekrar onu buldu. Bir grup insan etrafında toplanmıştı.

"... bir aptal gibi atladı. Reef onu çıkarmak zorunda kaldı. Az daha vaktinde yetişemiyordu da."

"İhtiyar Will'i kurtardığını duydum ben," dedi bir başkası.

Wylan'ın sesi tekrar duyuldu. "İhtiyar Will boğulmayacaktı ki! Denizi hepimizden daha iyi tanıyor. Onu, ipi bir sonraki atışımla çıkaracaktım. Şu anda o lanet zinciri onun yerine Pire takıyor olsa kendimi daha iyi hissederdim."

Aria, Roar'un koluna dokundu. *Wylan'ı duyuyor musun? Korkunç biri.*

Roar başını salladı. "Onunki kuru gürültü. Gerçekten dinleyen tek kişi sensin, merak etme."

Aria bundan o kadar emin değildi. Ellerini kenetledi, bacağı masanın altında sallanıyordu. İki şömüne de alev alev yanıyor,

salonu ısıtıyordu. İçerisi nemli yün ve çamur kokuyordu, ayrıca çok sayıda bedeninin teri. İnsanlar evlerinden en değerli eşyalarını getirmişti. Bir bebek gördü. Bir yorgan. Daha küçük eşyalarla dolu sepetler. Zihninde Perry'nin evindeki pervazda duran oyma şahinler belirdi. Sonra da orada tek başına kalan Perry. Onun yanında olmalıydı.

Dışarıda Eter fırtınası kopuyor, uzaktan gelen sesleri kulaklarına geliyordu. Hafif sarsıntılar çizmelerinin tabanlarından yukarı doğru titreşerek çıktı. Cinder'in bu fırtınada dışarıda olup olmadığını merak etti ama biliyordu ki –herkese kıyasla– o Eter altında güvende olurdu.

“Burada böylece oturacak mıyız?” diye sordu Aria.

Roar eliyle ıslak saçını tarayıp dikleştirdi. Başını salladı. “Bu kadar yakın bir fırtınada olabileceğimiz en güvenli yer burası.”

Marron'un kalesinde fırtınalar bu kadar korkutucu değildi. Kamptaki herkes Delfi'nin yer altının derinliklerindeki eski maden mağaralarına çekiliyordu. Orada Marron gerekli koşulları hazırlamıştı. Hatta müzik ve oyunlar gibi oyalanacak şeyler bile.

Yer döşemelerinden bir gürültü geldi. Aria, çatı kirişlerinden dökülen toz önündeki masaya süzülürken yukarı baktı. Mutfak bölümündeki tencereler hafifçe takırdadı. Yakınındaki Willow gözlerini sımsıkı kapayarak Pire'ye sarıldı. Aria şimdi neredeyse kimsenin konuştuğunu duymuyordu.

Yeniden Roar'a uzandı. *Bir şey yapmalısın. Korkudan taş kesildik.*

Roar kaşını kaldırdı. “Ben mi?”

Evet, sen. Perry burada değil, ben de yapamam. Bir Köstebek'im, unuttun mu? Yok, dur, ben Köstebek şıllığın tekiyim.

Roar ona bakmaya devam etti, seçeneklerini değerlendiriyor gibiydi. “Pekâlâ. Ama bana borçlusun.” Odanın öteki tarafına, boynunda kobra dövmesi olan birinin yanına gidip duvara yaslanmış gitarı işaret etti. “Şunu ödünç alabilir miyim?”

Bir anlık şaşkınlıktan sonra genç adam enstrümanı uzattı. Roar dönüp masanın üstüne oturdu, ayaklarını uzun banka yasladı. Telleri denemeye başladı, akordu ayarlarken gözleri konsantasyonla kısıldı. Özenliydi, Aria’nın da olacağı gibi. İkisi de mükemmel sesi duyuyordu. Ondan daha azı sinirlerine dokunurdu.

“Ee,” dedi Roar memnun bir halde. “Ne söylüyoruz?”

“Biz derken ne demek istiyorsun, Roar? Sen söylüyorsun.”

Roar gülümsedi. “Ama bu bir düet.” Aria’nın en sevdiği grup olan Eğik Yeşil Şişeler’in bir şarkısının girişini söylemeye başladı. Roar kışın bu şarkıya bir türlü doyamamıştı. Bir balat olan *Arktik Kedi*’nin son derece romantik şekilde söylenmesi gerekiyordu, bu da sözleri zaten olduklarından daha da saçma kılıyordu.

Roar romantik kısmı zaten başarıyla hallediyordu. İlk gitar *riff*’lerini çaldı, koyu kahverengi gözleri Aria’ya dikkatle bakarken dudakları hafif, baştan çıkarıcı bir tebessümle kıvrıldı. Şaka yapıyordu ama Aria’nın az daha kızarmasına yetecekti. Aria şimdi herkesin dikkatini üstlerinde hissediyordu.

Roar şarkı söylerken sesi pürüzsüz ve son derece espriliydi. “Gel de donmuş kalbimi erit, benim küçük arktik kedim.”

Karşı koyamayan Aria atlayıp bir sonraki sözü söyledi. “Hiç şansın yok, kutup ayısı, onun yerine soğuktan yanarım.”

“Bırak kar adamın olayım. Gel de buz evimde yaşa.”

“Donarak ölürüm seninle kış uykusuna yatmaktansa.”

Aria ıslanmış ve korkudan donakalmış, etraflarında Eter fırtınası kopan insanlara böyle saçma bir şarkı söylediklerine inanamıyordu. Roar kendini tamamen kaptırıp elleriyle tellerde neşeli bir ritim tutturmuştu. Aria karşılıklı söylemeye devam ederken kendini onun hevesine kapılmaya zorladı.

Etraflarındaki Tide'ların her an üstüne bardak ve ayakkabılarını falan atmalarını bekliyordu. Onun yerine boğuk, bastırılmış bir gülme sesi ve sonra da göz ucuyla birkaç tebessüm yakaladı. Melodik mırıltılar içeren nakaratı beraber söylerlerken birkaç kişi açık açık güldü ve Aria da nihayet rahatlayarak kendini iyi yaptığı bir şeyden keyif almaya bıraktı. *Çok iyi yaptığı bir şeyden.* Hayatı boyunca şarkı söylemişti. Başka hiçbir şey daha doğal gelmiyordu.

Roar son notaları çaldıktan sonra bir an için tam bir sessizlik hüküm sürdü, sonra fırtına sesleri yeniden duyuldu ve salonda konuşmalar başladı. Aria etrafındaki yüzlere bakındı, konuşmalarından kesitler yakaladı.

“Hayatımda duyduğum en kaçık şarkı.”

“Ama komikti.”

“Kutup ayısı da neyin nesi?”

“Hiçbir fikrim yok ama Köstebek bir melek gibi şarkı söylüyor.”

“River’ı onun bulduğunu duydum.”

“Sence bir şarkı daha söyler mi?”

Roar omzunu onunkine çarptı. Kaşını kaldırdı. “Ee? Köstebeğimiz bir şarkı daha söyler mi?”

Aria sırtını dikleştirip ciğerlerini havayla doldurdu. *Arkrik Kedi*’yi sıradışı mı sanıyorlardı? Daha hiçbir şey duymamışlardı.

Gülümsedi. “Evet. Söyleyecek.”

PEREGRINE

Aylardır ilk kez kimse Perry'nin aş evine girdiğini fark etmemişti. Tüm gözler Aria ve Roar'un üstündeydi. Perry gölgelere çekilip bir duvara yaslandı, koluna yayılan acıyla dişlerini sıktı.

Roar yemek salonunun ortasındaki eğri masalardan birinin üstünde oturmuş, gitar çalıyordu. Yanındaki Aria dudaklarında hafif bir gülümsemeyle başını yana eğmiş şarkı söylüyordu.

Perry şarkıyı bilmiyordu ama Aria ve Roar'un bazen aynı tonda bazense uçan kuşlar gibi ayrı ayrı söylemelerinden daha önce de birlikte söylediklerini tahmin etti. Beraber söylemelerine şaşırmamıştı. Roar büyürken Liv'i güldürmek için en olmadık şeyleri şarkıya çevirirdi. Sesler Roar ve Aria'yı kokuların Bilicileri birbirine bağladığı gibi bağlıyordu. Ama bir yanı da kendisi az daha boğulmuşken eğlenmelerini görmeye katlanamıyordu.

Salonun karşısında duran Reef ve Gren onu görüp yanına gelirken Aria'nın dikkatini çektiler. Sesi kesilip Perry'ye kararsız

bir tebessümle baktı. Roar'un gitarın üstündeki elleri duraksadı, yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Perry'yi şimdi tüm salon fark etmişti, kalabalık masalarda bir hareketlilik oldu.

Perry'nin nabızı hızlandı ve yanaklarının ısındığını hissetti. Rıhtımda olanları bildiklerinden şüphesi yoktu. *Herkesin* bildiğinden. Perry yüz ifadelerindeki hayal kırıklığı ve endişeyi gördü. Salonu dolduran hırçın duyguların kokusunu aldı. Tide'lar ona hep fevri demişti. İhtiyar Will'in peşinden suya atlaması da bunu pekiştirecekti.

Kollarını kavuşturduğunda omzu derin bir acıyla sarsıldı. "Durmanıza gerek yoktu." Sesindeki boğukluktan nefret etti, öksürüp deniz suyu kusmaktan hırpalanmıştı. "Bir tane daha söyler misin?"

Aria gözlerini ondan ayırmadan cevap verdi: "Evet."

Bu sefer onun bildiği bir şarkı söyledi; Marron'ın kalesinde beraberlerken ona söylediği şarkıydı. Aria'dan bir mesajdı. Bir hatırlatma –burada yüzlerce insanın arasında– sadece onlara ait bir anın hatırlatması.

Başını duvara yasladı. Dinlerken gözlerini kapayıp ona gitme dürtüsünü bastırmaya çalıştı. Onu kendine yaklaştıрма dürtüsünü. Omzunun hemen altına yaslanışını hayal etti. Ağrılarınin kaybolduğunu hayal etti, onlarla beraber denizden çıkarılmış olmanın, kabilesinin gözleri önünde ezilmenin utancının da. Baş başa kaldıklarını hayal etti, tekrar bir çatının üstünde...

Saatler sonra Perry aş evinde oturduğu yerden kalktı. Gerinip omzunu döndürerek onu kontrol etti. Her yanının acımaya devam ettiğini fark ederek yutkundu.

Sabahın ışığı açık kapı ve camlardan süzülerek salona altın hüzmeler halinde düşüyordu. İnsanlar her yerde yatıyordu; duvar kenarlarında yığınlar halinde, masaların altında, aralarda. Sessizlik böyle büyük bir kalabalık için imkânsız görünüyordu. Bakışları bininci kez Aria'ya gitti. Willow'un yanında uyuyordu, Pire ortalarında kıvrılmıştı.

Roar uyanıp gözlerini ovuşturdu, sonra Reef örgülerini geri iterek ayağa kalktı. Altılı'nın geri kalanı canlandı, Perry'nin onlara ihtiyacı olduğunu hissetmişlerdi. Twig, Gren'i dürttü, Gren de hâlâ uyuklayarak onu geri itti. Hyde ve Hayden ayağa kalktı, yaylarını aynı anda sırtlarına asıp hâlâ çizmelerini giyen Avare'yi bıraktılar. Sessizce uyumakta olan kabilenin yanından geçip Perry'nin peşinden dışarı çıktılar.

Su birikintileri, dallar ve ortalığa saçılan kırık çatı kirişleri dışında kamp aynı görünüyordu. Perry tepeleri taradı. Yangın görmedi ama yoğun duman kokusu nemli havada asılı kalmıştı. Daha fazla toprak kaybettiğinden emindi. Bunların tarım alanı ya da çayır olmamasını umdu, ayrıca yağmurun hasarı kontrol altında tuttuğunu.

Avare diğerlerini iterek ilerleyip yukarı bakarken yüzünü ekşitti. "Dün geceyi rüyamda mı gördüm?"

Eter sakin sakin akıyor, az sayıdaki bulutların arasında mavi çarşaflar gibi uzanıyordu. Normal bir bahar havasıydı. Parlavan bulutlarla kaplı değildi. Üstlerinde dönen Eter girdapları yoktu.

"Rüyan Brooke'la mı ilgiliydi?" dedi Gren. "Çünkü o zaman cevap evet. Ayrıca ben de gördüm."

Avare onu omzundan itti. "Aptal. O Perry'nin hatunu."

Gren başını salladı. "Affedersin, Per. Bilmiyordum."

BİTMEYEN GECENİN İÇİNDE

Perry boğazını temizledi. “Sorun yok. Artık değil.”

“İkiniz de kesin,” dedi Reef, Avare ile Gren’e bakıp. “Nereden başlanamızı istersin, Perry?”

Aş evinden daha fazla insan çıktı. Gray ve Wylan. Rowan, Molly ve Bear. Onlar kampa ve göğe bakarken, Perry yüzlerindeki kaygıyı gördü. Artık güvende miydiler, yoksa bir fırtına daha yaşayacaklar mıydı? Bu yıllık Eter’lerin başlangıcı mıydı? Bu soruların hepsinin zihninde olduğunu biliyordu.

Perry önce onları kampta yönlendirdi, çatılardaki hasarı değerlendirdiler, ahırlardaki hayvanları kontrol ettiler, sonra da tarlalara gittiler. Cinder’ı aramaları için Willow ve Pire’yi gönderdi, dün gece için pişmandı. Kendinde değildi ve özür dilemek için Cinder’ı bulması gerekiyordu. Sonrasında Roar’la kuzeybatıya yöneldi. Bir saat sonra tutuşmuş bir tarlanın önünde duruyorlardı.

“Bunun yararı olmayacak,” dedi Roar.

“Sadece avlanma bölgesi. Elimizdekilerin en iyisi değil.”

“Ne kadar da iyimsersin, Per.”

Perry başını salladı. “Sağ ol. Deniyorum.”

Roar’un bakışları tarlanın ucuna takıldı. “Bak, neşenin vücut bulmuş hali geliyor.”

Perry, Reef’i görünce gülümsedi. Böyle bir zamanda onu bir tek Roar eğlendirebilirdi.

Reef hasarın kalanı hakkında rapor verdi. Güneyde, kış yangınlarından dolayı çıplak kalan arazilerin yanındaki orman bölgesini kaybetmişlerdi. “Şimdi daha geniş bir kül yığını gibi görünüyor, o kadar,” dedi Reef. Tide’ların tüm arı kovanları yok

olmuştu, bölgedeki iki kuyunun da suyu kirlenmişti ve tadı artık kül gibiydi.

Reef'in raporu bitince Perry rıhtımda olanları daha fazla görmezden gelememi. Roar bıçağını elinde çeviriyordu, sıkıldığına yaptığı bir numaraydı. Perry onun yanında her şeyi söyleyebileceğini biliyordu ama yine de zorlukla konuştu.

"Hayatımı kurtardın, Reef. Sana borçluyum..."

"Bana hiçbir borcun yok," dedi Reef lafını keserek. "Yemin yemindir. Sen de bunu öğrensen fena olmaz."

Roar bıçağını kemerindeki kılıfa soktu. "O da ne demek?"

Reef onu duymazlıktan geldi. "Sen Tide'ları korumaya yemin ettin."

Perry başını iki yana salladı. İhtiyar Will kabileden değil miydi? "Ben de öyle yaptım."

"Hayır. Senin yaptığın az daha kendini öldürtmekti."

"Boğulmasına izin mi verseydim?"

"Evet," dedi Reef sertçe. "Ya da arkasından beni gönderebilirdin."

"Ama gitmedin."

"Çünkü bu intihar olurdu! Bir şeyi anlamaya çalış, Peregrine. *Senin hayatın* yaşlı bir adaminkinden daha değerli. Benimkinden de daha değerli. Öylece atlayamazsın."

Roar güldü. "Onu hiç tanımıyorsun, değil mi?"

Reef dönüp parmağını ona uzattı. "Senin ona akıl vermen gerekir."

"Senin çeneni kapamanı bekliyorum," dedi Roar.

Perry aralarına girip Reef'i itti. "Git." Reef'in ruh halinden fıskıran öfke görüş alanının kenarlarında kırmızı kırmızı parlıyordu.

“Biraz yürü. Sakinleş.”

Perry onun uzaklaşmasını izledi. Yanındaki Roar sessizce küfretti.

Bu gerginlik ona en yakın iki insanın arasında bile yaşanıyorsa Tide’ların kalanı ne yapıyordu kimbilir.

Dönüş yolunda Perry ormanın kenarında Cinder’ı gördü. Yolun kenarında bekliyor, şapkasıyla oynuyordu.

Roar onu görür görmez gözlerini devirdi. “Sonra görüşürüz, Per. Ben usandım,” dedi hızla uzaklaşarak.

Perry ona yaklaşırken Cinder ayağının ucuyla çimleri dürtüyordu.

“Geri gelmene sevindim,” dedi Perry.

“Öyle mi?” dedi Cinder ona bakmadan, sitemle.

Perry cevap vermeye zahmet etmedi. Kollarını kavuşturdu, omzu sabaha göre daha iyiydi. “Sana bağırırmamalıydım. Bir daha olmayacak.”

Cinder omuz silkti. Sonra nihayet ona baktı. “Omzun?..”

“İyi,” dedi Perry.

Cinder başını salladı. “Seni görmeye geldiğimde olanları bilmiyordum. O kız –Willow– bana bu sabah söyledi. Gerçekten korkmuştu. Kendisi ve dedesi için. Senin için de.”

Perry başını salladı. “Ben de korkmuşum.” Şimdi ona neredeyse inanılmaz geliyordu. Bir gün önce su altındaydı, ölümüne saniyeler kalmıştı. “En iyi günüm değildi. Ama hâlâ buradayım, yani en kötüsü de değildi.”

Cinder gülümsedi. “Doğru.”

Cinder’ın ruh hali nihayet dengelenince Perry sormaya fırsat buldu: “Kilerde ne oldu?”

“Sadece acıktım.”

“Geceyarısı mı?”

“Akşam yemeğine katılmayı sevmiyorum. Kimseyi tanımıyorum.”

“Kış Roar’la geçirdin,” dedi Perry.

Cinder somurttu. “Roar sadece seni ve Aria’yı umursuyor.

Bir de Liv’i, diye düşündü Perry. Roar’un çok az kişiye sadık olduğu doğrudu ama bu bağlar koparılamazdı. “Sen de gizlice kilere girdin.”

Cinder başını salladı. “İçerisi karanlıktı, öyle sessizdi ki... Sonra birden sarı gözlü bir yaratık gördüm. Öyle korktum ki elimdeki feneri düşürdüm. Söndürmeye çalıştım ama sadece daha kötü yapıyordum, o yüzden kaçtım.”

Perry hikâyenin ilk kısmına takılmıştı. “Bir *yaratık* mı gördün?”

“Yani, öyle sandım. Ama sadece o aptal köpek, Pire’ymiş. Karanlıkta bir iblise benziyor.”

Perry’nin ağzı seğirdi. “Pire’yi gördün.”

“Komik değil,” dedi Cinder ama o da gülümsememeye çalışıyordu.

“Yani iblis köpek Pire, seni korkuttu ve o yangını çıkaran da fener miydi? Senin... Eter’le yaptığın şey değil miydi?”

Cinder başını iki yana salladı. “Hayır.”

Perry onun daha fazla konuşmasını bekledi. Cinder’ın yeteneğiyle ilgili bilmek istediği yüzlerce şey vardı. Kimliğiyle ilgili. Ancak Cinder hazır olduğunda konuşurdu.

“Beni gönderecek misin?”

Perry başını iki yana salladı. “Hayır. Burada olmanı istiyorum. Ama bir şeylerin parçası olacaksan *her yönüyle* olmak zorundasın.

BİTMEYEN GECENİN İÇİNDE

Bir şey ters gittiği anda kaçamazsın ya da geceyarısı yiyecek alamazsın. Üstelik herkes gibi hayatını kazanman gerek.”

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum,” dedi Cinder.

“Neyi?”

“Hayatımı kazanacağımı. *Hiçbir şey* yapmayı bilmiyorum.”

Perry onu inceledi. Hiçbir şey yapmayı bilmiyor muydu? Bu Cinder’ın böyle tuhaf bir şeyi ilk kez söyleyişi değildi.

“O halde çok işimiz var. Brooke’a sana bir yay verip derslere başlamasını söyleyeceğim. Yarın da Bear’le konuşurum. Bulabildiği her türlü yardıma ihtiyacı var. Son olarak da, Cinder... Hazır olduğunda, anlatmak istediğin her şeyi duymak istiyorum.”

Cinder kaşlarını çattı. “Neyle ilgili anlatmak istediğim her şeyi?”

“Kendinle,” dedi Perry.

ARIA

“A cıyla aran iyi,” dedi Molly.
Aria elindeki bandaja baktı. “Sağ ol. Kaymak iyi bir hasta.”

Kısrak adını duyunca gözlerini miskin miskin kırpıştırdı. Önceki gece çıkan fırtına, kaçma dürtüsünü tetiklemişti ve hayvan panikle bölmesini tekmeleyip ön bacağını kesmişti. Aria, elleri sıkıntı yaratan Molly’ye yardım etmek için yarayı çoktan temizleyip nane gibi kokan antiseptik bir macun sürmüştü bile.

Aria bandajı Kaymak’ın bacağına sarmaya devam etti. “Annem doktordu. Araştırma görevlisiydi aslında. İnsanlarla sık çalışmıyordu. Hele atlarla... hiç.”

Molly ağaç kökleri kadar yumrulu parmaklarıyla Kaymak’ın kâküllerindeki beyaz yıldızı kaşdı. Aria elinde olmadan Hayal’i düşündü, kireçlenme gibi hastalıklar uzun zaman önce genetik bilimi sayesinde ortadan kaldırılmıştı. Yapabileceği bir şey olmasını isterdi.

“Araştırma *görevlisiydi* değil mi?” dedi Molly yere bakarak.

“Evet... beş ay önce öldü.”

Molly düşünceli bir edayla başını salladı, Aria’yı Kaymak’ın kestane rengi tüyleriyle aynı renkte, sıcak, anlamlı bakan gözlerle izliyordu. “Şimdi de burada, evinden uzaktasın.”

Aria etrafına bakındı, her yerde çamur ve saman vardı. Havada gübre kokusu. Elleri soğuktu, at ve nane gibi kokuyordu. Kaymak onuncu kez başının üst kısmını burnuyla dürttü. Burasının Hayal’den daha farklı olması imkânsızdı. “Buradayım. Ama artık evimin neresi olduğunu bilmiyorum.”

“Ya baban?”

“O bir İşitici’ymiş.” Aria omuz silkti. “Tek bildiğim bu.”

Molly’nin fantastik bir şey söylemesini bekledi; mesela, *babanın kim olduğunu biliyorum, bak şurada, şu bölmenin arkasında saklanıyor* gibi. Kendi aptallığına başını salladı. Bunun yararı olur muydu? Babasını bulmak içindeki o boş, hafif hissi yok eder miydi?

“Bu akşamki İşaretlenme Töreni’nde ailenin olamaması yazık,” dedi Molly.

“Bu akşam mı?” diye sordu Aria başını kaldırıp. Perry’nin fırtınadan hemen sonraya ayarlamasına şaşırmıştı.

Wylan ahıra girerken Kaymak rahatsız olmuş gibi kişnedi.

“Şuna da bakın. Molly ve Köstebek...” dedi bölmeye yaslanarak. “Dün akşam iyi bir gösteri yaptın, İkametçi.”

“Ne istemiştin, Wylan?” diye sordu Molly.

Wylan onu görmezden geldi, dikkati tamamen Aria’daydı. “Kuzeye giderek vaktini harcıyorsun, İkametçi. Durgun Mavi çaresiz insanlar tarafından yayılmış bir söylentiden başka bir şey

değil. Kendini kollasan iyi edersin ama. Sable zalim piçin tekidir. Bir tilki kadar sinsidir. Durgun Mavi'yi kimseyle paylaşmaz, hele de bir Köstebek'le. Köstebeklerden *nefret* eder.”

Aria yağa kalktı. “Bunu nereden biliyorsun; çaresiz insanların yaydığı söylentilerden mi?”

Wylan ona doğru bir adım attı. “Aslında evet. Birlik zamanına dayandığını söylerler. Sable'ın ataları Seçilmişlerdenmiş. Kozalardan birine çağırılmışlar ama aldatılıp dışarıda bırakılmışlar.”

Aria okulda Birlik tarihini çalışmıştı, dünyanın koruyucu manyetosferini yok eden ve Eter'i dünyaya yayan güneş patlamasından sonraki dönemdi. İlk yıllardaki yıkım, felaket boyutlarındaydı. Dünya Aria'nın kutupluluğu tekrar tekrar değişmişti. Dünya yangınlarla mahvolmuştu. Sellerle. İsyanlarla. Hükümetler Eter fırtınaları yoğunlaşıp sürekli patlak vermeye başlayınca Kozaları inşa etmeye başlamıştı. Yabancı atmosfer ortaya ilk çıktığında bilim insanları onu *Öteki* diye adlandırmıştı çünkü tüm bilimsel açıklamaların ötesindeydi; su gibi davranan ve görünen, bilinmeyen bir kimyasal bileşimden oluşan elektromanyetik bir alandı, etkisi de daha önce görülmemişti. Bu terim sonradan benzer bir elementten bahseden antik filozofların kullandığı Eter kelimesine dönüşmüştü.

Aria gülümseyen ailelerin görüntülerini izlemişti, Hayal gibi kozaların içinden geçişlerini, yeni evlerine hayranlıkla bakışlarını. Akıllıgözlerini ilk kez takıp Diyarları deneyim ettiklerindeki heyecanlı ifadelerini izlemişti ama dışarıda olanları hiç görmemişti. Birkaç ay öncesine kadar, Eter onun için de yabancı bir *şeydi*... Hayal'in duvarlarının sağladığı güvenliğin ötesindeki dünya kadar.

“Sable’in üç yüz yıl onca olmuş bir şey için İkametçilerden nefret ettiğini mi söylüyorsun?” dedi. “Herkes Kozalara sığamazdı. Pişango, adil olmanın tek yoluydu.”

Wylan alaycı bir şekilde güldü. “Adil değildi. İnsanlar ölüme terk edildi, Köstebek. Dünya son bulurken adalet olabileceğine inanıyor musun?”

Aria duraksadı. Hayatta kalma dürtüsünü artık yeterince görmüştü, şimdi de o aynısını hissediyordu. Onu öldürmeye... hiç yapmayacağını düşündüğü bir şeye iten bir güç. Hess’in, oğlu Soren’i korumak için onu Kozalardan atışını hatırladı. Bunun Birlik döneminde de yaşandığını hayal edebiliyordu, adalet muhtemelen pek söz konusu olmamıştı. Yaşananların adil *olmadığını* anlıyordu ama hâlâ inanıyordu. Adaletin savaşıma değer olduğuna inanıyordu.

“Buraya can sıkıma mı geldin, Wylan?” diye sordu Molly.

Wylan dudaklarını yaladı. “Sadece Köstebek’i uyarmaya çalışıyordum...”

“Sağ ol,” dedi Aria lafım keserek. “Sable’a büyük büyük büyük büyük büyük babası ve annesi hakkında soru sormamaya çalışırım.”

Wylan yılışık, sinsi bir tebessümle gitti. Molly kısrakın beyaz yıldız şeklindeki tüylerini okşamaya devam etti. “Ben bu kızı sevdim, Kaymak. Ya sen?”

Aria, öğleden sonra Perry’nin evine gitti, İşaretlenme Töreni’nden önce biraz yalnız kalmak istiyordu. İlk gecesini geçirdiği Vale’in odası evin kalanından çok daha derli topluydu. Yatağın ayak ucunda kırmızı bir battaniye vardı, bir de bir sandık ve şifonyer ama başka hiçbir şey yoktu. Perry’nin ağabeyiyle hiç tanışmamıştı

ama odada varlığını hissetti. Adamın ağırlığını tasavvur etmek Aria'yı tedirgin etmişti.

Öteki odadaki pervazdan Perry'nin kaplumbağa-şahinini alıp şifonyerin üzerine koydu ve bu basit çözüme gülümsedi. Sonra ince askılı bir atlet giyip yatağın kenarına oturdu ve kollarına baktı. Bazı açılardan İşaretlenmek bir Yabancı olarak kabullenildiğini hissettirecekti; *resmî* şekilde. Bir İşitici olarak. Babasının kızı olarak. Adam annesinin kalbini mi kırmıştı? Yoksa başka bir sebepten mi ayrılmışlardı? Aria cevabı hiç öğrenebilecek miydi?

Dışarıda insanlar meydanda toplanmıştı. Hararetli sesleri camdan içeri sızıyordu. Bir davul derin bir kalp atışı gibi vuruyordu. Aria iki gecedir Tide kampındaydı. İlkinde kabileye dedikodu malzemesi çıkarmıştı. Dün geceyse onları eğlendirmişti. Bu gece ne olacaktı?

Aria çantasındaki Akıllıgöz'ü bulup avcunda tuttu. Arkadaşlarına ulaşmak için kullanabilmeyi dilerdi. Caleb İşaretlenmesi hakkında ne düşünürdü?

Ön kapı açılıp sert bir patırtıyla kapandı. Aria, Akıllıgözünü yeniden çantasına koyup yataktan kalkarak gelen kişinin döşemeleri gıcırdatışını dinledi. Perry kapıda belirdiğinde yeşil gözleri dikkatli ve ciddiye. Öylece durup birbirlerine baktıklarında Perry'nin ifadesi yumuşadı, Aria'nın nabızı hızlandı.

Perry'nin bakışları şifonyerin üstündeki bibloya gitti, odadaki küçük değişimi yakalamıştı. "Geri koyarım," dedi Aria.

Perry içeri girip bibloyu eline aldı. "Hayır, kalsın. Senin olsun."

"Teşekkür ederim." Aria, Perry'nin arkasındaki kapıya, öteki odaya baktı. Yine aralarındaki o tuhaf ve rahatsız edici mesafeyi hissetmişti; biri eve gelirse diye onları ayrı tutan camdan duvarı.

Perry şahini bırakıp başıyla Aria'nın çantasını işaret etti. "Yarın ilk ışıktaki yola çıkarız diye düşündüm."

"Gitmenin iyi bir fikir olduğundan emin misin? Yani olanlardan sonra?"

"Evet, eminim," dedi Perry sertçe. Yüzünü ekşitti. Sonra da yavaşça nefes verip yüzünü ovuşturdu. "Üzgünüm. Reef, şeydi... Neyse. Özür dilerim."

Gözlerinin altındaki halkalar daha koyu görünüyordu ve geniş omuzları bitkinlikle çökmüştü.

"Hiç uyudun mu sen?" diye sordu Aria.

"Hayır... uyuyamıyorum."

"Yani uyuyamadın mı?"

"Hayır." Perry'nin tebessümü hafif ve keyifsizdi. "Yani uyuyamıyorum."

"Ne zamandır?" diye sordu Aria.

"En son ne zaman mı bir geceyi uyuyarak geçirdim?" Omuz silkti. "Vale'den önce."

Aria buna inanamıyordu. Aylardır doğru düzgün uyumamış mıydı?

"Aria, bu oda..." Perry birden durdu. Dönüp arkasındaki kapıyı kapadı. Sonra yaslanıp başparmaklarını kemerine dayadı ve Aria'yı izledi, bekledi, sanki karşı çıkmasını bekler gibi.

Çıkmalıydı da. Gün boyu dedikodu kesitleri duymuştu. Tide'lar fırtına yüzünden huzursuzdu ve az daha Perry'nin başına geleceklerden de. Aria buna daha fazlasını eklemek istemiyordu. Wylan ve Brooke'un onu Kan Lordlarını baştan çıkaran Köstebek

şillik olarak çağırışını şimdiden duyar gibiydi. Ama şu anda bunları umursamıyordu. Sadece Perry'yle olmak istiyordu.

“Bu oda?” dedi Perry’yi teşvik ederek.

Perry gevşedi ama dikkatle bakan gözleri, boynundaki zincir gibi parlıyordu. Dışarıda gece çöküyordu ve kısmen açık panjurdan koyu mavi ışık süzülüyordu.

“Babama aitti,” diye devam etti Perry. “Gerçi nadiren buradaydı. Şafaktan önce gider, tüm günü tarlalarda ya da limanda geçirirdi. Bazen gidebildiğinde avlanmaya giderdi. Sürekli hareket halinde olmayı seviyordu. Sanırım birbirimize bu açıdan benziyoruz. Akşam yemeğinde kabileyle konuşurdu. Her zaman, herkese eşit zaman ayırmaya gayret ederdi. Bunu yapmak hoşuma giderdi... Vale hiç yapmazdı. Sonrasında bizimle eve geldiğinde artık Kan Lordu Jodan olmazdı. Bizimdi. Bizi dinlerdi, kitap okurdu, güreşir ve oynardık.” Dudakları çarpık bir tebessümle kıvrıldı. “Kocamandı. Benim kadar uzundu ama bir öküz kadar güçlüydü. Üçümüz birden denesek de onu yere düşüremezdik.” Tebessümü kayboldu. “Ama bazen de... bir şişeye çıkagelirdi.” Başını salladı. “Bunun bir kısmını zaten biliyorsun.”

Aria başını salladı. Zar zor nefes alabiliyordu. Perry’nin babası, annesi Perry’yi doğururken öldüğü için oğlunu suçlamıştı. Perry bu konuyu ona daha önce gözlerinde yaşlarla anlatmıştı. Şimdi kendi suçu olmayan bir şey için dövüldüğü evde duruyordu.

“O gecelerde, genellikle daha ilk saatten bağırmaya başladırı. Sonra daha kötüye giderdi. Vale çatı katında saklanırdı. Liv masanın altına girerdi. Ben dayanırdım. Öyle devam etti. Herkes bilirdi ama kimse bir şey yapmazdı. Benim kırılmış, moranmış halimi kabul ediyorlardı. *Ben de* kabul ediyordum. Kendime daha

iyisi olmadığını söylüyordum. Ona Kan Lordu olarak ihtiyacımız vardı. Hem, o sahip olduğumuz tek ebeveyndi. Onsuz hiçbir şeyimiz olmazdı.”

Aria bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Annesi öldüğünden beri hiçbir şeyi olmadığı fikriyle boğuşuyordu.

Perry başını salladı. “Belki bu sana mantıklı gelmeyecek ama Eter de aynı bence. Buraya... bu topraklara ihtiyacımız olduğuna sanıyoruz. Bu eve. Bu odaya... Ama böyle yaşanmaz. Dün gece yangınlarda dönüşlerce arazi kaybettik ve hayatım boyunca tanıdığım bir adam az daha ölüyordu. Ben de az daha ölüyordum.”

Aria aralarındaki mesafeyi kapayıp Perry’nin ellerini tuttu, elinden geldiği kadar sıkı. Rıhtımda olsa tutacağı kadar sıkı. Perry yavaşça nefes verdi, Aria’nın gözlerine bakarken ellerini en az onun kadar sıkı tutuyordu.

“Kaybedip duruyoruz ama hâlâ buradayız. Olduğumuz yerde titriyoruz, bir şey yapmaya korkuyoruz. Daha iyisi olup olmadığını bilmiyorum diye bunlara razı olmaktan yoruldum. Daha iyisi olmak zorunda. Yoksa başka ne anlamı olabilir ki? Şimdi bir şey yapabilirim. Yapacağım da.”

Gözlerini kırıştırdı, şimdiki zamana dönerken gözlerindeki ciddiyet kayboldu. Kendine güldü. “Bayağı konuştum. Neyse...” Kaşını kaldırdı. “Sen de çok sessizsin.”

Aria kollarını Perry’nin beline dolayıp ona sarıldı. “Çünkü ne kadar mükemmel olduğunu anlatabilecek bir kelime yok.”

Perry onu kendine çekti, omuzları onu kaplamıştı. Birbirlerine tutundular, Perry’nin Aria’nınkine yastı göğsü sert ve sıcaktı. Bir an sonra Perry kulağına eğilip fısıldadı: “Harika mıydı?”

Bu söz Aria'nın dünyasındandı ve Aria sesinden onun gülümsediğini anlamıştı.

"Hem de çok. *Çok* harikaydı." Geri çekilip gözlerine baktı. Perry her şeyi kendine saklasa da diğer insanları öyle çok umursuyordu ki. O güçlüydü. *İyi*di. "Beni kendine hayran bırakıyorsun."

"Neden bilmiyorum. Talon'ı geri getiren sensin. Halkına yardım ediyorsun. Benim yaptıklarımın pek farkı yok."

"Farklı. Hess..."

Perry başını salladı. "Sana şantaj yapmasa bile aynı şeyleri yapardın. Belki bundan emin değilsin ama ben eminim." Eliyle yanağını ve saçlarını okşadı. "Biz aynıyız, Aria."

"Bu birinin bana söylediği en iyi şey."

Perry gülümseyip eğildi ve onu usulca, şefkade öptü. Aria geri çekilmesi gerektiğini biliyordu. Bu bir riskti ama o anda Perry dışında hiçbir şeyi umursamıyordu. Kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını kendi dudaklarıyla aralayıp tadına baktı. Şimdi narin davranmanın zamanı değildi.

Perry bir an için hareketsiz kaldı; sonra onu kendine çekti, hareketinin hızı arkasındaki kapıya çarpmalarına sebep oldu. Perry ağırlığını kapıya verip Aria'nın hizasına gelerek onu aniden, telaşla öpmeye başladı. Aria'nın da karşılık verdiği bir açlıkla öpüyordu. Dudakları Aria'nın boynuna gidip kulağına doğru çıktı ve dünya kaybolmuştu. Aria kesik bir nefesle parmaklarını omzuna geçirip onu kendine çekti.

Omzu.

Aria hatırlayıp ellerini gevşetti. "Hangi omzundu, Perry?"

Perry'nin yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Şu anda hiçbir fikrim yok."

Gözleri arzuyla doluydu ama Aria bir şey daha gördü. Onu şüphelendiren bir parıltı.

“Ne var?” diye sordu Aria.

Perry’nin elleri kalçalarına indi. “İnanılmazsın.”

“Düşündüğün bu değildi.”

“Buydu. Hep öyle düşünüyorum.” Perry eğilip Aria’nın alt-dudağını öperken saçından bir tutamı parmağına doladı. “Ama aynı zamanda bugün Kaymak’la ne yaptığını merak ediyordum.”

Aria güldü. Çok çekici olmalıydı. Bir at gibi kokuyordu. “Senden hiçbir şey kaçmaz mı?”

Perry gülümsedi. “Sen kaçıyorsun, hem de hep.”

PEREGRINE

Perry bıçağını avcuna sürüp tenini kesti. Elini yumruk yaptı ve masadaki küçük bakır kâseye birkaç kan damlası akıttı.

“Tide’ların Lordu olarak kanımın üstüne yemin ederim ki seni bir İştirici olarak tanıyor ve İşaretlenmene izin veriyorum.”

Perry kendi sesini tanıyamamıştı; kendinden emin ve resmîydi, söylediği sözler de daima Vale’e ya da babasına aitti. Bakışlarını kaldırıp kalabalık salonu tardı. Reef’in tavsiyelerine rağmen bir İşaretlenme Töreni’nde kullanılan tüm eşyaların getirilmesini emretmişti. Bilicileri temsil eden sedir kokusunu yayması için her masaya tütsü konmuştu. Meşale ve mumlar yanıyor, aş evini Görücülerin şerefine aydınlatıyordu. İştiriciler için uç köşede davulcular istikrarlı bir ritim tutturmuştu. Salonu dün gecenin soğuğu, ıslaklığı ve korkusunun yerine şimdi geleneğin getirdiği rahatlık hissi kaplamıştı. Bunu yapması iyi olmuştu. En az kendisi ve Aria kadar Tide’ların da ihtiyacı vardı.

Aria yalnızca birkaç adım ötesindeydi. Siyah saçını toplamıştı, boynu ince ve narin görünüyordu. Yanakları pembe pembeydi ama Perry gerginlikten mi yoksa salonun sıcaklığından mı kaynaklandığını bilmiyordu.

Bunun vahşi bir tören olduğunu mu düşünüyordu? İşaretlenmek istiyor muydu, yoksa sadece Durgun Mavi'nin yerini öğrenmek için gerekli mi görüyordu? Daha önce sorma fırsatı bulamamıştı, şimdi de çok geçti. Aria'nın ne hissettiğini anlamıyordu. Sedir ve duman kokusuyla yüzlerce insanın yanında kokusu kaybolmuştu.

Perry bıçağı Roar'a uzattı, o da bıçağı hızla, gösterişli bir şekilde döndürüp kendi yeminini ederek Aria'yı bir İşitici olarak kabul etti. Kendi türünden biri olarak. "Sesler seni evine götürsün," diyerek sözlerini bitirip kâseye kendi kanını da ekledi.

Sırada dövme mürekkebi vardı. Aria İşaretlendiğinde ondan ve Roar'dan bir parça alacaktı, kanları ona ihtiyaç duyduğunda bir sığınak verme ve koruma sözlerini mühürlüyordu. Tören onun ve Roar'un bu yemini etmesiyle son bulacaktı. Perry sabırsızlanıyordu. Zaten bu şekilde hissediyordu ve Aria'nın bilmesini istiyordu.

"Bear şimdi İşaretleri yapacak," dedi. Bu yıllar boyu Mila'nın göreviydi. Sırtındaki şahini ve iki İşaretini de -Bilici ve Görücü-yapan yengesiydi. Molly bir sonraki seçimiymiş ama elleri rahatsızdı. Kabilede dövme yapan diğer tek kişi de Bear'dı.

Perry bir an daha durup Aria'nın yanağını öpme arzusuna karşı koydu. Kabileye karşı ilişkileri konusunda açık olmak istese de şimdi duygularını göstermek yanlış gelmişti. Aria'nın kollarının kusursuz tenine son bir kez daha bakıp salonun arkasındaki baş masaya yöneldi. İşaretlerin yapımı saatler alacaktı ve Perry başında

durmak istemedi. Dövmeye yaptırmak çok da kötü değildi ama Aria rahatsızlık duyarsa kendisinin de acı çekeceğini biliyordu.

Salonun sonundaki platformdaki baş masada Vale'in eski yerine oturdu. Yanında Roar ve Cinder'la, etraflarını da Altılı çevrelerken kendini ağabeyinin olduğu Kan Lordu gibi hissetti; törenlere ve gösterişe yatkın. Ancak bu akşam tören içindi.

Masanın karşısında, tel tel saçları olan bir adam gülümsedi, ağzında dişten çok boşluk vardı. "Vay vay, ne hoş bir *manzara* bu, Peregrine."

Öğleden sonra erken saatlerde gelen tüccar, her baharda ıvr zıvır satmaya uğrardı. Madenî para, kaşıklar, yüzükler, kolyelerinden ve montundan sallanan, yosun gibi karmaşık incik boncuklar. Adam kadar ağırdılar. Ama eşyalar adamın asıl malzemesini örtbas etmek içindi; dedikoduları.

Perry başını salladı. "Shade." İşaretler yapılırken ve hâlâ zamanı varken sabah Aria'yla gitmeden önce haberleri öğrenmek için bu iyi bir fırsattı.

"Nasıl da *parlak*, genç bir lord olmuşsun," dedi Shade. Lord kelimesini uzatmış, sesi sanki kemik iliğini emiyormuş gibi tıslamıştı. Perry göz ucuyla Roar'un yüzüne yayılan sırıtışı gördü. Şimdiden alay edişini duymak için sabırsızlanıyordu.

"Abin ve babana ne kadar da çok benziyorsun," diye devam etti Shade. "Jodan çok iyi bir adamdı."

Perry başını iki yana salladı. Babası mı iyi adamdı? Belki bazıları için. Belki bazı açılardan.

Şömineye baktı. Bear bir masada Aria'yla oturuyordu. Bir parça söğüt kömürüyle İşiticilerin kıvrılan işaretlerini ön koluna çiziyor, mürekkeple dövmeye yapmak için hazırlanıyordu. Aria ateşe

bakıyordu, gözleri dalıp gitmişti. Perry dişlerinin arasından nefes verdi. Neden endişeli olduğunu bilmiyordu. İşaretlerin yapılışını onlarca kez görmüştü.

“Haydi bakalım, Shade,” dedi. “Haberleri duyalım.”

“Üstün erdemler listenden sabır eksik kalmış anlaşılan,” dedi Shade.

“Doğru,” dedi Perry. “Kendimi de hiç tutamam.”

Dedikodu taşıyıcısının yüzüne bir tebessüm yayıldı. Ön dişlerinden biri açık bir kapı gibi yan duruyordu. “Öyleymiş. Biliyor musun, sana saygım *sonsuz*, bu konuda yalnız da değilim. Meydan okuyuşunun haberi uzaklara yayıldı. Ağabeyinin kanını dökmek ne de zor olmuştur. Çok az kişi böyle acımasız –af-federsin– özverili bir davranışa cesaret edebilir. Hepsi yeğenin içinmiş, duyduğum kadarıyla. Talon, değerli bir çocuk. Biricik, pek sevilen çocuk. Söylentiye göre altmış Croven’ın da hakkından gelmişsin. Pek de genç bir lordsun ama hayli iz bırakıyorsun, Tide’ların Peregrine’i.”

Perry ona vurmak istedi ama önce atılan Reef ayağını sert bir sesle Shade’in yanındaki banka koydu. Pasaklı adama doğru eğildi. “Bu işi hızlandırabilirim.”

Shade irkildi, bakışı Reef’in yarasına gitti. “Hayır... gerek yok. Affedin. Kızdırmak istemedim. Vaktiniz çok değerli olmalı, özellikle de dün geceki fırtınadan sonra. Eter’i bu kadar geç zamanda yaşayan tek siz değilsiniz aslında. Güneydeki bölgeler sefil durumda. Yangınlar her yeri yakıyor, sınır ötesindeki bölgeler kabilelerden ayrılanlarla *kaynıyor*. Rose ve Night kabileleri

bölgelerinden sürüldü. Söylentiye göre birleşip bir kale arayışına çıkmışlar.”

Perry, Reef’e baktı, o da başını salladı; düşünceleri aynı yöndeydi. Rose ve Night var olan en büyük kabilelerdi ve ikisinde de binlerce kişi vardı. Tide’lar dört yüz kişi bile değildi ve buna çocuklar da dâhildi. Bebekler. Yaşlılar. Perry, Tide’ları akınlara hazırlıyordu ama bu koşullarda pek bir şansları yoktu.

Zar zor bir nefes aldı. Salonun bu kadar gerisinde hava rutubetliydi. “Nereye gittiklerine dair bir işaret var mı?”

“Yok.” Shade gülümsedi. “Bir işaret yok.”

Perry başlardan oluşan denize bakıp yeniden Aria’yı buldu. Bear İşaretleme malzemelerinin olduğu tahta kutudan ince, bakır bir tel çıkardı. Bir mumun üstüne tutup ince ucunu kızdırdı. Saniyeler sonra İşaretini yapmak için Aria’nın tenine batıracaktı. Yanlış kullanılırsa alet ölümcül olabilirdi. Perry başını sallayarak bu düşüncayı zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

“Başka?” diye sordu. Mide bulantısı boğazına doğru istikrarlı bir çıkış yapıyordu, bir damla ter de sırtından aşağıya iniyordu. “Ya Durgun Mavi?”

“Ah... Mavi’den çok bahseden var, Peregrine. Kabileler yola düşüp onu arıyor. Bazısı güneye, Kalkan Vadisi’ne gidiyor. Bazısı doğuya, Ok Tepesi’nin ötesine. Quince kabilesi kuzeye, Horn’ların ötesine gitti ve boş midelerle döndü. Çok laf var ama hiçbir şey çıkmadı.”

“Sable yerini biliyormuş diye duydum,” dedi Perry.

Shade geriye yaslandı, giysileri şakırdıyordu. “Öyle diyor, evet ama senin aksine, ben bir Bilici değilim Peregrine. Gerçeği mi söylüyor, bilemem. Biliyorsa da yerini kimseye söylemiyor.

BİTMEYEN GECENİN İÇİNDE

Söylentiye göre Eter'i kontrol edebilen bir çocuk varmış; ondan haberin olabilir. Öyle bir çocuk böyle bir zamanda değerlidir.”

Perry nabzındaki hızlanmaya rağmen hareketsiz kaldı. Shade ne kadar biliyordu? Göz ucuyla Cinder'ın, şapkasını aşağı çektiğini gördü. “Bu mümkün değil.”

“Evet, eh... inanması zor.” Shade ilgi çekemediği için hayal kırıklığına uğramış gibiydi çünkü bir sonraki bilgi kendiliğinden geldi. “Buzlar bu bahar kuzeyde erkenden çözölmeye başladı. Yamaç'a geçiş temiz. Artık Olivia'yı görebilirsin.”

Liv. Perry kız kardeşinden bahsedildiğinde afallamıştı. “O Horn'lara gitmedi. Oraya hiç varmadı.”

Shade kaşlarını kaldırdı. “Gitmedi mi?”

Perry donup kaldı. “Liv hakkında ne biliyorsun?”

Shade gülümsedi. “Anlaşılan senden fazlasını.” Şimdi pazarlık yapacak bilgisi olmasından hoşnut görünüyordu. Ancak Roar'u hesaba katmamıştı.

Perry arkasını döndüğü anda arkadaşının bulanık bir karaltı şeklinde masaya atıldığını gördü. Ani bir patırtı ve kaşıkların, yüzüklerin ve ıvr zıvırın şıkırtısı duyuldu. Reef ve Gren bıçaklarını çıkardı ve sonra her şey durdu. Perry masanın üstünden eğilince Roar'un Shade'i yere yatırdığını gördü.

“O nerede?” diye tısladı Roar bıçağını Shade'in boğazına dayayarak.

“Horn'lara gitti. Tek bildiğim bu!” Shade korkuyla Perry'ye baktı. “Söyle ona, Bilici! Gerçek bu. Sana yalan söylemem.”

Herkes kopan gürültüye bakarken tüm salon sessizleşti. Perry aşağı inerken bacakları sağlam basamıyordu sanki. Roar'ı kaldırıp arkadaşının kan kırmızısı kızgın ruh halini kokladı.

"Yürü." Roar'ı kapıya itti. Hava. Shade'i halletmeden önce ikisinin de havaya ihtiyacı vardı. Bu akşam kan dökülmesine gerek yoktu.

"Sable onu buldu." Perry onu salonda yönlendirirken Roar'un gözleri fırl fırlıdı. "Bulmuş olmalı. O piç izini sürüp onu götürmüş olmalı. Oraya gitmek zorundayım..."

"Dışarı, Roar."

Salonda yürürken arkalarında soru soran bakışlar bıraktılar. Perry kapıya odaklanıp dışarıdaki serin gece havasını hayal etti.

Roar öyle aniden durup dönünce Perry az daha ona çarpacaktı. "Perry... *bak.*"

Perry, Roar'un bakışlarını takip edince Aria'yı gördü. Bear çubuğu koluna kısa kısa değdiriyor, mürekkeple İşaretliyordu. Terleyen Aria'nın saçları boynuna yapışmıştı. Perry'ye dönüp baktığında göz göze geldiler. Yolunda gitmeyen bir şey vardı.

Perry bir anda önünde belirdi. Bear onu görünce irkilip çubuğu çekti. Aria'nın kolundan aşağı bir çizgi şeklinde kan aktı. Çok fazlaydı. Son derece fazla. İşaret'in bir kısmı bitmiş, İşitici dövmesinin kıvrak çizgileri kolunun ön kısmının yarısını kaplamıştı. Mürekkepli tenin etrafı kızarıp kabarmıştı.

"Bu ne?" diye sordu Perry.

"Derisi ince," dedi Bear kendini savunurcasına. "Bildiğim gibi yapıyorum."

BITMEYEN GECENİN İÇİNDE

Aria'nın yüzü bembeyazdı ve olduğu yere öylece çökmüştü. "Kaldırabilirim," dedi zayıf bir sesle. Perry'ye bakmıyordu. Bakışları ateşin alevlerindeydi.

Perry'nin gözleri mürekkep kabına odaklandığında tuhaf bir koku aldı. Küçük bakır kâseyi eline alıp burnuna götürdü. Kokusunu içine çekti. Mürekkebin altında çürük, fare gibi bir koku vardı.

Baldıran otu.

Bir an için zihni bilgileri birleştiremedi. Sonra anladı.

Zehir.

Mürekkep zehirliydi.

Perry daha attığını bile fark etmeden bakır kâse şömineye çarptı. Şömine rafına, duvara, yere mürekkep sıçradı.

"Sen ne yaptın?" diye bağırdı Perry. Davullar durdu. Her şey durdu.

Bear'in gözleri çubuktan Aria'nın koluna gitti. "Ne demek istiyorsun?"

Aria öne yığıldı. Perry dizlerinin üstüne çöküp onu banktan düşmeden son anda tutmuştu, ağır ve hareketsizdi. Bu gerçek olamazdı. Perry ne yapacağını bilemedi. Karar veremedi. Mide bulantısı ve korku bedeninde yükseldi, olduğu yerde donakaldı.

Aria'yı kaldırıp kollarına aldı. Sonra kendini evinde buldu. Vale'in odasına girip Aria'yı yatağa bıraktı. Kemerini çıkardı ve bıçağı yere bir patırtıyla düştü. Kemerini Aria'nın kolunun üstüne geçirip sıkıca bağladı. Zehrin kalbine gitmesini engellemeliydi.

Sonra yüzünü ellerine aldı. "Aria?" Göz bebekleri o kadar genişlemişti ki Perry gözlerinin grisini zar zor görüyordu.

"Seni göremiyorum, Perry," diye mırıldandı.

“Buradayım. Hemen yanındayım.” Perry yatağın yanına çömelip elini tuttu. Yeterince sıkı tutarsa Aria iyileşirdi. İyileşmek zorundaydı. “İyileşeceksin.”

Roar gelip lambayı komodine koydu. “Molly geliyor. İhtiyacı olan şeyleri alıyor.”

Perry, Aria’nın koluna baktı. İşaretinin etrafındaki damarlar kabarmış ve koyu mor görünüyordu. Geçen her saniyeyle rengi biraz daha yayılıyordu. Perry titreyen elini Aria’nın alınına götürüp Marron’ın kalesindeki tıbbi müdahale merkezini düşündü. Burada hiçbir şey yoktu. Hayatında hiç böyle ilkel *bissetmemişti*.

“Perry,” dedi Aria bir nefesle.

Perry elini sıktı. “Buradayım, Aria. Hiçbir yere gitmiyorum. Tam bura...”

Aria’nın gözleri kapandı ve Perry bir kez daha su altında, derinlerdeydi; karanlıkta yukarıya çıkması mümkün değildi. Ciğerlerine çekeceği havadan mahrumdu.

“Hâlâ nefes alıyor,” dedi Roar arkasından. “Onu duyuyorum. Sadece baygın.”

Molly geldiğinde zehir kızarıkları için kullanılan tebeşir beyazı macunla dolu bir kavanoz taşıyordu.

“Bu işe yaramaz,” dedi Perry sinirle. “Derisinin *içinde*.”

“Biliyorum,” dedi Molly sakince. “Yarayı görmemiştim.”

“Ne yapacağız? Deriyi keseyim mi?” Bu sözler Perry’nin ağzından yeni çıkmıştı ki midesi kalktı.

Roar’un eli bıçağına gitti. “Ben yapabilirim, Perry.”

Perry ona baktı, Roar hızla gözlerini kırptırıyordu ve yüzü bembeyazdı, Aria’nın kolunu kesmekten bahsettiklerine inanamıyordu.

“Yararı olmaz,” dedi Molly. “Çoktan kanına karışmış.” Komedine başka bir beyaz kavanoz koydu. Sülükler suda hızla hareket ediyordu, huzursuz ve hevesliyidiler. “Bunlar işe yarayabilir, kirli kanı alırlarsa.”

Perry bir kez daha mide bulantısına karşı koydu. Aria’nın kolunda bir kemer. *Sülükler*. Bu onun için yapabileceğinin en iyisi miydi? “Yap. Dene.”

Molly çırpınan bir sülüğü kavanozdan çıkarıp Aria’nın İşaretine koydu. Yaratık tenine yapışınca Roar bir nefes verdi ama Perry hâlâ nefes alamıyordu. Molly kavanozdan bir sülük daha çıkardı ve böyle devam etti. Her saniye bir sonsuzluktu, ta ki Aria’nın koluna altı sülük yerleşene kadar. Daha saatler önce parmaklarını gezdirdiği o kusursuz tende...

Perry onu tuttuğu elini oynatıp parmaklarını onunkilerle kenetledi. Aria’nın eli onunkini daha sıkı kavradı, tekrar gevşemedi önce hafifçe kasılmıştı sadece. Genç kadın baygın olsa da Perry’ye savaşağını anlatmaya çalışıyordu.

Perry sülüklerin kanla dolarak morarmasını izledi. İşe yarıyor olmalıydı. Zehri çekiyor olmalıydılar. Sonrasında daha fazla izleyemedi. Başını yatağa koydu, dizleri çökmekten ağrıyordu, zamanın geçişini kopuk kopuk hissetti.

Dışarıdaki odadan Bear’in masum olduğuna yemin eden derin sesi geldi. Sonra da Cinder’in içeri girmek için Reef’e çaresizce yalvarışı. Sessizlik. Sonra Molly’nin yakından gelen kıpırtısı, battaniyeyi Aria’nın üstüne çekışı ve elini kısa bir an için Perry’nin başına koyuşu. Sonra yine sessizlik.

En sonunda Perry başını kaldırdı. Aria hâlâ kalkmasa da Perry onun kendine geldiğini hissetti. Ayağa kalkıp olduğu yerde

VERONICA ROSSI

sallandı, bacakları kaskatıydı. İçi rahatladı, gözleri bulandı ama bu his bir başkasıyla bastırıldı.

Roar'a baktı, bıçağını tutuyordu.

"Git," dedi Roar bıçağı uzatıp. "Ben onunla kalırım."

Perry bıçağı alıp aş evine yöneldi.

ARIA

Aria devasa bir kubbeye bölündü, kendini halsiz hissediyor ve başı dönüyordu. Steril beyaz bölmeler yüzlerce metrelik bir alana yayılmıştı. İçlerinden sebze ve meyveler düzenli, kusursuz renk patlamaları gibi fişkırıyordu.

Kalbi hızlanmaya başladı. Bu Çiftlik 6'ydı; Hayal'deki tarım kubbelerinden biri. Daha önce annesi hakkında bilgi ararken buraya gelmişti. Soren ona şimdi durduğu yerden biraz uzakta saldırmıştı.

Paisley burada ölmüştü.

Aria yukarı baktı. Tepedeki sulama borularından sızan siyah duman, aşağı inerek genç kadının etrafında toplanıyordu. Aria hava kilidi kapısına koşmaya çalıştı. Ama bacakları hareket etmiyordu.

Sessizlik bölündü. "Dışarı çıkamazsın, unuttun mu?"

Soren... Onu göremiyordu ama alaycı sesini tanıdı. "Neredesin?" Duman ona ulaşmıştı, gözlerini yakıyor ve öksürmesine neden oluyordu ama kubbede başka kimseyi göremiyordu.

“Neredesin, Aria?”

“Bana burada zarar veremezsin, Soren.”

“Yani bir Diyar’da mı? Burasının öyle olduğunu mu sanıyorsun? Ayrıca yanılıyorsun. Sana zarar verebilirim.”

Aria’nın başı döndü ve sendeledi. Dizleri boşaldı ve başını tutarak yere düştü. Başı neden zonkluyordu? Neyi vardı?

Kolundaki yakıcı his gitgide güçlendi. Aşağıya baktı. Teninden duman süzülüyor, havaya karışıyordu. İçinde ateş vardı. Kanı yanıyordu. Tenini tutup tırmaladı ama görünmez eller onu engelledi.

“Yeter, Molly! Al şunları kolundan!”

Bu Roar’un sesiydi ama o neredeydi?

Soren’in kashı bedeni önünde belirdi. “Bu sefer kaçamayacaksın.”

Aria kollarını kurtarmak için debelendi. Onunla savaşıması gerekiyordu ama kurtulamıyordu. “Senden korkmuyorum!”

“Bundan emin misin?” Soren üstüne atlayıp belini kavradı.

“Aria, benim! Bir şey yok. Benim.”

Roar’un sesi. Soren’in yüzü. Soren’in elleri etrafını sardı.

Aria kurtulmaya çalıştı. Neden korkacağını bilemedi. Neyin gerçek olduğunu bilmiyordu ya da damarlarındaki kanın neden kaynar su gibi aktığını. Çiftliğin bölmelerine doğru düştü, tek-meliyor, çırpınıyordu ve her şey griye, sonra da siyaha döndü.

PEREGRINE

Perry aş evine girdiğinde Wylan bir masanın üstünde durmuş, küçük bir kalabalıkla konuşuyordu. Saat geçti, gölgeli salonda yalnızca birkaç lamba yanıyordu ve kabilenin çoğu evlerine dönmüştü.

“Deli fişeğin teki; hep de öyleydi,” dedi Wylan. “O İkametçi’yle beraber. Bizden saklıyordu. Şimdi de Durgun Mavi’ye gideceğini söylüyor, ama buna da inanmayın. Hiç dönmezse şaşırırmam!”

“Döndüm,” dedi Perry. İçi soğuktu. Tamamen odaklanmıştı; elindeki bıçak kadar keskin.

Wylan dönüp az daha masadan düşüyordu. Perry’nin etrafındakilerin nefesi kesildi, gözleri elinde tuttuğu bıçağa takıldı.

Bear ellerini kaldırdı. “Hiçbir fikrim yoktu, Perry. Bilmiyordum. Asla böyle bir şey...”

“Biliyorum.” Bear’ın ruh hali masumiyetini kanıtlıyordu. O da en az Perry kadar şoke olmuştu. Perry derin bir nefes aldı, görüş

alanının kenarları mavi lekelerle doldu. “Kim yaptı?” Etrafındaki yüzleri taradı.

Kimse cevap vermedi.

“Sizce sessiz kalmak sizi koruyacak mı?” Rowan ve İhtiyar Will’in yanından geçti, kalabalığın içinde ilerlerken ciğerlerine hava çekti. Koku alıyordu.

Eliyordu.

Arıyordu.

“Suçluluk duygusu benim için ne kadar gürültülü, biliyor musunuz?”

Onu yakalamıştı: korkunun leş gibi kokusu. Kokuyu bir iz gibi tutup takip etti. Kabile geri çekildi, dehşete kapılmışlardı, oturma sıralarına ve masalara çarpıyorlardı. Gray hariç hepsi, o bir ağaç gibi sabit duruyordu. Perry’nin görüşü daralıp sadece ona odaklandı. Çiftçi başını sallarken yüzü korkudan gerilmişti.

“O bir *Köstebek*! Bizden biri bile değil! İşaretlenmeye *hakkı yok*!”

Perry atılıp Gray’e çarptı. Beraber yere düştüler, insanlara çarpıp yere yuvarlandılar. Biri elini tekmeledi ve bıçak parmaklarından düştü. Eller omuzlarına indi ama onu durduramadılar. Perry tamamen hedefine kilitlenmişti. Gücü bütünüyle odaklanmıştı; içindeki tüm korku yumruğundan çıkıyordu.

Bir...

İki...

Reef ve Bear onu çekip almadan önce üç kez. Perry onlarla savaştı, küfretti, debelendi. Kemiklerin kırıldığını duydu ama yetmiyordu. Yetmiyordu çünkü Gray hâlâ hayattaydı. Hâlâ yerde hareket ediyordu.

Bear onu ayağa kaldırıp geriye itti. “Dur! Oğulları var.”

Perry bir masaya çarptı. Reef önünde belirdi, kolunu boynuna yaslayıp onu hareketsiz bıraktı. “Bana bak, Peregrine!”

Perry kendini Reef’in gözlerine bakmaya zorladı.

“Bırak ayrılın kabileden,” dedi Reef. “Bırak gitsin.”

Perry’nin bakışları iki oğlana gitti, kalabalığın arasında duruyorlardı. Dün tarlada gülüyor, Brooke’un yayıyla ok atıyorlardı. Şimdiyse birbirlerine yaslanmış ağlıyorlardı.

Reef geri çekilip onu bıraktı.

Gray birkaç metre ötede yan yatıyordu. Burnundan akan koyu kan yerde birikmişti.

“Kaldırın şunu,” dedi Perry. Hyde ve Avare onu yerden çekip ayağa kaldırdı. Gray tek başına duramıyordu. “Neden?” diye sordu Perry. “Neden yaptın?”

“İşaretleri hak etmiyor! O bizden biri bile değil. Ama *ben* öyleyim.”

“Artık değilsin,” dedi Perry. “O hakkını kaybettin. Yarın sabah topraklarımdan defolup gitmiş olacaksın.”

Hyde ve Avare Gray’i götürürken Perry başını eğip ağzındaki sıcak kanı tükürdü. Bir ara yumruk yemişti. Göz ucuyla Shade’in pasaklı, hışırdayan paltosunu gördü. Dedikodu tüccarı bu akşam zafer kazanmıştı.

“Sen bir yalancısın, Peregrine.”

Perry başını kaldırıp sitemli sesi takip edince Wylan’ı kalabalığın içinde buldu. “Onu buraya gelip de söylemek ister misin, Wylan?”

“Söylersem beni de mi döveceksin?” Wylan başını salladı. “Sen Vale’den de kötüsün,” dedi sessizce ve gitti.

BİTMEYEN GECENİN İÇİNDE

Twig geçerken Wylan'ı itti. Bu adice bir hareketti. Twig kadar onurlu biri için şaşırtıcıydı. Perry'nin gözleri salonda gezindi. Hayden yaklaştı. Gren'in bıçağı elindeydi. Reef kalabalığı taradı, düşmanını inceleyen bir savaşıyordu.

Oysa onlar düşman değildi. Onlar Perry'nin halkıydı. Kan Lordu salona baktığında acıma, korku ve öfke kokusu aldı.

En sonunda Reef konuştu. "Hepiniz gidin. Bitti," dedi.

Ancak Perry onun yanıldığını biliyordu.

ARIA

Kolundaki yakıcı acı Aria'yı uyandırdı. Karanlıkta gözlerini kırıştırdı. Dili damağına yapışmıştı ve başı öyle şiddetli zonkluyordu ki hareket etmeye korktu. Vale'in odasındaki yataktaydı. Eter ışığı panjurların arasındaki küçük aralıktan mavi ve serin bir esintiyle giriyordu, dolunayın parıltısı gibiydi.

Aşağı baktı, başını hafifçe kıdıldattı. İnce bir kumaş koluna sımsıkı bağlanmıştı. Üstündeki koyu lekelerin kan olduğunu biliyordu. Uzanıp dokunurken eli şiddetli bir şekilde titredi. Yanmış gibi acı hissediyordu. Sadece teninde değil damalarının içinde de.

Töreni hatırladı. Bear'ın çubukla kolunu dürtüşünü ve sonra kaslarına yayılan o korkunç acıyı. Sonra seslerin kayboluşunu, konuşmaların ve davulların... dönen, durmadan dönen salonu.

Zehirlenmişti.

Gözlerini kapadı. Bu öylesine *ortaçağdan* kalma bir olaydı ki hali olsa gülerdi ama sonra öfke ve korku içinde birleşti. Yaşadığı

şeyin gerçekliğini fark ettiğinde ellerindeki titreme bedeninin geri kalanına da yayıldı. Kanı yanıp damarlarını dağlarken içinin nasıl bu kadar soğuyabildiğini bilmiyordu. Yan dönüp kıvrıldı ve bedenini titreme sararken tüm vücudu kasıldı.

Bunu kim yapmıştı? Brooke mu? Wylan mı? Molly mi? Burada güvenmeye başladığı tek kişi olabilir miydi? Aria aş evinde Roar'la şarkı söylediği geceyi hatırladı. O zaman öyle çok insan ona gülümsemişti ki. Zehirlendiğinde de gülümsemişler miydi?

Kuru dudaklarını yaladı... Bu acı tat zehir miydi? Gözü komodinde duran şahin biblosuna takıldı, küçük, kaba hatları Eter'le maviye boyanıyordu. Uyku gelip onu götürene kadar ona baktı.

Yeniden uyandığında biri baş ucunda bir mum yakmıştı. Gözlerini kıstı, alevin parlaklığı gözlerini kamaştırmıştı. Perry yan odada konuşuyordu, sesi boğuk ve kaygılıydı. Aria'nın nabızı anında hızlandı.

"Bir sorun olduğunu anlamıştım," dedi Perry. "İçeride kendimi hasta gibi hissettim. Ama onun yüzünden olduğunu anlayamadım."

Reef hiç şaşırmamış gibi cevap verdi. "Ona bağlısın." Aria önce döşemenin gıcirtısını, sonra da usulca küfredildiğini duydu. "Olabileceğini düşünmüştüm. Yanıldığımı umuyordum."

Aria kapıya baktı, anlamak için çabaladı. Perry *kendisine* bağlı mıydı?

"Bu onun duygularından son etkilenişin mi olacak sanıyorsun?" dedi Reef. "Çünkü öyle olmayacak. Kimsenin istemediği bir kıza bağlanmışsın. Bundan daha kötüsünü düşünemiyorum. Kararlarını etkiliyor..."

“Etkilemiyor...”

“Etkiliyor, Perry. Burada kalamaz. Bunu anlamak zorundasın. Son yaptığandan sonra Tide’lar da onu katiyen kabul etmeyecektir. Şimdi halkından biri yerine *onu* seçmiş oldun.”

“Yaptığım bu değildi. Burnumun dibinde cinayet işlenmesine göz yumamam, söz konusu kim olursa olsun.”

“Tabii ki,” dedi Reef, “ama insanlar görmek istediklerini görecektir. Ona yine saldıracaklar ya da daha da kötüsü sana saldıracaklar. Ayrıca sakın bana kuzeye gideceğini söyleme. Tide’ların sana *burada* ihtiyacı var.”

Aria, Perry’nin karşı çıkmasını bekledi. Ama o bunu yapmadı.

Bir an sonra odanın kapısı açıldı, Perry parmaklarını gözlerine dayamıştı. Başını kaldırıp onun uyanık olduğunu görünce donakaldı. Sonra kapıyı kapayıp yatağa geldi. Aria’nın elini tuttu, yeşil gözleri yaşlarla doldu.

“Aria... üzgünüm. Öyle üzgünüm ki. Sana ne kadar üzgün olduğumu anlatmam mümkün değil.”

Aria başını salladı. “Sen değil. Senin suçun değil.” Konuşacak gücü yoktu. Perry’nin çenesinin bir yanı kırmızı bir çürükle kaplıydı ve alt dudağı da şişmişti. “İncinmişsin.”

“Bir şey yok. Önemli değil.”

Önemliydi. Perry onun yüzünden yaralanmıştı. Önemliydi.

“Saat kaç?” Bir saat mi geçti yoksa bir gün mü, bir hafta mı, bilmiyordu. Her uyanışında oda karanlıktı. Tek bildiği buydu.

“Neredeyse şafak vakti.”

“Sen uyudun mu?” diye sordu Aria.

BİTMEYEN GECENİN İÇİNDE

Perry kaşlarını kaldırdı. “Uyumak mı?” Başını salladı. “Hayır... denemedim bile.”

Aria çok yorgundu. İstediklerini söyleyemeyecek kadar halsizdi. Sonra tek bir kelimenin yeteceğini fark etti. Yatağa hafifçe vurdu. “Gel.”

Perry uzanıp onu kendine çekti. Aria yanma yığılıp kulağını göğsüne dayadı. Kalp atışını dinlerken –iyi, güçlü bir sest– Perry’nin bedeninin sıcaklığı eriyip onunkine karıştı. Demin bir sisin içindeydi. Hayal görüyor ve gerçekleri arıyordu. Onları Perry’de buldu. O gerçektir.

“Artık bir aradayız,” diye fısıldadı Perry, Aria’nın alınına doğru. “Olmamız gerektiği gibi.”

Aria gözlerini kapayıp nefesini sakinleştirdi, huzuru aradı. Perry ona bağlıydı. Belki böylece o da hissederdi. “Uyu, Perry.”

“Uyuyacağım,” dedi. “Sen buradayken uyuyacağım.”

PEREGRINE

“Perry, uyan!”

Perry’nin gözleri birden açıldı. Vale’in odasındaydı. Hayatında bir gece bile geçirmediği yerde. Aria göğsüne yaslanmış, mışıl mışıl uyuyordu. Ter ve kan kokusu dün geceyi aniden aklına getirirken kollarını ona daha sıkı doladı.

Roar kapıdaydı. “Dışarı gelsen iyi olur. *Hemen.*”

Perry, Aria’yı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalkıp Roar’u takip etti.

Tüm kabile meydandaydı; yüzlerce kişiden oluşan bir kalabalık. İnsanlar ağlıyor, birbirlerine hakaret ediyordu. Aş evinin çatısında Hyde ve Hayden yaylarını çıkarmış, atış yapmaya hazır duruyorlardı. Reef çıkardığı bıçağıyla Perry’nin yanına geldi. Twig de bir saniye sonra oradaydı.

“Ne oluyor?” diye sordu Cinder.

Perry bilmiyordu. Gray kalabalıktan çıkana dek anlamadı.

Yüzü öyle şişmişti ki neredeyse tanınmayacak haldeydi. Omzunda ağır bir çuval taşıyordu. “Yanlış seçtin,” dedi sadece, sonra da kamptan dışarı çıktı. İki oğlu onu takip etti; ağlıyor, yüzlerini siliyorlardı.

Sonra Wylan çuvalı sırtında, öne çıktı. “Vale’i İkametçilerle işbirliği yaptığı için öldürdün. Senin yaptığın farklı mı?”

Perry başını salladı. “Vale’in yaptıkları yüzünden Talon ve Clara götürüldü. O kabilesine ihanet etti. Ben bunu *asla* yapmam.”

“Ya dün gece neydi? Gray’in yüzündekilerin senin yumruk-ların olduğuna yemin edebilirim. Sen bir aptalsın, Peregrine. Ama bize liderlik edebileceğini düşünerek esas biz büyük aptallık ettik.”

Perry’den tarafa tükürdü ve gitti. Wylan’ın annesi de peşine takıldı önüne dosdoğru ileriye bakıyordu, adımları yavaş ve den-gesizdi. Perry onu durdurmak istedi. Aksayan bir bacakla sınır ötesi topraklarda uzun süre hayatta kalamazdı.

Wylan’ın kuzeni kalabalıktan çıktı. On dört yaşında, Perry’nin sevdiği güçlü bir İşitici’ydi. Wylan’ın amcalarından biri de peşinden gitti. Sonra da ailesinin geri kalanı.

Gitmeye devam ettiler, tek tek. On, sonra yirmi, daha da fazlası. Öyle çok kişi gitti ki Perry boş bir meydanda dikildiğini hayal etmeye başladı. Bu fikir içini boş bir rahatlama hissiyle kapladı. Yanlarında olması gerekiyordu. Tide’ların lideri olması.

Nihayet giden kimse kalmadığında, meydan sakinleşince etra-fına bakındı ve olanları hayal etmediğinden emin olmak için biraz bekledi. Kalabalıkta daha az kişi vardı, sanki budanmış gibiydiler.

Kabilesinin en azından dörtte biri gitmişti.

Ona sadık kalanların, gitmeyenlerin yüzlerine baktı. Aralarında Molly, Bear ve Brooke vardı. Rowan ve İhtiyar Will. Doğru sözleri aradı, Vale'in rahat hitap yeteneğine sahip olmayı diledi ama değildi.

Her ne kadar minnettar olsa da onlara sadakatleri için teşekkür ederse zayıf görünecekti. Yaptığı için de özür dilemeyecekti. Burası onun toprağıydı. Herkesi korumak göreviydi: İkametçi, Yabancı ya da her ne olurlarsa olsunlar.

Kabile –yani geriye kalanlar– her zamanki işlerine dönünce Perry aş evinde Bear ve Reef'le buluştu. Kapiya en yakın masaya oturup kabileden ayrılanların ve yaptıkları görevlerin listesini çıkardılar. Bear yavaş yavaş yazıyordu; kalem sayfanın üzerinde hareket eden devasa ellerinde bir çubuk gibi görünüyordu. Her isim bir ihanet gibiydi.

Perry neyin yanlış gittiğini bilmiyordu. Sebep fırtınada İhtiyar Will'in peşinden atlaması mıydı? Önceki gece Gray'le dövüşmesi mi? Aria'yla Durgun Mavi'yi bulmak için kuzeye gitme planı mıydı? Her şey mantıklı görünüyordu. Doğru. Onları nasıl hayal kırıklığına uğrattığını anlamıyordu.

Sayım bitirince sessizce oturdular. Bear altmış iki kişinin adını yazmıştı ama sayı gerçeği yansıtmıyordu. Perry'nin de şüphelendiği gibi çoğu İşaretli'ydi. Giden İşaretsizler bile sağlam vücutlu, eğitilmiş dövüşçülerdi. Gerçi yaşlı ve zayıf olanlar nadiren isteyerek giderdi.

Reef iç geçirip kollarını kavuşturdu. "Sana karşı çıkanları eledik. Ben onlardan kurtulduğumuza gayet mutluyum. Uzun vadede daha güçlü olacağız."

Bear kalemi bırakıp elini sakalına götürdü. “Benim endişem de kısa vadeyle ilgili.”

Perry ona baktı. Ne diyebilirdi ki? Gerçek buydu. “Bu haber yayınlınca saldırılara daha açık olacağız. Shade çoktan yola çıkmıştır, önüne gelen herkese olanları anlatıyordur.”

“Gece bekçilerinin sayısını iki katına çıkarmalısınız,” dedi Reef.

Perry başını salladı. “Çıkarın.” Salonun öteki tarafına baktı. İki günde Tide’lar vahşi bir Eter fırtınasına yakalanmıştı, Aria’nın hayatı tehlikeye girmişti ve bir de isyan çıkmıştı. Sırada bir akın mı vardı? Olacağını biliyordu. Gece nöbetçilerini iki katına da çıkarsalar fazla savunmasızdılar. Wylan’ın kampı ele geçirmek için geri gelmesi onu şaşırtmazdı.

Perry eve dönerken meydan fazla sessiz ve boş geldi. Aria’yı kontrol etmek için sabırsızlanıyordu. Kuzeye gidecek kadar iyi durumda mıydı? Reef’in dün geceki sözleri hâlâ zihninde yankılanıyordu. *Tide’ların sana burada ihtiyacı var.* Güvenliklerinin çözümü dışarıdayken nasıl burada kalabilirdi?

Evine girince Gren ve Twig’in birbirlerine Vale’in yatak odasının önünde bağırıklarını gördü. Onu görünce sustular.

“Per,” dedi Twig yüzünde suçluluk duygusuyla. “Her yeri aradık...”

Perry onları itip odaya girdi. Yatağı gördü. Kırışmış battaniyeyi. Komodine baktı ama oyma şahini göremedi. Aria’nın çantasını göremedi. Onu göremedi.

“Roar da gitmiş,” dedi Twig. Kapıda Gren’le duruyordu. İkisi de onu izliyordu.

Cinder aralarından geçti, şapkası yere düştü. “Ben gittiklerini gördüm. Sana Liv’i ve Durgun Mavi’yi halledeceklerini söylememi istediler.”

Perry durdu, gerçeği hazmetti, kulakları hızlanan kanının sesiyle uğulduyordu.

Aria onu bırakmıştı.

İzlerini sürebilirdi. Sadece birkaç saat ileride olabilirlerdi. Koşarsa onlara yetişirdi ama yerinden kımıldayamıyordu bile.

Reef kapıdakileri omuzlayarak içeri girdi. Odaya bakıp küfretti. “Üzgünüm, Perry.”

Beklenmedik ve samimi sözleri Perry’yi transından çıkardı. Acısı hissizliğini bastırdı. Perry ise acıyı itti. Var gücüyle itti, geçene kadar. Yeniden hissizliğe dönene kadar.

Kapıya gidip Cinder’ın şapkasını aldı.

“Bunu düşürdün,” dedi uzatarak.

Sonra dışarı çıkıp meydana yürüdü ve amaçsızca ilerlemeye başladı.

ARIA

Biraz su iç.”

Aria başını iki yana sallayıp su kabını itti. Kusma dürtüsü geçene kadar art arda nefes aldı. Otlar gözünün önünde dalga dalgaydı. Durana kadar gözlerini kırıştırdı. Kendini saatler öncekinden daha kötü hissetmeyi nasıl başardığını bilmiyordu ama öyleydi. Zehir hâlâ damarlarındayken vücudu her adımda ona isyan ediyordu.

“Yakında düzelecek,” dedi Roar. “Vücudundan çıkacak.”

“Perry benden nefret edecek.”

“Etmeyecek.”

Aria doğruldu, kolunu vücuduna bastırmıştı. Tide Vadisi'ne bakan bir tepede duruyorlardı. Perry'nin ona doğru geldiğini her şeyden çok görmek istiyordu.

O sabah kabilenin meydandaki bağırışlarına uyanmıştı. Tide'lar bölünüyordu. İnsanlar Perry'ye bağırıp gidiyorlardı. Aria hakkında

BİTMEYEN GECENİN İÇİNDE

küfürler savuruyorlardı. Vale'in odasından çıkmıştı, Perry her şeyi kaybetmeden gitmek için panik yapmıştı. Roar'u bulduğunda o da çantasını toplamıştı. Liv, Horn'larlaydı. Roar da gidiyordu. Fark edilmeden kaçmak kolay olmuştu. Onlarca insan kamptan ayrılırken Roar'la tek yaptıkları gizlice diğer taraftan gitmek olmuştu.

Gitmeden önce Perry'yi görebilmeyi dilerdi ama onu tanıyordu. Onsuz gitmesine izin vermezdi. Bu karar ona Tide'ları kaybettirirdi. Aria buna izin veremezdi.

"Devam etmeliyiz, Roar." Hareket etmezlerse fikrini değiştirecekti.

Öğleden sonrasını dalgın dalgın yürüyerek geçirmişti; bacakları titriyor, kolu sargısının altında yanıyordu. *En iyisi bu*, dedi kendine tekrar tekrar. *Perry anlayacaktır.*

Gece bir meşe ağacının altına sığındılar, sürekli akan yağmur etraflarında alçak sesli bir battaniye yaratmıştı. Roar ona yiyecek verdi ama Aria yiyemedi. Onun da yiyemediğini fark etti.

Roar yanına geldi. "Bir bakayım."

Sargıyı kolundan çıkarırken Aria dudağını ısırды. Kolunun derisi şişmiş ve kızarmıştı, kurumuş kan ve yayılmış mürekkepten bir kabuk oluşmuştu. Gördüğü en çirkin İşaret'ti bu.

"Kim yaptı?" dedi sesi öfkeyle titrerken.

"Gray adında bir adam. O İşaretsiz'dir. Bizi hep kıskanırdı."

Aria'nın zihninde bir yüz belirdi. Gray, Eter fırtınasında River'ı bulduğunda ormanda gördüğü bodur adamdı. "Bir Köstebek İşaretlenecekti ve o buna katlanamadı," dedi Aria. "Bunun olmasına izin veremezdi."

Roar ensesini sıvazlayarak başını salladı. “Evet. Herhalde olay buydu.”

Aria kolundaki yara kabuğuna dokundu. “Yarı Yabancı’ya yarım İşaret.” Şaka yapmak istemişti ama sesi titredi.

Roar onu bir an için sessizce izledi. “İyileşecek, Aria. Tamamlayabiliriz.”

Aria kolunu kapadı. “Hayır... İşaretlenmek istediğimden bile emin değildim zaten.”

Nereye ait olduğunu bilmiyordu ki. Buraya mı? Hayal’e mi? Hess onu sonbaharda dışarı atmıştı, şimdi de kullanıyordu. Tide’lar dün onu öldürmeye kalkışmıştı. Hiçbir yere ait değildi.

Ateşe yaklaşp uzandı, battaniyesini omuzlarına çekti. Gün boyunca üşümüş, sürekli titremişti. *Zamanla iyi olacaktı*, dedi kendi kendine. Zehir kanından çıkacak, teni iyileşecekti. Şimdi amacına odaklanmalıydı. Kuzeye gidip Durgun Mavi’yi bulmalıydı. Perry ve Talon için. Kendisi için.

Yorgun olsa da o sabah Perry bedenine yaslıyken hissettiklerini düşünmeden edemedi: sıcak ve güvende. Bu akşam çatıda mı uyuyacaktı? Bir saat sonra doğrulup oturdu, uykudan vazgeçmişti. Roar’un gözleri kapalı olsa da onun da uyuyamadığını anladı. Yüz ifadesi fazla kontrollüydü.

“Roar, sorun ne?”

Roar ona baktı, yorgunlukla gözlerini kırıştırdı. “O kardeşim gibidir... ve şimdi kendini nasıl hissettiğini biliyorum.”

Fark edince Aria’nın nefesi kesildi: Açıklama yapmadan kaçarak Liv’in Roar’a yaptığıнын aynısını Perry’ye yapmıştı. “Bu farklı... değil mi? Perry onu korumak için gittiğimi anlayacaktır,

değil mi? Benim yüzümden kaç kişinin Tide'lardan ayrıldığını gördün. Ben oraya gitmesem bunların hiçbiri olmazdı. Ayrılmak *zorundaydım.*"

Roar başını salladı. "Yine de canı yanacaktır."

Aria avuçlarını gözlerine bastırdı, gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu. Roar haklıydı. Söz konusu acıysa sebebinin ne olduğunun bir önemi yoktu. Ellerini çekti. "Ben doğru olanı yaptım." Kendini inandırabilmeyi umuyordu.

"Evet," diye onayladı Roar. "Perry'nin orada olması gerek. Şimdi ayrılamaz. Tide'lar bunu kaldıramaz." Roar iç geçirip başını koluna yasladı. "Ayrıca burada benimle güvendesin. Bir kez daha ölüme o kadar yaklaşmanı izleyemem."

Roar onu yürüyerek geçirecekleri başka bir gün için şafakta uyandırdığında yağmur durmuştu. Fırtınadan sonra Eter'den bir süre için kurtulmuşlardı ama Aria şimdi de gri bulutların ardında kalın akıntılar halinde ilerlediğini görebiliyordu. Süzülen mavi ışık güne su altındaymış gibi bir hava katıyordu.

"Gözümüz üstünde olur," dedi Roar yanında yukarı bakarak. Açıkta yolculuk ediyorlardı. Başka bir fırtına çıkarsa hemen barınak bulmaları gerekecekti.

Aria kolundaki acı dışında iyileşmişti. Yakında Perry'nin bölgesinden çıkmış olacaktı ve tehlikelere karşı tetikte olması gerekecekti. Her adım onu Yamaç şehrine yaklaşıtıyordu; ihtiyacı olan şeye.

Akşamüzeri vadinin ucunda durup güneyde ufka uzanan inişli çıkışlı tepelere baktı. Geçen sonbaharda Perry'yle orada bir

yerde kamp yapmıştı. En yakın arkadaşını kaybetmişti. Ayrıca o zaman bilmese bile annesini de kaybetmişti.

Aria çantasına uzanıp oyma şahinini çıkardı. Perry'nin evinden giderken almıştı; onu hatırlatmak için gerçek bir şeye ihtiyacı vardı.

"Onu yaptığı sırada oradaydım," dedi Roar. Bir ağaca yaslanmış, onu kan çanağı gözlerle izliyordu.

"Öyle mi?"

Roar başını salladı. "Talon ve Liv de oradaydı. Talon için bir koleksiyon yapıyorduk, her birimiz farklı bir tane. Liv daha beş dakika dolmadan parmağını kesti." Hafifçe gülümsedi, anıya dalıp gitmişti. "Bıçak konusunda çok acemidir. Hiç inceliği yoktur. O ve ben birkaç dakika sonra vazgeçtik ama Perry, Talon için devam etti."

Aria parmağını pürüzsüz yüzeyde gezdirdi. İşlerinden her biri, bir an için, Aria'nın avucundaki şahine dokunmuştu. Bir daha birlikte olabilecekler miydi... hep beraber?

Sonraki saati ormandaki sesleri dinleyerek, elindeki bibloyu seyrederek, Roar uyurken ilk nöbeti alarak geçirdi. Dışarıda kurtlar vardı. Serseriler ve yamyam grupları da. Rüzgârdaki sesleri ve hayvanların hıştırtılarını güvende olduklarından emin olana dek dinledi. Sonra da şahini bırakıp Akıllıgözünü çıkardı.

Hess'le sahilde buluşmasının üzerinden üç gün geçmişti. Uyuyan Roar'a bakıp aleti taktı. Biyoteknoloji devreye girerken Göz tenine yapıştı ve Akıllıekran belirdi.

Hess simgesini seçtiğinde bölünmenin yarattığı tanıdık çekim hissini yaşadı, beyninin hem burada *hem de* orada olmaya uyum sağladığı o an. Venedik Diyarı'ndaki kafelerden birindeydi. Gondollar birkaç adım ötede Büyük Kanal'da ilerliyor ve güller

parlayan, temiz suda yüzüyordu. Güzel, güneşli bir gündü; altın renkli ve sıcak. Bir yerde yaylı çalgılar dörtlüsü çalıyordu, notalar ince ve yumuşaktı.

Hess küçük masada belirdi. Bu sefer giysilerini değiştirmişti, açık mavi çizgili, fildişi renkli bir takım ve kırmızı kravat giyiyordu. Kendini bronzlaştırmıştı ama efekt tuhaftı. Garip bir biçimde daha yaşlı görünüyordu –daha doğrusu yüzden fazla olan gerçek yaşına yaklaşmıştı– ve teni turuncuydu. Perry’nin bronz teninden o kadar farklıydı ki...

Hess onun giysilerine bakıp kaşlarını çatı. Daha Aria tek kelime edemeden bir enerji hissetti, sanki tüm bedeni titreyip kendine gelmiş gibiydi. Aşağı baktı. Azur mavisi ipek elbise üstünde ikinci bir ten gibiydi.

Hess gülümsedi. “Bu daha iyi.”

Aria’nın kalbi öfkeyle atmaya başladı. Garson elinde bir kahve tepsisiyle geldi. Koyu renk gözlü ve yakışıklıydı. Roar’a kardeşi olacak kadar benziyordu. İçecekleri masaya koyarken gülümsedi. Sıcak bir esintiyle baharatlı bir parfüm kokusu geldi ve Aria’nın çıplak sırtı ürperdi. Her şey son derece normal ve güvenli ve göz alıcıydı. Bir yıl önce olsa Paisley garsonun tebessümünden sonra masanın altından Aria’ya bir tekme atardı. Caleb başını resim defterinden kaldırıp gözlerini devirirdi. Aria birden hayatın şimdi bu kadar zor olmasına sinirlendi.

Hess kahvesinden bir yudum aldı. “İyi misin, Aria?”

Zehirlendiğini biliyor muydu? Göz’den anlaşılıyor muydu? Vücudunun kimyasından? “Harikayım,” dedi Aria. “Ya sen?”

“Harika,” dedi Hess onun gibi alaycı bir tonla. “Artık yola çıkmışsın. Tek başına mısın?”

“Sana ne?”

Hess ona gözlerini kısarak baktı. “Yakında bir fırtına tespit ettik.”

Aria sırtıttı. “Ben de tespit ettim.”

“Tahmin ederim.”

“Hayır, aslında edemezsin. Hayal’de bir şey oluyorsa bilmeliyim, Hess. Fırtına sizi de mi vurdu? Hasar aldınız mı?”

Hess ona gözlerini kısarak baktı. “Akıllı bir kızsın. Sence?”

“Ne düşündüğümün bir önemi yok. *Bilmeliyim*. Talon’m iyi olduğuna dair kanıtım olmalı. Arkadaşlarımı görmek istiyorum. Sana Durgun Mavi’nin yerini söylediğimde ne yapacağını bilmek istiyorum. Tüm Koza’yı taşıyacak mısın? Bunu nasıl yapacaksın?” Aria masanın üstüne eğildi. “*Ben* ne yaptığımı biliyorum. Ya *sen*? Ya diğer her şey ne olacak?”

Hess parmaklarını mermer yüzeye vurdu. “Artık oldukça etkileyicisin. Vahşilerle yaşam sana yaramış.”

Birden Diyar sessizliğe büründü. Aria kanala baktı. Gondol cam kadar hareketsiz suda donmuştu. Bir güvercin sürüsü uçuş esnasında havada asılı kalmıştı. İnsanlar etraflarına yüzlerinde panikle bakıyordu; Sonra Diyar düzeldi, ses ve hareketler döndü.

“*Bu* da neydi?” diye sordu Aria. “Bana cevap ver yoksa işimiz biter.”

Hess kahvesinden bir yudum daha alıp sanki hiç bir şey olmamış gibi Büyük Kanal’daki trafiği izlemeye devam etti. “Sence ben istemezsem bölünebilir misin?” Aria’ya baktı. “İşimiz ben bittiğini söylediğimde biter.”

Aria kahvesini alıp ona doğru savurdu. Koyu sıvı Hess'in yüzüne ve açık renkli takımına döküldü. Hess kesik bir nefesle geri sıçradı, gerçi canı yanmamıştı. Diyarlarda hiçbir şey gerçekten can yakamazdı. En fazla sıcaklık hissedebilirdi ama Aria onu şaşırtmıştı. Şimdi dikkatini çekmişti.

"Hâlâ kalmamı istiyor musun?"

Hess o konuşmasını bitirmeden kaybolunca Aria onun geride bıraktığı boş sandalyeye bakakaldı. Aria anlamı olmayacağını bilse de Göz'ü kapamaya çalıştı. Gerçeğe *-tamamen-* dönmeye hazırdı.

Akıllıgöz ekranında İZİNSİZ KOMUT yazısı belirdi.

Sırada ne vardı? Garson gözlerinde ilgi parıltısıyla kafenin camından içeri baktı. Aria başını çevirip kanala baktı. Bir çift, süslü beton köprünün üstünde sarılmış aşağıda gidip gelenleri izliyordu. Aria korkuluğa yaslanan kişi olduğunu hayal etmeye çalıştı. Saçını kenara itip kulağına fısıldayanın da Perry. Perry Diyarlardan nefret etmişti. O görüntüyü zihninde canlandıramadı.

Akıllıgözünün üst köşesinde bir zaman sayacı belirdi. Otuz dakikadan geri gitmeye başladı. Aria kendini hazırladı. Hess bir işler çeviriyordu.

Bir sonraki an başka bir Diyar'a bölünüp tahta bir iskelede belirdi. Okyanus aşağıda usul usul dalgalanıyor ve tepelerinde martılar ötüyordu, sesleri gerçek versiyonlarının abartılı bir parodisi gibiydi. Rıhtımın ucunda bir oğlan oturuyordu. Denize bakıyordu ama Aria onun kim olduğunu gayet iyi biliyordu.

Talon.

Midesi bulandı. Perry'nin yeğeninin iyi olduğundan emin olmak istiyordu ama onu tanımak istediğinden emin değildi. Onu

zaten umursadığından daha fazla umursamak istemiyordu. Hem ne söylemesi gerekiyordu ki? Talon onu tanımıyordu bile. Kendine baktı. En azından üzerinde her zamanki siyah giysileri vardı.

Zaman sayacı şimdi yirmi sekiz dakika gösteriyordu. Aria iki dakikadır orada duruyordu. Kendi kendine başını sallayıp Talon'ın yanına gitti.

“Talon?”

Talon ayağa fırlayıp ona döndü, gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. Aria, Talon'la hiç tanışmamıştı ama onu bir kere görmüştü. Aylar önce Perry, Talon'la Diyarlarda buluştuğunda Aria onları duvardaki ekrandan izlemişti. Göz alıcı bir çocuktü, kıvrıkcık, kahverengi saçlıydı ve ciddi bakan yeşil gözleri vardı, Perry'ninkilerden daha koyu ve daha derindi.

“Sen kimsin?” diye sordu.

“Amcanın bir arkadaşı.”

Talon ona şüpheyle baktı. “O halde ben seni neden tanımıyorum?”

“Onunla sen Hayal'e getirildikten sonra tanıştım. Ben Aria. Geçen sonbaharda amcan seni görmek için Diyarlara geldiğinde onunla beraberdim... Ona dışarıdan yardım ediyordum.”

Talon oltasını tahta iskeledeki iki direğin arasına sıkıştırdı. “İkametçi'sin yani?”

“Evet... ayrıca bir Yabancı'yım. İkisi de.”

“Yaa... *Neredesin?* Dışarıda mı yoksa Hayal'de mi?”

“Dışarıda. Aslında... Roar'un yanında oturuyorum.”

Talon'ın gözleri parladı. “Roar orada mı?”

“Uyuyor ama uyandığında selamını söylerim.” Rıhtımın yanında başka bir olta daha vardı. Talon iki tane kullanıyordu. Aria onun bir Tide olduğunu hatırladı. Sekiz yıllık hayatı boyunca balık tutmuş olmalıydı. “Sana katılabilir miyim?”

Talon çok memnun olmuş görünmese de, “Tabii,” dedi.

Aria fazla olan oltayı alıp yanına oturdu. Birkaç gün balık tutulan bir ortamda bulunduktan sonra Diyarlarda balık tuttuğuna inanamıyordu. Elindeki tahta oltayı inceledi, nasıl kullanacağına dair en ufak bir fikri bile olmadığını fark etti. Daha önce başka bir Diyar’da balık tutmuştu. Bir Uzayda Balık Tutma Diyarı’ydı, kozmosta süzülürken balıklara olta fırlatılıyordu. Buysa antik ırkların yaptığı türden balıkçılıktı.

“Ee şöyle,” dedi Talon oltayı elinden alarak. Aria ne yaptığını anlasın diye yavaşça attı, sonra da ona geri uzattı.

“Sağ ol,” dedi Aria.

Talon ona bakmadan omuz silkip bacaklarını rıhtımın kenarından sallandırmaya başladı. Sola, sağa, sola, sağa, sola, sağa. Perry bir keresinde Aria’ya, “Yerimde durmak beni yoruyor,” demişti. Anlaşılan ailenin genlerinde vardı.

“Evde daha çok ağ kullanırız,” dedi Talon bir süre sonra.

“Ya, öyle mi?” Aria soru düşünmeye çalıştı. Zaman sayacı yirmi üç dakikayı gösteriyordu. “Balık tutmayı mı, avlanmayı mı daha çok seviyorsun?” Talon ona deliymiş gibi baktı. “İkisini de seviyorum.”

“Bunu tahmin edebilirdim aslında. İkisinde de iyiymişsin gibi görünüyorsun.” Artık sonbahara kıyasla daha güçlü, daha sağlıklı görünüyordu.

Talon burnunu kaşıdı. “Onları yakalayıp durabilirim ama bu Diyar pişirmeme izin vermiyor. Birkaç kez denedim. Biraz odun topladım ve ateş yakmaya çalıştım ama işe yaramıyor. Diyarlarda ateş yok. Yani var ama yapay bir ateş gibi, değil mi?”

Aria dudağını ısırıp başını salladı. Bunu çok iyi biliyordu.

“Balık pişirmek için bir Yemek Pişirme Diyarı’na gitmelisin ama onlar çok saçmalar. Hem yesen bile Diyarlardan çıktıktan sonra mideni doldurmuyor. Bir amacın yokken balık tutmak da o kadar eğlenceli değil.”

Aria gülümsedi, Talon konuşurken bacaklarını sallamıyordu, kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyordu. Çocuğa, “Başkalarıyla yarışabileceğin yerler olduğundan eminim,” diye önerdi.

“Ne için?”

“Bilirsin işte, dereceye girmek için. Birinci olabilirsin.”

“Birinci olmak yakaladığımı pişirip yiyebileceğim anlamına mı geliyor?”

Aria güldü. “Büyük ihtimalle hayır.”

“Belki yine de denerim.” Talon okyanusa bakıp konuşmadan önce tekrar bacaklarını salladı. “Eve gitmek istiyorum. Amcamı görmek istiyorum.”

Aria boğazının daraldığını hissetti. Talon babasını sormamıştı. Vale ve Perry arasında geçenleri zaten bilip bilmediğini merak etti ama sormaya hakkı yoktu. Talon’ın artık anne ve babası olmadığını hatırladı. O da kendisi gibi bir yetimdi.

“Hayal’de mutsuz musun?” diye sordu.

Başını salladı. “Hayır. Sadece eve gitmek istiyorum. Artık daha iyiyim. Buradaki doktorlar beni tedavi etti.”

“Bu iyi olmuş Talon.” Perry’nin ona Talon’ın dışarıdayken hasta olduğunu söylediğini hatırladı. “Seni buradan çıkarıp eve götüreceğim. Söz veriyorum.”

Talon dizini kaşdı ama bir şey demedi.

“Hiç arkadaşlarıyla balık tutuyor musun?”

“Clara eskiden benimle geliyordu. Brooke’un kız kardeşi. Brooke’u tanıyor musun?”

Aria gülme arzusunu bastırdı. “Evet, Brooke’u tanıyorum. Clara neden seninle balık tutmayı bıraktı?”

“Sıkıldı. Diyar’ın artık çok yavaş olduğunu düşünüyor. Kimse öyle balık tutmayı sevmiyor.”

“Ben seviyorum. Belki yine yapabiliriz?”

Talon ona göz ucuyla bakıp gülümsedi. “Tamam.”

Geriye kalan zamanlarında Talon ona yakaladığı balıkları anlattı. Ne tür yemi, günün hangi zamanında, hangi hava koşullarında kullanacağını açıkladı.

Başını yana eğdi ve sesi yumuşadı. Bacaklarını iskeleden sallamayı hiç bırakmadı. Birkaç kez gülümsediğinde Aria denize bakıp nefes almak zorunda kaldı; amcasına o kadar çok benziyordu ki. Zaman sayacı sıfırı gösterdiğinde Aria ona sarılıp tekrar geleceğine dair söz verdi.

Aria başka bir Diyar’a bölündü; bir ofise. Hess gösterişli, gri bir masada oturuyordu, arkasında da cam bir duvar vardı. Aria içinden Hayal’in Panoptikon’unu görebiliyordu –hayatı boyunca yaşadığı yeri– dairesel katlar kıvrılarak yukarı doğru gidiyordu. Manzara nefesini kesip onu öne doğru bir adım atmaya teşvik

etti. Dışarı atıldığından beri onlarca kez Hess'le Diyarlarda buluşmuştu ancak Koza'yı, fiziksel evini şu ana kadar görmemişti.

O daha adım atmadan Hess konuştu. "Hoş bir ziyaret," dedi. "Gördüğün gibi acı çekmiyor. Umarım böyle kalmasını sağlayabiliriz."

PEREGRINE

“**B**ağlılık yemini et, Vale,” dedi Perry bıçağını ağabeyinin boğazına dayayarak. Sesi çok sert çıkmıştı, babasının sesi gibi, elleriyse öyle kötü titriyordu ki bıçağı güçlükle tutuyordu. Vale’i boş bir tarlada otların üstüne yatırmıştı.

“Sana mı? Ciddi olamazsın? Ne yaptığına dair en ufak bir fikrin bile yok, Perry. İtiraf et.”

“Ben ne yaptığımı biliyorum!”

Vale gülmeye başladı. “O halde seni neden bıraktılar? O neden seni terk etti?”

“Kes sesini!” Perry bıçağı ağabeyinin boğazına bastırdı ama Vale daha da şiddetli gülmeye başladı. Vale artık Vale değildi. Aria’ydı. Altında öyle güzeldi ki. Vale’in yatağında. Perry bıçağı boğazına bastırırken o gülüyordu. Perry bıçağı çekemedi. Aria’nın boğazındaki yumuşak tene yasladığı bıçak ellerinde titriyordu ve kendini durduramıyordu, Aria ise umursamıyordu. Sadece gülüyordu.

Perry kâbusundan uyanıp çatı katında hızla doğruldu. Yüksek sesle küfretti, sessiz kalamamıştı. Sırtından ter akıyordu ve nefes nefeseydi.

“Sakin ol. Perry, sakın,” dedi Reef. Merdivene tünemiş, alını endişeyle kırıışmıştı.

Ev loştu ve ölüm sessizliğiyle kaplıydı. Perry Altılı’nın her zamanki horultu sesini duyamıyordu. Herkesi uyandırmıştı.

“İyi misin?” diye sordu Reef.

Perry gölgeye dönerek yüzünü sakladı. İki gün. Aria iki gündür yoktu. Gömleğine uzanıp giydi.

“İyiim,” dedi.

Dışarı çıktığında Bear onu bekliyordu. “Sayımız hiç olmadığı kadar az, Perry. Biliyorum ama adamlarımın dinlenmesi lazım. Hem gün boyu tarlada çalışıp hem de gece nöbet tutmalarını istemek fazla. Bazılarımızın uykuya ihtiyacı var.”

Perry gerildi. Son zamanlarda daha da az uyuyordu ve herkes bunun farkındaydı. “Bir saldırıyı kaldıramayız. İnsanların nöbet tutması gerek.”

“Benim de drenaj hendeklerini temizlemek için yardıma ihtiyacım var, Perry. Toprağı sürüp ekerken yardıma ihtiyacım var. İhtiyacım olmayan şeyse çalışması gerekirken horlayan insanlar.”

“Elindekilerle idare et, Bear. Herkes öyle yapıyor.”

“Ederim ama ihtiyacımızın yarısından fazla iş tamamlanmayacak.”

“O zaman yarısını yap! Nöbetteki adamları geri çekmeyeceğim.”

Bear öylece kaldı, meydanın etrafındaki birkaç kişi de. Perry neden anlamadıklarına akıl erdiremiyordu. Kabilenin hemen hemen yarısı ayrılmıştı. Tabii ki her şeyi yapamayacaklardı. Durgun Mavi'ye yapacakları yolculuk için yemek depolamaya çalışıyorlardı ama Eter fırtınasının yarattığı hasar ve iş gücü kaybından sonra tek yapabildiği her gün karınlarını doyurmaktı. Fazla çalışıp az besleniyorlardı ve Perry'nin bir çözüm bulması gerekiyordu.

Bear için drenaj hendeklerini temizleyip Tide'ların savunma önlemlerini kontrol ederken gün boyunca seçeneklerini düşündü. Reef yanında çalışıyordu, ona gölgesi kadar yakındı. Reef yokken yerini Altılı'dan biri alıyordu. Onu yalnız bırakmıyorlardı. Cinder bile buna dâhildi, Perry birkaç dakika yalnız geçirmek için yürüyüş yaparsa o da geliyordu.

Ondan ne beklediklerini bilmiyordu. İlk şoku atlatmıştı ve şimdi durumu olduğu gibi görüyordu. Roar ve Aria gitmişti; Horn'lara gidip Liv'i ve Durgun Mavi'yi bulacaklardı. Yakında döneceklerdi, bu kadar. Böyle olmalıydı. Kendine bundan başka bir şey düşünme şansı vermiyordu.

Akşam yemeği o gece geç saatteydi; üç açıcı Wylin'in grubuna kaptırmışlardı, aş evi tuhaf bir biçimde boş ve sessizdi. Perry yemekten tat almıyordu ama kabile onu izlediği için yedi. Çünkü onlara bir şeyler değişse bile yarın hayatın devam edeceğini göstermek zorundaydı.

Aş evinden çıkıp batıdaki gözetleme yerine giderken Reef ona yetiştirdi. Perry onun yürürken bir şey söylemek için cesaretini toplamaya çalıştığını hissetti. Ellerini yumruk yaparken uykuya

ihtiyacı olduğunu duymayı için bekledi ya da daha fazla sabra veya ikisine birden.

“Yemek berbattı,” dedi Reef en sonunda.

Perry bir nefes verdiğinde gerginliği parmaklarından çıkıp kayboldu. “Daha iyi olabilirdi.”

Reef göğe baktı. “Hissediyor musun?”

Perry başım salladı. Burnunun gerisindeki yanma hissi onu başka bir fırtınanın o kadar da uzakta olmadığına dair uyardı. “Artık neredeyse her zaman.”

Eter havada akıyordu, birbirine dolanmış ve hiddetliydi; geceye mavi, benekli bir parıltı katıyordu. Fırtınadan sonra gökler sadece bir gün sükûnetini korumuştı. Artık gün ve gece arasında çok az fark vardı. Geceler de aynı şekilde aydınlanıyordu. Beraber akıyor, kenarları sonsuz güne karışıyordu. Bitmeyen bir gece.

Reef’e baktı. “Bir mesaj göndermen gerek.”

Reef kaşlarını kaldırdı. “Kime?”

“Marron’a.” Perry ondan bir kez daha yardım istemek istemiyordu –daha aylar önce Roar ve Aria’yla sığınacak bir yer ararken bunu yapmıştı zaten– ancak Tide’ların durumu çok zayıftı. Yemeğe ve insana ihtiyaçları vardı. Kabilesinin açlıktan ölmesini ya da bir saldırıyla bölgelerini kaybettiklerini görmektense yardım isterdi.

Reef onayladı. “İyi fikir. Sabah ilk iş Gren’i gönderirim.”

Reef’le birlikte nöbeti devraldıklarında bile Twig ve Gren nöbette kalıp kayalık bir tepede bir kenara kıvrıldılar. İnceden bir sis çökmeye başlarken dördü rahat bir sessizlikle oturdu.

Hyde ve Hayden kısa bir süre sonra geldi, Avare da arkalarından. Üçünün nöbet tutmayacağı geceydi. Perry, Hyde’ın

yemek sırasında beş altı kez esnediğini görmüştü. Gözetleme yerine yerleşip sisin yağmura dönüşmesini izlediler. Yine de kimse konuşmadı, kimse gitmedi de.

“Sessiz bir gece,” dedi Twig sonunda. “Yani biz sessiziz. Yağmur değil.” Sesi o kadar uzun bir sessizlikten sonra pürüzlü ve boğuk çıkmıştı.

“Kurbağa mı yedin, Twig?” diye sordu Hayden.

“Belki bugünkü çorbada kurbağa vardı,” dedi Gren.

Hyde homurdandı. “Kurbağalar o içkembeden daha lezzetli.”

Twig boğazını temizledi. “Aslında bir keresinde az daha canlı bir kurbağa yiyordum,” dedi.

“Twig, sen de bir *kurbağaya* benziyorsun. Kurbağamsı gözlerin var.”

“Bize ne kadar yükseğe sıçrayabileceğini göster, Twig.”

“Bırakın da adam hikâyeyi vıraklasın.”

Hikâyesi pek matah değildi. Twig kardeşiyle girdiği iddia yüzünden bir kurbağayı öpmek üzereyken kurbağa parmaklarından kayıp ağzına atlamıştı. Twig anlatmak için yanlış hikâyeyi seçmişti. Yirmi üç yaşında hâlâ bir kızı öpmemişti ve Altılı bunu biliyordu, birbirleri hakkında her şeyi bildikleri gibi. Peşinden bir kıyım gerçekleşti, sırayla Twig’e ateş açtılar; kurbağadan sonra bir kızın hayal kırıklığı yaratabileceği ve kendine bir prens arama görevinde onu destekledikleri gibi şeyler söylediler.

Perry dinleyip iyi esprilere güldü, kendini son iki günde olduğundan daha iyi hissediyordu. En sonunda yine sessizleştiler, yalnızca birkaç horultunun oluşturduğu ritim duyuluyordu. Etrafına bakındı. Yağmur durmuştu. Bazıları uyuyordu. Diğerleri geceye

BİTMEYEN GECENİN İÇİNDE

odaklanmış, düzenli nefes alıp veriyorlardı. Kimse konuşmasa da Perry onları rahatlıkla duyabiliyordu. Neden peşinden ayrılmadıklarını ve şimdi de onunla oturmak zorunda olmadıkları halde kaldıklarını anlıyordu.

Bir seçim yapmaları gerekse gitmez, onunla kalırlardı.

ARIA

“Bugün daha hızlıydık.” Aria saçını sıkıp ateşe yanaştı. Bahar birden gelmiş, günlerce süren yağmur getirmişti. Tide’ları üç gün önce geride bırakmışlardı ve gücünü nihayet toplamıştı. “Sence de yolda kaybettiğimiz zamanı telafi etmedik mi?”

Roar çantasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atarak uzatmış, ayağını Aria’nın duyamadığı bir melodiye ritim tutar gibi sallıyordu. “Ettik.”

“Güzel de ateş yaktık. Kuru odun bulduğumuz için şanslıyız.”

Roar ona bakıp kaşını kaldırdı. Aria, Roar’a bakmadığını, dalgın dalgın durduğunu fark etti.

“Dilsiz Ari’adan daha kötüsü ne, biliyor musun? Boş konuşan Aria.”

Aria bir sopa alıp ateşi dürttü. “Sadece seni koruyorum.”

Günün çoğunu Roar’un sohbet etme çabalarına karşın sessizlik içinde yolculuk yaparak geçirmişlerdi. Horn’lara gidince yapı-

caklarını kararlaştırmak istemişti. Durgun Mavi hakkında nasıl bilgi alacaklardı? Liv'in dönmesi için nasıl pazarlığı yapacaklardı? Ama Aria konuşmak istememişti. İlerlemeye odaklanmayı tercih etmişti. Geri dönmek isterken kendini zorlamayı. Hem konuşursa içindekileri dökebilirdi.

Talon'ı merak ediyordu. Perry'yi özlüyordu. İkisi hakkında tek yapabileceği, koşa koşa Horn'lara gitmekti. Şimdi sessizliği için kendini biraz suçlu hissettiğinden telafi etmeye çalışıyordu; gülünç bir şekilde de olsa.

Roar kaşlarını çatı. “Beni mi koruyorsun?”

“Evet, koruyorum. Şu anda tek yapabileceğim endişeden saçmalamak. Bitkin durumdayım ama yerimde oturamıyorum bile. Üstelik yola devam etmemiz gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

“Gece devam edebiliriz,” dedi Roar.

“Hayır, dinlenmemiz gerek. Bak... Mantıklı konuşmuyorum.”

Roar bir an için onu izledi. Sonra tepelerindeki ağaç dallarına baktığında yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. “Sana hiç Perry'nin Parıltı'yı ilk deneyişinden bahsettim mi?”

“Hayır,” dedi Aria. Kış boyunca Perry, Roar ve Liv hakkında hikâyeler duymuştu ama bunu hiç dinlememişti.

“Üçümüz sahildeydik. Parıltı'yı bilirsin, ayaklarını yerden keser. Neyse, Perry biraz sapıttı. Tamamen soyunup yüzmeye karar verdi. Bu da gün ortasında oluyor, bu arada.”

Aria gülümsedi. “Yapmadığını söyle.”

“Yaptı. O dalgaların arasında bağırıp dururken Liv giysilerini alıp kabilenin tüm kızlarını sahile getirmenin iyi bir fikir olacağını düşündü.”

Aria güldü. “Roar, o senden de fenaymış!”

“Yani daha iyi demek istiyorsun.”

“İkinizi bir arada görmeye korkuyorum. Ee, Perry ne yaptı?”

“Kıyının aşağısına yüzdü, sonraki sabaha kadar onu görmedik.”

Roar gülümseyerek çenesini kaşıdı. “Kampa gece yosun takıp öyle sızdığını söyledi.”

“Yani... *yosundan bir etek* mi giymiş?” Aria güldü. “Bunu görmek için her şeyi verirdim.”

Roar ürperdi. “Ben görmediğim için seviniyorum.”

“Bana bu hikâyeyi daha önce anlatmadığına inanamıyorum.”

“Doğru anı bekliyordum.”

Aria gülümsedi. “Sağ ol, Roar.” Birkaç dakikalığına bu hikâye onu endişelerinden uzaklaştırmıştı ama hemen geri döndüler.

Yavaşça kolunu sıyırdı. İşaret’in etrafı hâlâ kırmızı ve kabukluydu ama şişi inmişti. Bazı yerleri sanki mürekkep teninin *içine* bulaşmış gibi görünüyordu. Berbattı.

Uzanıp Roar’un kolunun ön kısmına dokundu. Bir sebepten bu daha kolay gelmişti. Belki de düşünmek endişelerini dile getirmekten daha az cesaret gerektiriyordu.

Ya bu bir işaretse? Belki de Yabancı olmamam gerekiyordu.

Roar elini alıp parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek onu şaşırttı. “*Zaten* bir Yabancı’sın. Sen her yere aitsin. Sadece bunu henüz göremiyorsun.”

Aria ellerine baktı. Roar bunu daha önce yapmamıştı.

Roar ona bir bakış attı. “Sadece sürekli elini koluma koymaman tuhaftı,” dedi düşüncelerine karşılık vererek.

Evet ama bu fazla samimi geliyor. Sence de öyle mi? Fazla yakınlaştığımızı söylemek istemiyorum. Sanırım istiyorum. Roar, bazen buna alışmak gerçekten zor.

Roar sırtıttı. “Aria, bu yakınlaşmak değil. Seninle yakınlaştıysaydım, inan bana anlardın.”

Aria gözlerini devirdi. *Bir daha böyle bir şey söylediğinde havaya kırmızı bir gül atıp pelerininini savurarak gitmelisin.*

Roar hayal eder gibi uzaklara baktı. “Yapabilirim.”

Sustular ve Aria onunla böyle bir bağlarının olmasının ne kadar rahatlatıcı olduğunu düşündü.

“Güzel,” dedi Roar. “Amacı da o zaten.”

Tebessümü cesaret vericiydi. *Annemi son gördüğümde çok kötüydü,* diye itiraf etti bir süre sonra. *Kavga ediyorduk. Ona yanlış şeyler söyledim, o zamandan beri pişmanım. Sanırım hep pişman olacağım. Neyse, Bunu Perry’yle de yaşamak istemedim. Sadece gitmek daha kolay olur sandım.*

“Sanırım yanıldın?”

Aria başını salladı. *Gitmek asla kolay olmuyor.*

Roar onu uzun bir süre, gözlerinde bir tebessüm parıltısıyla izledi. “Bunun adı endişeden saçmalamak değil, Aria. Bu yaşananlar. Gerçek bu.” Elini sıkıp bıraktı. “Lütfen beni bunlardan koruma.”

Roar uyuyakaldığında Aria çantasından Akıllıgöz’ü çıkardı. Yine Hess’le görüşme zamanı gelmişti. Günlerdir Talon’ı bacaklarını rıhtımdan sarkıtırken hayal ediyordu. Şimdi Hess’in tehdidini hatırlarken midesi kasıldı. Akılliekranında Hess simgesini seçip bölündü. Nerede olduğunu görünce tüm bedeni kaskatı kesildi.

Paris Opera Salonu.

Sahnenin ortasındaki yerinde duran Aria şaşkınlıktan sus pus olmuştu, salonun o tanıdık lüksünü içine çekti. Altın yaldızlı balkonlar kırmızı kadife koltuk denizini sarıyordu. Gözleri yukarılara gitti, kubbe tavanda, göz alıcı büyük avizenin aydınlattığı renkli duvar resmine. Buraya daha küçük bir kızken gelmeye başlamıştı. Bu Diyar –her yerden çok– evi gibiydi.

Dikkati orkestra çukurunun ötesine, tam hizasındaki koltuğa gitti.

Boştu.

Aria gözlerini kapadı. Burası Lumina'yla onun yeriydi. Annesini orada, sade, siyah elbisesiyle hayal edebiliyordu, koyu saçları sıkı bir topuz yapılmıştı, dudaklarında nazik bir tebessüm vardı. Aria hiç bu kadar güven verici bir tebessüm görmemişti. *Her şey yoluna girecek ve ben sana inanıyorum*, diyen bir tebessümdü. Bunu şimdi hissediyordu. Durgunluk. Kesinlik. Her şey yoluna girecekti. Bu duyguya tutunup kalbine kilitledi. Sonra gözlerini yavaşça açtığı anda bu his kayboldu, geride boğazında yanan sorular bıraktı.

Beni nasıl bırakabildin, anne? Babam kimdi? Senin için bir anlamı var mıydı?

Asla cevap alamayacaktı. Yalnızca ileri geri uzayan ve görebildiği kadar uzağa giden bir sızı duyacaktı.

Sahne ışıkları söndü. Sonra da seyirci ışıkları. Aniden kendini öyle yoğun bir karanlıkta buldu ki dengesini kaybeder gibi oldu. Kulakları durmaksızın uğuldamaya başladı, en ufak sesleri algılamaya hazırды.

“Bu ne, Hess?” dedi Aria sinirlenerek. “Göremiyorum.”

Bir spot ışığı karanlığı bölüp gözlerini kör etti. Aria elini kaldırıp gözlerini ışıktan korurken alışmayı bekledi. Aşağıdaki orkestra çukurunun karanlığım ve ötedeki koltukları zar zor seçebiliyordu. Büyük avizedeki binlerce kristal parıldadı.

“Bu senin için biraz teatral kaçmadı mı, Hess? Bana *Operadaki Hayalet*’i mi söyleyeceksin?” Ani bir dürtüyle, *All I Ask of You*’yu mırıldanmaya başladı. Sadece şaka yapmak istemişti ama sözlerle kendini kaptırdı. Perry’yi düşünerek söylediğini fark etti.

Salonun kontrol ve gücünü artırışını özlemişti. Bu sahne hiç üstünde durulacak tahta döşemelerden ibaret olmamıştı. Canlıydı; onu kaldırıp yükseklere taşıyan omuzlar gibi. Şarkıyı bitirdiğinde duygularını bir tebessümle saklamak zorunda kaldı. “Alkış yok mu? Seni memnun etmek zor.”

Sessizliği fazla uzun sürmüştü. Küçük mermer yüzeyli bir masa hayal etti, kahveyle dolu küçük sürahiler –hepsi ilk kez eksik kalmıştı–, tam o sırada kibirli bir ses sessizliği böldü.

“Seni tekrar görmek güzel, Aria. Uzun zaman oldu.”

Soren.

Tam karşısında, dört sıra kadar geride karanlıkta silüeti beliren, gölgede kalan birini gördü. Aria geçmiş gözlerinin önünde canlanırken topuklarının üstünde yükselip düzenli olarak nefes aldı. Yangın etraflarını sararken onu kovalayan Soren. Elleriyle boğazını sıkın Soren.

Burası Diyarlar, diye hatırlattı kendine. *Gerçeklikten iyi. Acı yok. Tehlike yok.* Soren burada onu incitemezdi.

“Baban nerede?” diye sordu.

“Meşgul,” diye cevapladı Soren.

“Yani *seni* gönderdi, öyle mi?”

“Hayır.”

“*Hack*’leyerek girdin.”

“*Hack*’lemek¹ bıçakla yapılır. Bu neşterle açılan minik bir kesik. Annen bu benzetmeyi beğenirdi. Burası onunla geldiğin yer, değil mi? Tekrar gelmek hoşuna gider diye düşündüm.”

Sesindeki keyif Aria’nın midesini öfkeyle bulandırdı. “Ne istiyorsun, Soren?”

“Pek çok şey. Ama şu anda seni görmek istiyorum.”

Onu görmek mi? Aria bundan şüpheliydi. Daha çok intikam almak isteyebilirdi. Muhtemelen o gece Çiftlik 6’da yaşananlar için Aria’yı suçluyordu. Aria öğrenmeyi beklemeyecekti. Diyar’dan çıkmaya çalıştı.

“İşe yaramaz,” dedi Soren, tam o sırada Aria’nın ekranında aynı şeyi söyleyen bir mesaj belirmişti. “Ama iyi denemeydi. Bu arada şarkıyı beğendim. Dokunaklı. Sen hep harikaydın, Aria. Gerçekten. Biraz daha şarkı söyle. O hikâyeyi severim. Onun hakkında bir korku Diyarı var.”

“Sana şarkı söylemeyeceğim,” dedi Aria. “Işıkları aç.”

“Yüzü deforme olmuş, değil mi? Hayaletin?” diye devam etti Soren onu duymazlıktan gelerek. “Maskeyi çirkinliğini saklamak için takmıyor muydu?”

Diyarlardan çıkmanın bir yolu daha vardı. Aria dikkatini gerçekliğe verip Akıllıgözünün kenarlarını tuttu. Aleti sökerek çıkarmanın nasıl acıtacağını biliyordu. Gözlerinin arkasını yakıp

1 İngilizcedeki bir diğer anlamı kesmektir. (ç.n.)

omurgasından aşağı ateş gibi inen şoke edici bir acı. Buradan çıkmak istiyordu ama çıkarmaya cesaret edemedi.

Soren'ın sesi onu yeniden Diyarlara çekti. "Bu arada Venedik'teki o mavi elbise basbayağı ölümcüldü. Kahveyle yaptığın da süper hareketti. Babamı şoke ettin."

"Beni mi izliyordun? İğrençsin."

Güldü. "Bir bilsen..."

Soren onunla, izin verdiği sürece oynayacaktı. Aria birkaç adım yana, spot ışığının ulaşamadığı tarafa gitti. Karanlık üstüne çöktü; bu sefer rahatlamıştı. İşte. Şimdi eşitlerdi.

"Ne yapıyorsun? Nereye gidiyorsun?" Soren'in sesindeki panik giderek artmıştı, bu da Aria'ya cesaret vermişti.

"Orada kal, Soren. Ben sana geleceğim." Aslında gelmeyecekti. Aria burnunun ucunu bile göremiyordu. Ama biraz da Soren onu karanlıkta gezinirken hayal etmeliydi.

"Ne? Dur! Olduğun yerde kal!"

Aria yankılanan gürültüleri duydu, sanki birinin uzuvları bir yerlere çarpıyor gibiydi. Sonra ışıklar yandı, hepsi birden ve görkemli salon aydınlandı.

Soren ortadaki koridora çıkmıştı. Orada durmuş, sırtını Aria'ya çevirmişti. Nefes nefeseydi ve kalın omuzları siyah tişörtünü germişti. Hep kaslıydı zaten.

"Soren?" Bir saniye geçti. İki. "Neden bana dönmüyorsun?"

Soren sanki ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi yanındaki koltuğa tutundu. "Babamın sana söylediğini biliyorum. Çeneme olanları bilmiyormuş gibi davranma."

Aria hatırladığında nihayet anladı. “Yeniden yapılandırılması gerektiğini söyledi.”

“Yeniden yapılandırılmak,” dedi Soren hâlâ arkası dönükken. “Yüzümde tamir edilmek zorunda kalınan *çatlakları* ve *yanıkları* anlatmak için öyle *hafif* kaçan bir ifade ki.”

Aria onu izlerken yanına gitme dürtüsüyle savaştı. En sonunda çok meraklı olduğu için kendine lanet etti ve merdivenlerden indi. Çukurun yanından geçip koridora çıkarken kalbi deli gibi çarpıyordu. Önünde durana kadar gitmeye devam etti.

Soren ona kahverengi gözlerinde öfkeyle baktı, dudakları gergin, ince bir çizgi oluştuyordu. Tıpkı Aria gibi o da nefesini tutuyordu.

Aynı görünüyordu. Bronz. İri kemikli. Yakışıklı yüzünde sert bir ifadesi vardı, yüz hatları fazla keskindi. Çenesini hor gören bir tavırla kaldırmıştı. Aria elinde olmadan onu Perry’yle kıyasladı. Perry çok daha uzun olduğu halde asla insanlara tepeden bakıyormuş gibi görünmezdi.

Soren önemli bir fark dışında değişmemişti, çenesi biraz tuhaf görünüyordu, bronz teninde bir yara izi vardı, ağzının sol köşesinden çenesine kadar uzanıyordu.

O yara izini ona Perry vermişti. O gece Çiftlik 6’da Soren’in onu boğmasını engellemişti. Eğer Soren o yara izine sahip olmasaydı Aria *ölmüş* olacaktı. Ama kendinde olmadığını biliyordu. Dejeneratif Limbik Sendromu hayatta kalma güdülerini zayıflatan beyinsel bir hastalıktı. Annesinin, hakkında araştırma yaptığı hastalıktı.

“O kadar kötü görünmüyor,” dedi. Hayal’de hayatın nasıl olduğunu biliyordu. Kimsenin yarası yoktu. Çizikleri bile. Ama

söylediklerine inanamıyordu. Gerçekten de *Soren*'ı teselli mi ediyordu?

Soren yutkunurken âdemelması inip kalktı. “Kötü görünmüyor mu? Ne zaman bu kadar komik oldun sen, *Aria*?”

“Sanırım daha yeni. Aslında dışarıda herkes yaralı. Reef denen bir adam var, görmelisin. Yanağında derin bir yara izi var. Teninden geçen bir fermuar gibi. Seninkiyse... belli belirsiz.”

Soren gözlerini kıstı. “Onunki nasıl olmuş?”

“Reef’inki mi? O bir Bilici. Onlar şey olan Yabancılar... boş ver. Emin değilim ama tahminimce biri burnunu kesmeye çalışmış.”

Sesi cümlelerin sonunda yükselip soruymuş gibi çıkmıştı. Et-kilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordu ama dış dünyanın vahşeti böyle zarif bir ortamda daha da vurgulanıyordu. Soren’ın yara izini biraz daha yakından inceledi. “Babanın, bunu Diyarlarda saklamasını sağlayamıyor musun? Sadece basit bir programlama gerektirmez mi?”

“*Ben* de yapabilirim, *Aria*. Burada babamın bir şey yapmasına ihtiyacım yok.” Sesi bağırmak üzereymiş gibi yükseldi. Sonra omuz silkti. “Hem, neden uğraşayım? Gerçekte saklayamam. Herkes böyle görüldüğümü biliyor. Biliyorlar ve bilmeyi asla bırakmayacaklar.”

Aria, Soren’ın kesinlikle aynı kişi olmadığını fark etti. Her zamanki kendini beğenmiş ifadesi zorlama görünüyordu, sanki korumak için fazla uğraşıyormuş gibi. Bane ve Echo’nun –Soren’in en yakın arkadaşlarının– Paisley’yle aynı gece Çiftlik 6’da öldüğünü hatırladı.

“O gece olanları kimseyle konuşmıyorum,” dedi. “Babam Koza’nın güvenliğini tehlikeye atacağını söylüyor.” Başını salladı, yüzünde acı ifadesi belirip kayboldu. “Olanlar için beni suçluyor.

Anlamıyor.” Soren eline baktı, hâlâ yanındaki koltuğu tutuyordu. “Ama sen anlıyorsun. Sana bilerek bir şey yapmadığımı biliyorsun... değil mi?”

Aria kollarını kavuştu. Onu yaptıkları için suçlamak istese de suçlayamazdı. Hastalığı annesinin araştırma dosyalarından öğrenmişti. Diyarlarda yüzlerce yılı Koza’nın güvenliğinde geçirdikten sonra Soren gibi bazı insanlar gerçek acı ve stresle baş etme yetilerini kaybetmişti. O DLS yüzünden Çiftlik 6’da o şekilde davranmıştı. Aria bunu anlıyordu ama onu bu kadar kolay rahatlatamazdı.

“Sanki bu gizli bir özürdü,” dedi Aria.

Soren başını salladı. “Belki,” dedi burnunu çekerek. “Aslında öyleydi.”

“Özrün kabul edildi. Ama bir daha *sakın* bana dokunma, Soren.”

Soren’in gözlerinde rahatlamış, kırılğan bir bakış vardı. “Dokunmam.” Sırtını dikleştirip elini başına götürdü. Aria’nın gördüğü yumuşaklık kayboldu, yerini bir sırtış aldı. “Herkeste DLS olmadığını biliyor muydun? Ben deli olan gruptanım. Ne şans ama değil mi? İlaçları alıyorum. Bir iki haftaya hazır olacağım.”

“Ne *ilacı*? Neye hazır olacaksın?”

“Tekrar delirmemek için yapılacak deneysel tedavilere. Dışarı hastalıklarına karşı bağışıklık kazanmaya. Giysileri delinir ya da yırtılırsa diye dış cephedeki hasarları tamir eden Muhafizlara yapıyorlar. Tedavi olunca buradan çıkacağım. Bıktım artık.”

Aria ona bakakaldı. “*Çıkacak* mısın? Soren, ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun. Bir Safari Diyarı’na gitmeye benzemez.”

“Hayal yıkılıyor, Aria,” dedi Soren öfkeyle. “Eninde sonunda hepimiz çıkacağız.”

“Sen neden bahsediyorsun? Hayal’e ne oluyor?”

“Bana Dışarı’da yardım edeceğine söz verirsen söylerim.”

Aria başını iki yana salladı. “Yardım etmiyorum...”

“Sana Caleb ve Rune’u gösterebilirim. Hatta o hep sorup durduğun Vahşi çocuğu da.” Birden doğruldu. “Gitmem gerek. Zaman kısıyor.”

“*Bekle.* Hayal’in nesi var?”

Soren sırtıp çenesini kaldırdı. “Bilmek istiyorsan geri gel,” dedi ve bölünerek Diyar’dan çıktı.

Aria onun demin durduğu boşluğa, sonra da boş opera salonuna bakarak gözlerini kırıştırdı. Akılliekranında bir simge belirdi ve Hess’inkinin yanında yerini aldı.

Operadaki Hayalet’in beyaz maskesiydi.

PEREGRINE

“Bir hafta oldu,” dedi Reef. “Konuşacak mısın?” Perry dirseklerini masaya yasladı. Kabilenin geri kalanı saatler önceki akşam yemeğinden sonra aş evinden gitmiş, yalnızca ikisi kalmıştı. Ağustos böceklerinin gece ötüşü kulaklarına taşındı ve soğuk Eter ışığının hüzmeleri karanlık odaya vurdu.

Perry parmağını aralarındaki mumun üstünde gezdirip alevle oynadı. Çok yavaş oynattığında acıyordu. İşin sırrı hızlı davranmaktı. Durmamaktı.

“Hayır, konuşmayacağım,” dedi Perry gözünü alevden ayırmadan.

Son günlerde, denizin kokusu parmaklarına işleyene kadar balık temizlemişti. Gözleri bulanana kadar gece nöbetinde kalmıştı. Bir çit tamir etmişti, sonra da bir merdiven, ardından bir çatı. O aynısını yapmadan Tide’lardan gece gündüz çalışmalarını isteyemezdi.

Reef kollarını kavuşturdu. “Onunla gitseydin kabile sana sırt çevirirdi. O kalsaydı da aynı şeyi yapacaklardı. Kız akıllıca davrandı. Bunu anladı. Onun için de kolay bir seçim olamaz. Doğru şeyi yaptı.”

Perry ona baktı. Reef doğrudan gözlerine bakıyordu. Mum ışığında yüzündeki yara izi daha derin görünüyordu. Onu acımasız gösteriyordu. “Ne yapıyorsun, Reef?”

“Zehri akıtmaya çalışıyorum. İçinde, tıpkı o gece onda olduğu gibi. Bunu taşıyamazsın, Perry.”

“Evet. Taşırım,” dedi Perry hiddetle. “Ne yaptığı umurumda değil, ya da neden, yanlış ya da doğru olması da, anladın mı?”

Reef başını salladı. “Anladım.”

“Söyleyecek başka bir şey yok.” Oturup konuşmak ne işe yarardı ki? Hiçbir şeyi değiştirmezdi.

“Pekâlâ,” dedi Reef.

Perry arkasına yasladı. Bir içecek alıp yüzünü ekşitti. Kuyu fırtınadan sonra düzelmemişti, suyun tadı hâlâ kül gibiydi. Eter her şeyi ele geçiriyordu. Yemeklerini yok ediyor, odunlarını daha şömineye konmadan yakıyordu. Sularına bile sızıyordu.

Marron’a haber vererek elinden geleni yapmıştı. Artık yapabileceği bir şey yoktu. Talon’ı Hayal’den çıkarmasının bir yolu da. Aria ve Roar’un gelmesini beklemek ve halkının açlıktan ölmesini engellemeye çalışmak dışında. Bu içine sinmiyordu.

Perry başının arkasını ovuşturup iç geçirdi. “Sana bir şey diyeyim mi?”

Reef başını salladı. “Tabii.”

“Kendimi yaşlı bir adam gibi hissediyorum. Muhtemelen senin hissettiğin gibi.”

Reef gülümsedi. “Kolay değilmiş ha, delikanlı?”

“Daha kolay olabilirdi.” Perry’nin bakışları duvara yaşlı olan yayına gitti. En son ne zaman kullanmıştı? Omzu iyileşmişti ve şimdi zamanı vardı. Her zaman yaptığı gibi yiyecek bulabilirdi.

“Avlanmak ister misin?” diye sordu bir enerji patlaması hissederek. Birden en iyi fikir buymuş gibi geldi.

“Şimdi mi?” dedi Reef şaşkınlıkla. Saat geçti, neredeyse geceyarısıydı. “Yorgun olduğunu sanıyordum.”

“Artık değilim.” Perry, Kan Lordu zincirini çıkarıp çantasına attı. Reef’in karşı koymasını bekledi ve karşılık vermeye hazırды. Bir avın peşinden koşması gerekirse zincir çok ses çıkarır, görünmemesi gerekirse de parlardı. Ama Reef öylece durdu, yüzünde bir tebessüm belirdi.

“O zaman avlanalım.”

Sadaklarına ok doldurup koşarak kampın dışına çıktılar. Doğudaki gözetleme yerinde nöbet tutan Hayden, Hyde ve Twig’e uğradıktan sonra yavaşlayarak yürümeye başlayıp yoldan çıkarak sık, el değmemiş ormana daldılar. İz sürmeye başladıklarında aralarında yüz adımlık mesafe bıraktılar.

Kamptan uzaklaştıkça Perry’nin uzuvları rahatlama hissiyle gevşedi. Derin bir nefes alıp Eter’in acı kokusunu içine çekti. Yukarı baktığında hafta boyunca tepede tehditkâr şekilde gezinen aynı parlak akıntıları gördü. Ormanı soğuk bir ışıkla boyuyorlardı. Sahilden bir esinti geldi, ona av kokusunu taşıyıp kendi kokusunu

saklaması için mükemmel bir fırsat veriyordu. Yavaşça ilerledi, kokladı, ormanı taradı, kendini haftalardır olmadığı kadar enerjik hissediyordu.

Rüzgâr yavaşladığında gecenin durgunluğunu ve adımlarının gürültüsünü fark etti. Yukarı baktığında bir fırtına görmeyi bekledi ama akıntıların yönü değişmemişti. Başını sallayarak yukarı tırmanan Reef'i buldu.

"Hiçbir şey bulamadım. Sincaplar. Bir tilki ama eski izdi. Değecek bir şey yok... Perry, sorun ne?"

"Bilmiyorum." Rüzgâr yeniden şiddetlenmiş, ağaçların arasından yumuşak bir ıslık çalarak esiyordu. Serin havada insan kokusu aldı. İçine korku doldu, damarlarında parladı. "Reef..."

Yanındaki Reef küfretti. "Ben de aldım."

Doğudaki gözetleme noktasına koştular. Kayalık tepe onlara avantaj sağlardı. Oraya ulaşmadan Twig onlara ulaştı, gözleri panik doluydu. "Peşinizden geliyordum. Hyde kampı uyarıyor."

"Onları duyuyor musun?" diye sordu Perry.

Twig başını salladı. "Atları var ve dörttnala geliyorlar. Gök-gürültüsü daha sessizdir."

Perry yayını omzundan çıkardı. "Burada karşı koyup onları yavaşlatacağız." Geceyarısı hızla yaklaşılmasının tek bir anlamı vardı: saldırı. Kabileye zaman kazandırması gerekiyordu. "Yakın menzilden atış yap," dedi Hayden ve Reef'e. "Ben uzundan yapacağım." Aralarındaki en iyi okçu oydu, gözleri en iyi loş ışıktaki görüyordu.

Dağılıp yüksekteki ağaç ve kayaların arasına saklandılar. Kalbi göğsünde atan bir yumruk gibiydi. Aşağıdaki çimenlik ay ışığında aydınlanmış göl kadar düz ve sakin görünüyordu.

Wylan kampı ele geçirmek için daha kalabalık bir grupla mı dönüyordu? Rose ve Night kabileleri binlerce kişiyle mi saldırıyordu? Birden Aria'nın Vale'in odasında, yatakta yatışını düşündü, sonra Talon'un hava aracıyla kaçırılışını. İkisini de koruyamamıştı. Tide'ları da hayal kırıklığına uğratamazdı.

Ayağının altındaki topraktan gümbür gümbür sesler gelmeye başlayınca düşünceleri kayboldu. Perry yayına bir ok taktı, yayını çıkardığında içgüdüleri devreye girmişti. Saniyeler sonra ilk atlılar ağaçların arasından belirdi. Perry ortadaki adamı hedef aldı ve yayını gevşetti. Ok adamın göğsüne saplandı. Adam yan dönüp atından düşerken Perry yayına bir ok daha yerleştirmişti. Nişan alıp atış yaptı. Bir atlıyı daha düşürdü.

Hücum edenlerin çığlıkları sessizliği böldü. Aşağıda at üzerinde yaklaşık otuz kişi gördü, sonra da yanından geçip giden okların çıkardığı ışıltı duydu. Onları görmezden gelerek en yakındaki adamı bulup atış yapmaya odaklandı. Arka arkaya ok atıyordu, ta ki kendi ve sonra da Reef'in sadağındaki okları bitirene kadar. Yalnızca eğik olan kalmıştı, o da denge tüyü hasar gördüğü için hedefi kaçırmıştı.

Yayını indirip Hayden'a baktı, o da okuyla nişan alıyor, aşağıdaki bölgede akıncıları arıyordu. Başka kimse görünmüyordu, yalnızca binicisi olmayan, dörtnele kaçan atlar vardı.

Bitmemişti. Saniyeler sonra bir insan seli ormandan koşarak çıktı.

“Onları tutabildiğiniz kadar tutun,” diye komut verdi Perry, Hayden ve Twig’e. Sonra Reef’le eve koştular. Tüm güçleriyle, tabanlarını yırtarcasına giderken kendilerini daha hızlı koşmaya zorladılar. Kamp önlerinde belirdi; çoktan çatılara çıkan ve evlerin arasındaki kapıları örten insanlarla kaynıyordu.

Perry meydana koşup aş evinin üstündeki Brooke’u gördü, yayı elindeydi.

“Okçular yukarı!” diye bağıırıyordu. “Okçular hemen yukarı!”

İnsanlar kuyudan kovalara su pompalıyor, yangın için hazırlık yapıyorlardı. Hayvanları korunmaları için duvarların iç tarafına almışlardı. Herkes yapması gerektiği gibi hareket ediyordu, önceden hazırlandıkları gibi.

Perry aş evinin çatısına fırladı. Ufukta beliren şafağın solgun ışığında yamaç yukarı çıkan bir yığın akıncıyı gördü. Gördüğü kadarıyla bir kilometreden daha kısa mesafedeydiler ve iki yüz kişi kadar vardı. Tide’lar korunmuş durumdaydı ama kampa doğru çığlık atan insan sürüsünü gördükçe kabilenin onları dışarıda tutabileceğinden emin olamıyordu.

İlk ok yağmuru üstlerine yağıp Perry’nin etrafındaki kiremitleri sert seslerle çatlattı. Twig dolu bir sadak ve bir kalkanla yanında gelip onu korudu. Perry yayını alıp evini savunmaya başladı. Bunu daha önce pek çok kez yapmıştı ama hiç liderlik etmemişti. Farkındalığı sessiz bir delilik gibi üstüne çöküp zamanı yavaşlattı, her hareketini bütün, etkili, kendinden emin kıldı.

Ateş yaklaşan şafakta parlak ışık noktaları oluşturdu. Alev almış bir ok, yanından geçip aş evinin yanındaki sepetlerin üstüne düştü. Perry kampta yangın çıkarmaya çalışan okçuları nişan aldı. Okları –Brooke ve diğer Tide okçularınıninki de– yaklaşan kala-

balığı delip geçti. Bazı akıncılar önceden kazıp üstünü örttüğü tuzaklara düştü ama gelmeye devam ediyorlardı ve çok kalabalıklardı. Daha küçük gruplara bölünerek kampın etrafını sarmak için açılmalarını izledi.

Adamlar kapılara tırmanıyor, baltalarıyla vuruyordu. Perry son okunu atıp birini vurdu. Yetmemişti. Çok geçti. Çatırtıyla yıkılma sesini duydu ve kapının ikiye ayrılışını gördü. İçeri girilmişti ve kamp yanıyordu. Ahırdan duman yükseliyordu, aş evinin yanındaki sepetlerden de.

Perry çatıdan aşağı inip merdivenden atlarken bıçağını çıkardı. Koşarken bir adamın böğrüne sapladı. Etrafında tanıdık sesler çığlık atıyordu. Onları zar zor duyuyordu, aklındaki tek düşünce bir sonraki saldırıyı bulmak, duraksama anını, yanlış adımını bekleyip fırsatı değerlendirmektir.

Bir görünüş bir kaybolan Reef'in yakınlarında dövuştüğünü gördü, örgüleri bulanık bir şekilde savruluyordu. Gren ve Bear'i gördü. Bir silah kullanmayı öğrenmek istemeyen Rowan'ı. Hayatı yaraları iyileştirmekle geçen Molly'yi.

Perry meydanda hareket halinde bir siyah şapka gördü. Cinder. Reef'inki gibi örgülü saçları olan biri onu omzundan yakalayıp ayağını yerden kesti. Perry, Cinder'in güçsüzce sindiğini gördü, gerçi güçsüz değildi. Orada kimse ondan daha güçlü değildi. Ama Cinder korkudan karşı koymadı. Willow aniden öne fırlayıp adamın bacağına bir hançer sapladı. Cinder'in elini tutup çekerek en yakındaki eve koştu.

Gözlerinin etrafında metal çiviler olan bir akıncı Perry'yi görüp baltasını kaldırarak öne atıldı. Perry'nin bir bıçağı vardı; bu bir baltaya karşı koyulacak bir silah değildi. Aralarında yalnızca

adımlar kalmışken akıncının kafasına bir ok saplanıp onu savurdu. Etkisi taş kiremitlerin çatlayışı gibiydi. Adamın bedeni ve balta toprağa düşerek gümbürdedi. Yukarı bakan Perry çatıda Hyde'ı gördü, yayının teli hâlâ titriyordu.

Perry dönüp savaşa daldı. Biri, "Geri çekilin!" diye bağırana dek zaman algısını kaybetmişti. Meydandakiler çağırını duydu.

Kalabalığın gitgide çekildiğini gördü. Artık dövüşen, şingirtılar çıkaran bir kitle yoktu.

Afallayarak akıncıların bir saat önce geçtikleri bölgeden geri çekilişini izledi. Bazıları çuval taşıyordu; yiyecek ve başka malzemeleri. Çatı tepelerindeki Hyde ve Hayden onlara çaldıklarını bıraktırmak için ok atıyordu.

Sonuncu akıncı da gittiğinde Perry etrafı tardı. Ateşlerin söndürülmesi gerekiyordu. Onu en çok endişelendiren aş evinin yanındaki küfelerin yanmasıydı. O işi Reef'e verdi, sonra da Twig'i akıncıların izini sürmesi ve geri gelmediklerinden emin olması için gönderdi. Sonra meydana baktı. Her yerde bedenler vardı.

Perry dolanıp yaralıları buldu, durumu en ağır olanlar için Molly'yi çağırıldı. Yirmi dokuz ölü saydı. Hepsi akıncıydı. Hiçbiri onun adamı değildi. On altı kişi yaralanmıştı, onu Tide'dı. Bear'ın kolunda bir kesik vardı ama yaşayacaktı. Rowan'ın başındaki yaranın dikilmesi gerekiyordu. Başka yaralar da vardı - kırık bir bacak, ezik parmaklar, kamçı izleri ve yanıklar- ama ölümcül bir durum yoktu.

O an, herkesin hayatta kaldığını anladığında kırık ana kapının üstünden geçip kampın ilerisine yürüdü, ta ki bir sel gibi gelen rahatlama hissi onu dizlerinin üstüne düşürene kadar. Parmaklarını

toprağa sokarak dünyanın nabzının bedeninden akışını hissetti, onu sakinleştirdiğini.

Ayağa kalktığı anda bir parıltı gözlerini doğuya çekti, sonra da kuzeyde bir başkası. Gökten düşen ışıltılı hortumlardı. Bir an uzaktaki fırtınaları izledi, topraklarının yandığını gördü. Kampı insan saldırısından korumuştur ama Eter savaşılamayacak kadar güçlü bir düşmandı. Şimdi bu ağırlığın onu durdurmasına izin vermeyecekti. Bugün o kazanmıştı. Bunu hiçbir şey ondan çalamazdı.

Meydana dönüp öldürülen akıncıların bedenlerinin kaldırılmasını organize etti. İlk önce ölümlerin değerli eşyalarını aldılar. Kabile silah, kemer ve ayakkabıları tekrar kullanacaktı. Sonra cesetleri at arabalarına yüklediler ve kumlu yolda arka arkaya yolculuk ettiler. Kumsalda, ölümleri yakmak üzere odun yığılmıştı. Hazır olduğunda odunları yakmak için meşaleyi düşürürken ölümlerin ruhlarını Eter'e gönderecek sözleri söyledi. Bunu biraz da kendine şaşırtarak yaptı. Burada, savaşın sonrasında da tıpkı savaş sırasında olduğu gibi, ne sesi ne de elleri titremiyordu.

Öğleden sonraki saatlerde kampa giden yolda kum tepelerinin arasından geçerken bacakları yorgunluktan titriyordu. Perry yavaşladı ve Reef ona yetişti. Diğerlerinin önden gitmesine izin verdiler.

Perry'nin gömleği kan lekeleriyle kaplıydı, parmak boğumları zonkluyordu, burnunu tekrar kırdığından emindi ama Reef saldırıdan bir sıyrık bile almadan çıkmayı başarmıştı. Perry onun bunu nasıl yaptığını bilmiyordu. Reef'in de kendisi kadar mücadele ederek dövuştüğünü biliyordu, hatta belki daha da fazla.

"Bu sabah ne yaptın?" diye sordu.

Reef sırttı. "Geç saatlere kadar uyudum. Sen?"

“Kitap okudum.”

Reef başını iki yana salladı. “Sana inanmıyorum. Sen okumaya çalıştıktan sonra daha kötü görünürsün.” Bir an için sessiz kaldı, yüzündeki esprili ifade kayboldu. “Bugün şansımız yaver gitti. Çoğu kişi nasıl dövüşüleceğini bilmiyordu.”

Haklıydı. Akıncılar çaresiz ve plansız davranmıştı. Tide’lar bir kez daha bu kadar şanslı olmazdı. “Nereli olduklarını anlayabildin mi?” diye sordu Perry.

“Güney. Kendi kamplarını birkaç hafta önce kaybettiler. Avare yaralılardan birini Tide bölgesinden uzaklaştırmadan önce konuştu. Sığınacak yer arıyorlarmış. Az sayıda olduğumuzu duyup şanslarını denemek istemiş olabilirler. Deneyecek son kişiler olmayacaklardır.”

Reef çenesini kaldırdı. “O zinciri takıyor olsaydın şu anda burada duramazdın, bunu biliyorsun, değil mi? Seni hedef alırlardı. Lideri devirdikten sonra gerisi kolay.”

Perry durdu. Elini götürüp boynundaki ağırlığın yokluğunu hissetti, sonra da zincirin Reef’in çantasında taşıdığını hatırladı.

“Burada,” dedi Reef çantayı uzatıp. “Garip bir yanın var, Peregrine. Bazen bir şeyler olmadan yaşanacaklarını biliyor gibisin.”

“Hayır,” dedi Perry elindeki alarak. “Geleceği tahmin edebilseydim, pek çok şeyin olmasını engellerdim.” Zinciri deri çantadan çıkardı. Bir an için elinde tutup Vale ve babasıyla bir bağlantı hissetti.

“Bunun için sana kahraman diyorlar,” dedi Reef. “Birkaç kez duydum bile.”

Öyle mi yapıyorlardı? Perry zinciri başından geçirdi. “Her şeyin bir ilki vardır,” dedi şakayla ama onun için bir mantığı yoktu. Bugün yaptığı, İhtiyar Will’i fırtınada kurtarmaya çalışmaktan farksızdı.

Yürürken kabilenin kampta beklediğini gördü. Etrafında bir daire oluşturdular. Meydan kovalarca suyla yıkanmıştı ama ayaklarının altındaki çamurda kül ve kan izleri vardı. Yanında Reef homurdanarak ikindi havasındaki kokuya tepki verdi. Saf korku, burna ağır gelen bir kokuydu.

Perry onlara güven vermesini istediklerini biliyordu –şimdi güvende olduklarını, en kötünün geride kaldığını söylemesini– ama yapamazdı. Başka kabileler de onları yağmalayacaktı. Başka Eter’ler gelecekti. Onlara her şeyin yolunda olduğu yalanını söyleyemezdi. Hem konuşma yapmayı da beceremiyordu. Gerçek ve önemli bir şey söylenmeliyse birinin gözünün içine bakıp söylemesi gerekiyordu.

Boğazını temizledi. “Hâlâ bir günlük işimizin önemli bir kısmını halledebiliriz.”

Tide’lar birbirlerine şüpheyle baktılar ama birkaç dakika sonra koruyucu duvarları, kiremitleri ve gereken diğer şeyleri tamir etmek için gittiler.

Yanındaki Reef kısık sesle bir şeyler söyledi. “Aferin.”

Perry başını salladı. Görevler onları rahatlatırdı. Kampı tamir etmek onları yapabileceği her türlü konuşmadan daha fazla sakinleştirirdi.

Sonra sıra kendi işini yapmaya geldi. Bölgesinin batıdaki ucundan başlayıp doğuya gitti. Tide’ları, her birini, ahırlarla,

tarlalarda, rıhtımda gördü ve gözlerine bakıp o gün yaptıkları şeyler için onlarla gurur duyduğunu söyledi.

O gece kamp sessizken, Perry çatısına tırmandı. Boynundaki ağır zinciri, soğuk metali parmaklarının arasında ısınana kadar kavradı. İlk kez kendini onların Kan Lordu gibi hissediyordu.

ARIA

“H azır mısın?” diye sordu Aria, Roar’a.

Yılan Nehri’nin yanında kamp yapmışlardı, nehir onları Horn’lara kadar götürecekti. Sert, taşlı sahile dallar yayılmıştı. Geniş nehir bir ayna gibi pürüzsüz, dönmekte olan Eter göğünü yansıtıyordu. Öğleden sonra hızlı ilerlemiş bir Eter fırtınasının önünden gitmişlerdi. Fırtına bulutlarının belirleyici çılgınlıkları Aria’nın kulaklarına geliyor, ensesinde karıncalanmalar yaratıyordu.

Roar çantasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Uyanıp da Liv’i bulamadığım günden beri hazırım. Ya sen?”

Son haftayı Korucu Sırtı’na tırmanarak geçirmişlerdi, burası parçalanmış metale benzeyen sivri tepelerle çevrili soğuk bir dağ geçidiydi. Onun ve Roar’un kulakları sayesinde diğer insanlarla ve kurtlarla karşılaşmamayı başarmışlardı ama geçidi yarıp geçen ve sürekli bir kışa hapseden daimi rüzgârdan kaçamamışlardı.

Aria'nın dudakları kuruyup çatlamıştı. Ayaklarında su kabarcıkları oluşmuştu, elleri uyuşmuştu ama yarın, Tide'lerden ayrıldıktan iki hafta sonra, nihayet Yamaç'a ulaşacaklardı.

"Evet. Hazırım," diye cevapladı, hissettiğinden daha özgüvenliymiş gibi konuşmaya çalışmıştı. Görevinin büyüklüğünü şimdi fark ediyordu. Sable'dan; İkametçilerden nefret eden bir Bilici'den gizli bilgileri nasıl alacaktı? Sakladığı sırrı kimseye vermeyen bir Kan Lordu'ndan?

Talon'ın rıhtımdan sallanan bacaklarını hayal etti. Başarısız olursa onu nasıl çıkaracaktı. Bu Hayal'in sonu mu demekti? Aria başını iki yana sallayarak endişelerini unuttu. O şekilde düşünemezdi.

"Sence Sable pazarlık yapmak ister mi?" diye sordu. Ona Perry adına geldiklerini ve onun Tide'ların yeni Kan Lordu olarak bir yıl önce Vale'in ayarladığı nişanı bozmak istediğini söyleyeceklerdi. Aynı zamanda Durgun Mavi'nin yerine dair bilgiyi satın almaya çalışacaklardı.

"Tide'lar çoktan başlık parasının ilk yarısını kabul etti. Perry'nin ona tek yapabileceği ödeme topraktı ama Eter durumu kötüleşirken bu yetmeyebilirdi. Kim sadece yandığını görmek için yeni bir bölge alır ki?" Roar omuz silkti. "Küçük bir ihtimal ama işe yarayabilir. Bildiğim kadarıyla Sable ağgözlüdür. Önce onu deneriz."

İkinci taktikleri, sinsice dolanıp Durgun Mavi'nin yerini keşfettikten sonra Liv'i alıp kaçmaktı.

Sessizlikte Aria çantasına uzanıp oyma şahini çıkardı. Parmaklarını koyu renkli ahşapta gezdirirken Perry'nin, *kaplumbağaya benzeyen benimki*, derken takındığı tebessümünü hatırladı.

"Onu incitiyorsa, herhangi bir şekilde zorluyorsa..."

Aria yukarı baktı. Roar kamp ateşine bakıyordu. Koyu gözleri yeniden alevlere dönmeden önce Aria'nınkilere gitti. Paltosunun içinde omuzları çöktü, ateşin ışığı yakışıklı yüzünde dans ediyordu. "Bunu söylediğimi unut."

"Roar... her şey yoluna girecek," dedi Aria, gerçi onu rahatlatamayacağını biliyordu. Roar bilmemenin verdiği acıya hapsolmuştu. Aria annesini ararken aynı şeyi hissettiğini hatırladı. Önce umut, sonra ummaktan *korkmak*, sonra da sadece korkudan oluşan bir döngüydü bu. Gerçeği öğrenmekten başka çıkış yolu yoktu. En azından Roar'un öyle bir yarını olacaktı.

Yeniden sessiz kaldıktan sonra Roar tekrar konuştu. "Aria, Sable'ın yanında dikkatli ol. Gergin olduğunu anlarsa sebebini öğrenene kadar üstüne gelecektir."

"Gerginliğimi görünüşte saklayabilirim ama hislerime hâkim olamam. Bu öyle kapatıp açılabilen bir şey değil."

"Bu yüzden ondan mümkün olduğu kadar uzak durmalısın. Durgun Mavi'yi sessizce aramanın yolunu bulacağız."

Ayaklarını ateşe yaklaştırdı ısının ayak parmaklarına geçişini hissetti. "Yani yaklaşmaya çalıştığım tek kişiden uzak mı durmam gerekiyor?"

"Biliciler," dedi Roar sanki her şeyi açıklamış gibi.

Bir açıdan açıklamıştı da.

Birkaç saatlik uykudan sonra Aria şafakta uyanıp Akıllıgözünü çantasından çıkardı. Hafta boyunca Hess'le iki kez buluşmuştu ama Hess görüşmeleri kısa tutmuştu. İstihbarat istiyordu ve anlaşılan Aria'nın gece gündüz donan el ve ayaklarla yürümüş olması

yeterli gelmiyordu. Hess, Talon'ı tekrar görmesine izin vermiyordu. Ona Hayal'in durumuna dair herhangi bir şey söylemiyordu. Sorduğunda bölünüp gidiyor, onu aniden bırakıyordu. Aria artık bihaber kalmaktan usandığına karar vermişti.

Roar yakında bir yerde uyurken Akıllıgözünü takıp Hayalet'i çağırırdı.

Beyaz maskeyi seçtikten saniyeler sonra bölündü. Diyar'ı tanıdığına kalbi heyecanla attı. En sevdiklerindendi, Sen Nehri'ndeki bir buluşmanın resmedildiği antik bir tablodan esinlenilmişti. Her yerde, insanlar on dokuzuncu yüzyıl elbiseleriyle geziyor ya da uzanıyor, kayıklar sakın sulara giderken güneşin tadını çıkarıyorlardı. Kuşlar neşeyle ötüyordu ve hafif bir esinti ağaçları hışırdatıyordu.

"Benden uzak duramayacağını biliyordum."

"Soren?" diye sordu Aria etrafındaki erkekleri tarayarak. Şapkalar ve kuyruklu smokinler giyiyorlardı, kadınlar da kabarık etekler giymişti ve renkli güneş şemsiyeleri taşıyorlardı. Gözleri onun geniş omuzlarını, sivri çenesini aradı.

"Buradayım," dedi Soren. "Beni göremiyorsun o kadar. Görünmeziz. İnsanlar senin öldüğünü sanıyor. Seni görürlerse bunu babamdan asla saklayamam. Benim bile sınırlarım var."

Aria ellerine baktı. Onları göremedi... başka yerlerini de. İçini panik kapladı. Havada süzülen bir çift gözden ibaretmiş gibi hissetti. Gerçek tarafta bu duygudan kurtulabilmek için parmaklarını salladı.

Sonra hayatı boyunca tanıdığı birinin sesini duydu.

"Pixie, ışığımı kapıyorsun."

Kalbi göğsünde güm güm atarken sesin kaynağını aradı. Caleb birkaç adım ötede kırmızı bir battaniyenin üstünde oturmuş, bir deftere resim çiziyordu. Dili ağzının kenarından çıkmıştı, yarattıklarına kapıldığında yaptığı bir alışkanlıktı. Caleb kalemi sayfada hareket ettirirken Aria onun sıska uzuvlarını ve kırmızı saçını doyasıya izledi. Paisley'ye öyle çok benziyordu ki. Aria bu ana kadar fark etmemişti.

"Beni duyabilir mi?" diye fısıldadı ince ve zayıf bir sesle.

"Hayır," dedi Soren. "Burada olduğumuzdan haberi yok. Onu görmek istediğini söylüyordun."

Aria bundan çok daha fazlasını istiyordu. Caleb'le saatler, günler geçirmek istiyordu. Ona Paisley için ne kadar üzgün olduğunu, her gününü onunla geçirmeyi ne kadar özlediğini söylemek istiyordu. Caleb şimdi orada başkalarıyla. Pixie sessizce yanında oturuyor, resim çizişini izliyordu, siyah saçları Aria'nın hatırladığından kısaydı. Aria, Soren'ın onu görünce ne hissettiğini merak etti. Bir yıldan az bir süre önce beraberlerdi. Rune da orada, Eğik Yeşil Şişeler'in davulcusu Jupiter'leydi. Tutkulu bir öpücük paylaşıyorlardı, kimsenin farkında değillerdi.

Bir yanılla –her biri– uzak ve ümitsiz görünüyordu.

"Tebrikler," dedi Soren. "Resmen bir hiçsin."

Aria yanındaki boşlukta döndü. Sesini duyup da onu görememek tuhaftı. "Soren, bu ürkütücü."

"Beş ay yapmayı dene, sonra kendini nasıl hissettiğini söylersin."

"Sen... vaktini gerçekten böyle mi geçiriyorsun?"

"Sence ben gizli gizli dolanmaktan zevk mi alıyorum? Babam girmemi yasakladı, Aria. O geceden sonra attığı tek kişinin sen

olduğunu mu sanıyorsun?” Genzinden sanki son sözlerinden pişmanmış gibi bir ses çıkardı. “Neyse... boş ver.” İç geçirdi. “Şuna bak. Jupiter ve Rune, hani, birbirlerine mega tutulmuşlar. Biliyordum. Jup iyi çocuktur. Fena pilot da değil. Önceden D-Wings yarıştırtırken eğlenirdik... hani. Önceden. Pixie de, o ve ben... bilmiyorum. Ne olduğumuzu bilmiyorum. Ama *Caleb*, *Aria*. Onda ne *buluyorsun*?”

Binlerce şey buluyordu. Binlerce anı. Caleb renkleri tarif etmek için *cüretkâr* ve *uyuşuk* gibi kelimeler kullanırdı. Suşiyi güzel olduğu için severdi. Güldüğünde ağzını kapardı. Esnediğinde kapamazdı. Öptüğü ilk çocuğu ve öpücükleri tam bir felaketti; Perry’yi öpmenin verdiği nefes nefese heyecanla alakası bile yoktu. Bir Karnaval Diyarı’nda dönme dolaptaydılar. Caleb’in gözleri açıktı, bu da Aria’nın hoşuna gitmemişti. Onun alt dudağını öpmüştü ama Caleb bunu tuhaf bulmuştu. Ancak karar verdikleri kadarıyla asıl sorun, öpücüğün anlamsız oluşuydu. Ya da Caleb’in deyimiyle *ciddiyetsiz*.

Şimdi ona baktığında Aria’nın tek gördüğü anlamdı. Tek hissettiğiyse üzüntü. Onun için. Eski halleri için. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Aria dikkatini çizdiği resme verdi, kendini neye kaptırdığını merak ediyordu. Resim eğilmiş iskelet gibi bir figürün yandan görünüşüydü; dizleri ve kolları bükülmüş, başı aşağı eğilmişti. Sayfanın kenarına kadar yer kaplıyordu, böylece figür bir kutuda hapsolmuş gibi görünüyordu. Ciddi, tehditkâr ve her zamanki rahat resimlerinden farklıydı.

Birden Diyar sessizliğe büründü. Aria yukarı baktı. Ağaçlar hareketsizdi. Nehirden ses gelmiyordu. Diyar esinlendiği resim kadar durgundu, tek farkı insanların gergin, hafif kıpırtılarıydı.

Caleb'ın bakışları defterinden ayrıldı. Pixie göğ ve nehre sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi gözlerini kısarak baktı. Rune ve Jupiter ayrılıp birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

"Soren..." dedi Aria.

"Normalde hemen geri gelir."

Haklıydı. Bir saniye sonra kuş sesleri döndü, bir esinti etrafındaki yaprakları hışırdattı. Kayıklar suyun üzerinde hareket etti.

Diyar açılmıştı ama normale dönmemişti. Caleb defterini kapadı, kalemini kulağının arkasına taktı. Yakınlardaki bir adam boğazını temizleyip kravatını düzelttikten sonra yolda yürümeye devam etti. Etraftakiler konuşmaya devam etti ama zorakiydiler, biraz fazla hevesli.

Aria, Hayal'den atılana kadar rüya görmemişti. Şimdi Diyarların ne kadar benzer olduğunu görüyordu. İyi bir rüya uyanmadan önce son ana kadar tutunulan bir şeydi. Caleb tutunuyordu. Hepsi öyle. Burası tamamen iyiydi ve bittiğine dair işaretleri görmek istemiyorlardı.

"Soren, buradan çıkabilir miyiz? Bunu daha fazla izlemek..."

Konuşmayı bitirmeden opera salonuna bölündüler. Aria aşağı bakıp kendini görünce rahatladı.

Soren onunla sahnede idi. Kollarını kavuşturup kaşını kaldırdı. "Eski hayatın hakkında ne düşünüyorsun? Farklı, değil mi?"

"Hafif kalır. Deminki arıza... ne sıklıkta oluyor?"

"Günde birkaç kez. Araştırdım. Güç kesintisi. Jeneratörlerden birinin olduğu kubbe kışın hasar aldı, yani işler biraz... arızalı."

İçini bir hissizlik dalgası sardı. Neşe'ye olan şeyin aynısıydı, annesinin öldüğü Koza'ya. "Tamir edemezler mi?"

“Deniyorlar. Hep yaptıkları bir şeydi. Ancak Eter fırtınaları durumu kötüleştiriyor, hasarı yeteri kadar kısa sürede tamir edemiyorlar.

“Baban bu yüzden Durgun Mavi’yi bulmam için baskı yapıyor.”

“Çaresiz... öyle de olmalı zaten. Buradan çıkmamız lazım. An meselesi.” Karanlık bir tavırla gülümsedi. “Sen de bu noktada devreye giriyorsun. Onları görmek istedin, sana Hayal’de olanları da anlattım. Şimdi dışarı çıktığımda bana yardım etmek zorundasın.”

Aria onu inceledi. “Gerçekten her şeyi bırakmaya hazır mısınız?”

“Ne *her şeyi*, Aria?” Soren seyirci koltuklarına baktı. “Neyi bıraktığımı söyleyeyim mi? Beni görmezden gelen bir baba. Bana *güvenmiyor* bile. Göremediğim arkadaşlarım ve yıkılmasına sadece bir Eter fırtınası kalmış bir Koza. Sence bunlardan herhangi birini özleyecek miyim? Ben *çoktan* dışarıdayım.” Derin bir nefes alıp gözlerini kapadı ve yavaşça nefes verdi. Kendini sakinleştiriyordu. “Anlaştık mı, anlaşmadık mı?”

Aria’nın hatırladığı ukala, kontrol manyağı Soren’den çok farklıydı. Çiftlik 6’daki o gece ikisini de değiştirmişti. “Dışarıda işler kolay değil.”

“Bu evet mi demek?”

Başıyla onayladı. “Ama sadece dışarı çıkana kadar birine bakarsan.”

Soren donup kaldı. “Caleb mı? Tamamdır. Değersiz herifin teki de olsa...”

“Caleb’dan bahsetmiyordum.”

Soren ona gözlerini kırıştırarak baktı. “Vahşi’nin yeğeninden mi bahsediyorsun? *Çenemi kıran Yabancı’nın?*”

“Bana saldırdığın için yaptı,” dedi Aria sinirle. “Bunu unutma. Ayrıca dışarıya intikam almak için geliyorsan tekrar düşünsen iyi edersin. Perry seni mahveder.”

Soren ellerini kaldırdı. “Sakin ol, dişi kaplan. Sadece sordum. Peki, ne yapmamı istiyorsun... çocuğa bakıcılık mı edeyim?”

Aria başını iki yana salladı. “Talon’ın güvende olduğundan emin ol, ne olursa olsun. Ayrıca onu görmek istiyorum.”

“Ne zaman?”

“Hemen.”

Soren ona bakarken çenesini sağa sola oynattı. “Peki,” dedi. “Merak ettim. Gidip şu küçük Vahşi’yi görelim bakalım.”

On dakika sonra Aria rıhtımda oturmuş Talon’ın Soren’a olta atmayı öğretişini izliyordu. Soren atletik ve rekabetçi yapısı nedeniyle gerçekten öğrenmek istiyordu ve Talon bunu anlamıştı. Yem konusunda laflamalarını izlerken kendini beklenmedik şekilde rahat hissetti. Bir şekilde bu iki sürgün iyi anlaşıyordu.

Aria onları bırakıp Göz’ü kapamak için komutları uygularken Soren’ın oltasına bir balık takılmıştı. Aria aleti çantasına koyup Roar’u uyandırdı.

Sable’la tanışma zamanı gelmişti.

PEREGRINE

Baskından bir hafta sonra Perry karanlıkta uyandı. Ev sakindi, adamları yerde uyuklayan tepcikler oluşturunuyordu ve günün ilk ışıkları panjurların arasındaki çatlaklardan sızıyordu.

Rüyasında Aria'yı görmüştü. Aylar önce Perry'yi kendine şarkı söylemeye ikna edişini. Perry'nin sesi sertti ve çatlıyordu, Aria dinleyip kollarında yatarken ona Avcı'nın Şarkısı'nı söylüyordu.

Perry onun yüzü yerine yıldızları görene kadar parmaklarını gözlerine bastırdı. Ne kadar da aptallık etmişti.

Ayağa kalkıp Altılı'nın yanından çatı katına gitti. Gren hâlâ Marron'a yaptığı yolculuktan dönmemişti ve Perry'nin korktuğu gibi Tide'lar açtı. Willow'un yüzünde beliren yeni çizgilerden anlıyordu. Altılı'nın sesindeki sertlikte duyuyordu. Midesinde sürekli bir ağrı vardı ve dün kemerine yeni bir delik açması gerekmişti. Henüz hissetmese de zayıflık hissini de geleceğinden endişeleniyordu.

Perry yanabilecek tarlalarda daha fazla emek harcayamazdı. Aşırı avlanmalar ve Eter fırtınalarıyla av izi sürmek neredeyse imkânsızdı. Bu yüzden denize hiç olmadığı kadar bel bağlamış ve çoğunlukla günün sonunda tencereleri doldurmayı başarmışlardı.

Artık kimse yemeğin tadından şikâyet etmiyordu. Açlık bu sorunu halletmişti.

Kıyadaki yerleri diğer kabilelerin istediği bir avantajdı. Nöbetçilerinden her gün bölgenin sınırlarında gezinen izci grupların haberi geliyordu. Perry artık Marron'ın yardımını bekleyemeyeceğini biliyordu. Bir sonraki fırtınayı ya da saldırıyı bekleyemezdi. Bir şey yapması gerekiyordu.

Tavan arasını görene kadar birkaç basamak çıktı. Cinder şilteye uzanmış, usulca horluyordu. Baskın gecesi dehşete kapılmış, yaşlı gözlerle buraya koşturmuştu, o zamandan beri de burası onundu. Uykuda gözleri seğirdi, bir salya damlası ağzının kenarından aşağıya kaydı. Siyah yün başlığı elinde buruşmuştu.

Perry o an Talon'ı hatırlasa da nedeninden emin olamadı. Cinder, Talon'dan yaklaşık beş yaş daha büyüktü ve karakterleri kesinlikle benzemiyordu. Perry, Talon kaçırılana dek hayatının her gününü onunla geçirmişti. Talon'ı kollarında tutup uykuya dalışını, günbegün nazik ve bilge bir çocuğa dönüşmesini izlemişti.

Cinder hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu; oğlan geçmiş ya da gücü hakkında tek kelime etmemişti. Konuştuğunda da çoğu zaman ya ters cevap veriyor ve iğneliyordu. Tetikte ve tepkiliydi ama Perry onunla arasında bir bağ hissediyordu. Cinder'ı *tanımıyor* olabilirdi ama onu anlıyordu.

Perry onu hafifçe dürttü. "Uyan, benimle gelmen lazım."

Cinder'in gözleri birden açıldı, sonra da beceriksiz, gürültülü bir sesle indi.

Reef ve Twig uyandı. Hyde ve Hayden da uyandı. Avare bile uyandı. Birbirlerine baktılar, sonra Reef, "Ben giderim," diyerek Perry'nin peşinden gitti.

Böylesi daha iyiydi. Zaten Perry, Reef'den gelmesini istemeyi planlamıştı.

Saldırıdan beri Altılı ona karşı daha da korumacı davranıyordu. Perry onları kendi hallerine bıraktı. Ön kapıdaki yayını alırken Cinder'in onda bıraktığı yara izlerine baktı. Herkes gibi Perry de et ve kemiktendi. Yanıyor ve kanıyordu. Yağmayı ve Eter fırtınasını atlatmıştı ama ölümü kaç kez atlatabilirdi ki? Riskin de tedbirin de yeri ve zamanı vardı. Perry daima aralarında seçim yapmakta zorlanmıştı ama artık öğreniyordu.

Eter göğe dalgalar halinde yayıldı, mavi ve parlaktı. En sert kışlarda bile görmediği kadar yoğundu. Güneş doğunca gün biraz aydınlanırdı ama hâlâ mavi, benekli bir ışık olurdu.

Cinder ve Reef'le beraber kampın ötesindeki kuzey yolunu tuttu, yanmış ağaçlarla kaplı bir alandan geçerken burnu kül kokusuyla gıcıklandı ve Reef de hapsirdi. İki de onları nereye götürdüğünü sormadı; bunun için minnettardı. Her adımda nabızı hızlanıyordu.

Gergin olan Cinder'a baktı, duyguları canlı ve yeşildi. Yağma sırasında onları konuşmamışlardı. Perry onu her gün birkaç dakikalığına kenara çekip ok atmaya öğretmişti. Çocuk berbat durumdaydı –kıpır kıpır ve sabırsızdı– ama deniyordu. Ayrıca hayatım kurtarmış sayılan Willow'la yakınlaşmış gibi görünüyordu. Artık aş evinde beraber oturuyorlardı ve Perry onlarla birkaç gün

önce liman yolunda karşılaştığında Willow'un Cinder'ın başlığını taktığını görmüştü.

Toprak yol, kamptan uzaklaştıkça daralıyordu. Burada zemin düz değil, taşlıktı; tarım için uygun değildi ama avlanmak için iyiydi. Bir saat sonra yol batıya dönüp onları denize bakan bir tepeye getirdi. Aşağıda uçurum küçük bir koyun etrafını sarıyordu. Her büyüklükteki siyah kayalar sahil boyunca denize kadar uzanıyordu.

Perry, Reef ve Cinder'a baktı. "Aşağıda görmeniz gereken bir mağara var."

Reef örgülerini geriye atıp ona anlam veremediği bir ifadeyle baktı. Perry onun duygularını koklayabilirdi ama yapmamayı seçti. Kayalıklı yamaçtan aşağı indi; taşların, sert kumların ve ot öbeklerinin üstünden. Bunu Roar, Liv ve Brooke'la yüzlerce kez yapmıştı. O zamanlar bu iniş özgürlüğü ifade ediyordu. Kampta bitmek bilmeyen angaryalardan ve kabile hayatının kapalılığından kaçışı. Artık saklanacağı yere ulaşma hevesi yerine bir tuzağa yaklaşıyormuş gibi hissediyordu.

Gerginlikten içi kıpır kıpırdı ve çok hızlı hareket ettiğini fark ettiğinde yavaşlayıp arkasında küçük çığlar yaratan Cinder ve Reef'i beklemek için kendini zorlaması gerekti.

Kumsala indiklerinde nefes nefeseydi ama iniş yüzünden değil. Uçurumun dik duvarları etrafını bir at nalı gibi çevreliyordu ve şimdiden mağaranın içindeki kayanın ağırlığının baskısını hissedebiliyordu. Dalgalar sahile vuruyordu. Sanki göğsünün içinde vuruyorlar gibiydi. Yaptığına inanamıyordu. Söylemek üzere olduğu, göstermek üzere olduğu şeye inanamıyordu.

"Buradan." Onları kayanlığın üzerindeki dar deliğe götürdü, bu mağaranın girişiydi ve fikrini değiştirme fırsatı olmadan içeri

girdi. Dar gediğın içine sığmak için eğilmesi gerekiyordu, ta ki yol içerideki devasa boşluğa varana dek. Sonra durup nefes aldı, alıp verdi, alıp verdi, bir yandan da kendine duvarların onu takip etmeyeceğini söylüyordu. Onu tonlarca kayanın altında ezmeyeceğini.

Loş mağaranın içi soğuk ve nemliydi ama ter damlaları sırtından, kaburgalarından aşağı iniyor, üstünden damlıyordu. Burnuna acı bir koku doldu ve boş bir sessizlik kulaklarında uğuldadı. Göğsü daralmıştı. Eter fırtınasında köpüklü dalgaların altındayken olduğu gibiydi. Buraya kaç kez gelirse gelsin, her seferinde önceden böyle oluyordu.

Nihayet nefes alabildiğinde etrafına bakındı.

Arkasından süzölen gün ışığı yalnızca devasa boşluğu görmesine yetiyordu; mağaranın geniş, açık ortasını. Bakışları uzaktaki dikite gitti: Denizanasını andıran bir şekildi, eriyen, damlayan, uzantıları vardı. Perry'nin durduğu yerden küçük ve yalnızca kırk beş metre kadar uzakta görünüyordu. Aslında Perry'den kat kat uzundu ve doksan metre ötedeydi. Biliyordu çünkü ona oradan ok atıyordu. O ve Brooke ok atardı. Bir yıl önce onunla aynı noktada durmuştu; Roar gürültüyle zıplayıp sesin yankılanışına gülerken, Liv mağaranın derinliklerini keşfe çıkardı.

Reef ve Cinder yanında sessizdi, loş ışıkta parlayan gözleri iyice açılmış ve etrafı tarıyordu. Pery kendisinin gördüklerini görüp göremediklerini merak etti.

Boğazını temizledi. Açıklama vakti gelmişti. Nefret ettiği ve itiraf etmek istemediğı bir şeyi anlatma vakti.

“Kampı kaybedersek gidebileceğimiz bir yere ihtiyacımız var. Kabileyle sınır dışındaki topraklarda gezinip, yemek ve Eter'den kaçmak için sığınak aramayacağım. Burası hepimizi alacak kadar

büyük... Başka mağaralara giden tüneller var. Korunaklı. Yanmaz. Koydan balık tutabiliriz ve içinde temiz su kaynağı var.”

Ağzından çıkan her kelime çaba gerektiriyordu. Bunların hiçbirini söylemek istemiyordu. İnsanlarını yer altına, bu karanlık yere getirmek istemiyordu. Denizin derinliklerinden çıkmış hayaletimsi yaratıklar gibi yaşamalarını da.

Reef uzun bir an için ona baktı. “İş buraya varacak mı sence?”

Perry başını salladı. “Sen sınır ötesini benden iyi biliyorsun. Sence River ve Willow’u oraya götürmek ister miyim?”

Gözünün önüne getirdi. Üç yüz kişi açıkta, kızgın göğün altında, etrafları yangınlarla ve kabilelerinden ayrılmışlarla çevrili. Siyah pelerinli ve karga maskeli yamyam Crovenları hayal etti; bir sürü gibi etraflarını sarıp onları tek tek avlayacaklardı. Bunun olmasına izin veremezdi.

Cinder ağırlığını diğer ayağına verirken onları sessizce izledi.

“En kötüsüne hazırlanmamız gerek,” dedi Perry sesi mağarada yankılanarak. Burada yüzlerce sesin nasıl duyulacağını merak etti.

Reef başını salladı. “Bunu nasıl yapacağını anlayamıyorum. Burası... bir *mağara*.”

“Bir yolunu bulacağım.”

“Bu bir çözüm değil, Perry.”

“Biliyorum.” Son çareydi. Buraya gelmek batan bir geminin pruvasında durmak gibi olacaktı. Çözüm değildi. Çözüm Roar ve Aria’yla gelecekti. Ama bu, sular yükselirken onlara zaman kazandıracaktı.

“Bir ara zincir takıyordum,” dedi Reef uzun bir süre sonra. “Seninkine hayli benziyordu.”

Perry şaşkınlığa kapıldı. Reef, Kan Lordu muydu? Hiç bahsetmemişti ama Perry anlamalıydı. Reef başarısız olmasını engellemek için ona öğretme konusunda çok kararlıydı.

“Yıllar önceydi. Bundan farklı bir zamanda. Ama karşılaştığın durumla ilgili bir şeyler biliyorum. Arkandayım, Peregrine. Sana bağlılık yemini etmesem de olurdu. Ancak kabile direnecektir.”

Bunu Perry de biliyordu. Bu yüzden Cinder’ı getirmişti. “Bize birkaç dakika ver,” dedi Reef’e.

Reef başını salladı. “Ben dışarıdayım.”

“Yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordu Cinder, Reef gidince.

“Hayır. Yapmadın.”

Cinder’ın çatılan kaşları düzeldi. “Ah.”

“Kendinden bahsetmek istemediğini biliyorum,” dedi Perry. “Bunu anlıyorum. Bayağı iyi anlıyorum aslında. Zorunda kalmasam sormazdım. Ama sormak zorundayım.” Ağırlığını diğer ayağına verdi, baskı yapmak zorunda kalmamayı dilerdi. “Cinder, Eter’le ne yapabileceğini bilmem gerek. Ne bekleyebileceğimi söyleyebilir misin? Onu uzakta tutabilir misin? Başka bir seçim şansımız var mı bilmeliyim; bundan kaçınmanın herhangi bir yolu.”

Cinder bir an için kıpırdamadı. Sonra şapkasını çıkarıp kemerine soktu. Mağaranın içinde ilerleyip dönerek Perry’ye baktı. Boynundaki damarlar Eter gibi parladı, yüzünde kuru bir dereye dolan su misali dolandı. Elleri canlandı. Gözleri karanlıkta parlak mavi noktalara dönüştü.

Eter, Perry’nin burnunun gerisinde yandı ve kalbi hızlandı. Sonra Cinder’ın damarlarındaki parlaklık yandığı gibi hızla söndü, yanık koku çekildiğinde geriye yalnızca orada duran çocuğu bırakmıştı.

Cinder şapkasını yeniden taktı, gözlerine düşen renkli saçlarını itti. Sonra hareketsiz kalıp bir süre Perry'yi izledi, bakışları dik ve dürüsttü, en sonunda konuştu.

“Burada ulaşmak daha zor,” dedi. “Dışarıda, tam altındayken olduğu kadar rahat çağıramıyorum.”

Perry ona yaklaştı, aylardır merak ettiklerini öğrenmeye hevesliydi. “Nasıl bir his?”

“Çoğunlukla, şimdiki gibi kendimi boş ve yorgun hissediyorum. Ama onu çağırınca güçlü ve rahat hissediyorum. Ateş gibi. Her şeyin parçasıymış gibi.” Çenesini kaşdı. “Onu geri itmeden önce sadece bir süre tutabiliyorum. Tek yapabildiğim onu kendime yaklaştırmak. Çok iyi değilim gerçi. Geldiğim yerde –Rapsodi’de– benden daha becerikli çocuklar vardı.”

Perry’nin kalbi küt küt attı. Rapsodi yüzlerce kilometre uzakta, Hayal’den de ötedeydi. “Sen bir İkametçi’sin.”

Cinder başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Oradan kaçmadan öncesini pek hatırlamıyorum. Ama sanırım... sanırım öyleyim. Seninle ormanda karşılaştığımızda Aria’yla beraberdin ya? Ondan nefret ediyormuş gibi görünmüyordun. O yüzden seni takip ettim. Belki benimle de sorunun olmaz diye düşündüm.”

“Doğru düşünmüşsün,” dedi Perry.

“Ever,” Cinder gülümsedi, loş ışıktaki hemen kaybolan bir tebessümdü.

Perry’nin zihni Cinder’ın Rapsodi’den nasıl kaçtığına dair sorularla kaynıyordu. Onun gibi olan diğer çocuklarla ilgili sorularla. Ama dikkatli ilerlemesi gerektiğini biliyordu. Cinder’ın kendi kararıyla gelmesini beklemesi gerektiğini.

“Sana Eter konusunda yardım edebilsem ederdim,” dedi Cinder, sözleri ani ve dürüsttü. “Ama yapamam... yapamam işte.”

“Seni sonrasında zayıf kıldığı için mi?” diye sordu Perry, Cinder’ın Croven’la karşılaşmalarından sonra nasıl acı çektiğini hatırlayarak. Cinder, Eter’i çağırarak yamyam çetesini yok etmişti. Perry’nin hayatını kurtarmıştı, Aria ve Roar’unkini de ama bu hareketi buz kesmesine neden olmuş ve çocuğu baygınlık gibi bir halsizliğe sürüklemişti.

Cinder uzağa baktı, sanki Reef’in orada olmasından korkuyordu.

“Sorun değil,” dedi Perry. Reef’e sırlar konusunda güvenebilirdi –Cinder’ın kokusu muhtemelen Reef’in şüphesini çekmişti bile– ama Perry, Cinder’ın sadece onunla rahat olacağını biliyordu. “Reef dışarıda, orada kalacak. Sadece biziz.”

Cinder rahatlayarak başını sallayıp cevapladı. “Her seferinde kendimi daha kötü hissediyorum. Sanki Eter beraberinde bir parçamı götürüyor gibi. Güçlükle nefes alabiliyorum ve canım yanıyor. Bir gün her şeyi alacak. Alacağını biliyorum.” Yanağındaki gözyaşını öfkeli bir hareketle sildi. “Elimdeki tek şey o,” dedi. “Yapabildiğim tek şey o ve ben ondan korkuyorum.”

Perry yavaşça nefes vererek bu bilgiyi hazmetti. Cinder gücünü her kullanışında hayatıyla kumar oynuyordu. Perry ondan bunu isteyemezdi. Kendi hayatını tehlikeye atmak ayrıydı. Masum bir çocuğu o duruma sokamazdı. Asla.

“Kullanmadığında iyi misin?” diye sordu.

Cinder yere bakarak başıyla onayladı.

“O halde kullanma. Eter’i çağırma. Hiçbir sebeple.”

Cinder yukarı baktı. “Bana kızgın değil misin yani?”

“Benim için Tide’ları kurtaramıyorsun diye mi?” Perry başını iki yana salladı. “Hayır. Hem de hiç, Cinder. Ama bir konuda yanılıyorsun. Eter sahip olduğun tek şey değil. Sen artık bu kabilenin bir parçasısın, kimseden farkın yok. Ayrıca ben varım. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi Cinder gülümsemeye çalışarak. Sağ ol.”

Perry omzuna vurdu. “Belki bir gün bana da şapkanı ödünç verirsin, Willow’a verebildiğine göre.”

Cinder gözlerini devirdi. “O şeydi... şey değildi...”

Perry güldü. Ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

Kampa döndükleri sırada Twig yoldan yukarı koştu. “Gren döndü,” dedi nefes nefese. “Marron’ı da getirmiş.”

Marron *burada* mıydı? Hiç mantıklı değildi. Perry, Gren’i erzak için göndermişti. Dostunun bizzat teslimat yapmasını beklememişti.

Meydana girince kirli, fırtınaya yakalanmış, yaklaşık otuz kişilik grubu gördü. Molly ve Willow onlara su veriyor, Gren de yanlarında dikiliyordu, yüzü endişeyle gerilmişti.

Perry elini tuttu. “Dönmenize sevindim.”

“Onlarla yolda karşılaştım,” dedi Gren, “birlikte geldik. Senin de bunu isteyeceğini biliyordum.”

Perry kalabalığa baktığında Marron’ı az daha tanımiyordu. Bambaşka biriydi. Özel dikilmiş ceketini çamurla kaplıydı, altındaki fildişi rengi ipek gömleği kırışmış ve terle lekelenmişti. Normalde kusursuzca taranan sarı saçları, yağ ve kirden matlaşıp koyulaşmıştı. Yüzü rüzgârdan yanmış ve yuvarlaklığını kaybetmişti. Solmuştu.

“Yenildik,” dedi Marron. “Binlerce kişi vardı.” Yutkunarak bir nefes aldı, duygularını bastırmaya çalışıyordu. “Onları dışarıda tutamadım. Çok kalabalıktilar.”

Perry’nin kalbi durdu. “Croven mıydı?”

Marron başını salladı. “Hayır. Rose ve Night kabileleriydi. Delfi’yi aldılar.”

Perry yanındaki insanları inceledi. Erkek ve kadınlar bir araya toplanmıştı. Yarıı çocuktu. Yarıı çocuktu ve öyle yorgundular ki ayakta sallanıyorlardı. “Diğerleri?” Marron’m emrinde yüzlerce kişi vardı.

“Bazıları kalmaya zorlandı. Diğerleri bunu seçti. Onları suçlamıyorum. Bunun iki katı kadar insan vardı ama çoğu döndü. Hiçbir şey yemedik...”

Marron’ın mavi gözleri doldu. Cebinden bir mendil çıkardı. Kusursuz bir kare şeklinde katlanmıştı ama kıyafetinin kalanı kadar buruşuk ve kirliydi. Kirlendiğini görünce şaşırmuş gibi kaşlarını çatıp tekrar cebine koydu.

Dağınık haldeki halkı durumu sessizce izliyordu. Yüz ifadeleri ölü gibiydi, sessiz ve cansız görünüyorlardı. Perry kampı kaybedip sınır dışına çıkmaya zorlansalar bunun Tide’ların da başına gelebileceğini fark etti. Mağara hakkındaki şüpheleri kaybolmaya başladı.

“Gidecek başka yerimiz yok,” dedi Marron.

“Başka yere gitmeniz gerekmiyor. Burada kalabilirsiniz.”

“Onları alacak mıyız?” diye sordu Twig. “Nasıl besleyeceğiz?”

“Besleyeceğiz,” dedi Perry, gerçi nasıl yapacağını bilmiyordu. Tide’lara ucu ucuna yetecek kadar yiyecekleri vardı. Ama ne yapabilirdi ki? Marron’ı asla geri çeviremezdi.

“Yerleştirin onları,” dedi Reef’e.

Marron’ı kendi evine götürdü. Orada Marron’ın duyguları derinleşti, derinleşti, gitgide muazzam bir hal aldı, ta ki gözyaşları düşene kadar. Perry onunla masaya oturduğunda kendisi de derinden sarsılmıştı. Delfi’de Marron’ın yumuşak yatakları vardı ve istediğı zaman kaliteli yemekler yiyebiliyordu. Etrafını saran duvarlar ve gece gündüz nöbette okçuları vardı. Her şeyi kaybetmişti.

O gece yemekte sulandırılmış balık çorbası vardı ve Perry, Marron’la baş masaya oturup aş evine baktı. Tide’lar Marron’ın halkını istemiyordu. Onlardan ayrı oturuyor, yeni gelenlere kötü kötü bakıyorlardı. Perry artık kabilesini tanıyamıyordu. İnsanlar gelip gidiyordu. Bu durum Tide’lar için huzursuzluk vericiydi.

“Teşekkür ederim,” dedi Marron sessizce. Perry’ye verdiği sıkıntının farkındaydı.

“Gerek yok. Yarın sana iş vermeyi planlıyorum.”

Marron başını salladı, mavi gözleri parlayıp Perry’nin hatırladığı o keskin merakla doldu. “Tabii. Ne istersen.”

ARIA

Aria'nın Horn'lardan beklentisi her neyse, bu olmadığı kesindi. Roar'la ikisi çiftlik yoluna yaklaşıırken bölgeye huşu içinde baktı. Yamaç'ın Tide'larındaki gibi bir kamp olduğunu düşünmüştü ama bu çok daha fazlasıydı.

Yol onları Tide'larından kat kat büyük bir vadiye götürdü. Çiftlik arazisi tepeleri karla kaplı dağların yamaçlarına uzanıyordu. Bazı yerlerde Eter'in verdiği hasarın gümüşü yaralarını gördü. Sable'in da Perry gibi yiyecek üretme sorunu vardı. Bunu fark etmek Aria'ya tuhaf bir tatmin yaşattı.

Uzakta şehri gördü: Farklı yükseklikteki kule yığını bir dağın dik tarafına yerleşmişti. Kulelerle kaotik bir ağ oluşturacak şekilde bağlantılı olan balkonlar ve köprüler Yamaç'a Aria'ya bir mercan kayalığını hatırlatan yayılmış, karman çorman bir görüntü veriyordu. Tek bir yapı diğerlerinden yüksek duruyordu, bir mızrak gibi sivri çatısı vardı. Yılan Nehri şehrin yanından

akıyor, kıyısı boyunca yayılmış küçük yapılar ve evlerle doğal bir hendek oluştuyordu.

Eter akımları sabah gökte parlak ve hızlı akıyor, Yamaç'ın sert görünüşünü güçlendiriyordu. Kaçtıkları fırtına onları buraya kadar takip etmişti.

Aria kaşını kaldırdı. "Tide kampına benzemiyor, değil mi?"

Roar başını salladı, gözleri şehre takılmıştı. "Hayır. Benzemiyor."

Onlar şehre yaklaşırken yol gelip giden insanlarla dolmaya başladı, çantalar taşıyor, arabalar itiyorlardı. Aria İşaretlilerin kollarını açıkta bırakan, Duyularını gösteren özel giysiler giydiklerini fark etti; erkekler yelek, kadınlar da kollarında delikler olan gömlekler. Aria elini gömleğinde gezdirirken damarları adrenalinle doldu, altındaki rezil edilmiş İşaret'i düşündü.

Geniş bir taş köprüye geldiklerinde kalabalığa karışırken Roar, Aria'nın yanından ayrılmadı. Konuşma kesitleri Aria'nın kulaklarına doldu.

"... daha birkaç gün önce fırtına vardı..."

"... ağabeyini bulup hemen eve gelmesini söyle..."

"... bu büyüme sezonu geçen senekinden de kötü..."

Köprü onları birkaç kat yükseklikteki taş evlerle çevrili dar sokaklara götürdü. Aria önden giderek ana yolu takip etti. Yol dardı, bir tünel kadar gölgeli ve kalabalıktı, insan sesleri taşlardan tek tek yankılanıyordu. Çukurlar pislik doluydu ve Aria'nın burnuna leş gibi bir koku geldi. Yamaç büyüktü ama Aria hiçbir şekilde Marron'ın kalesi kadar modern olmadığını şimdiden anlamıştı.

Sokaklar yükselip dönüyor sonra birden kulede bitiyordu. Devasa ahşap kapılar meşale ışıklarıyla aydınlanmış taş bir odaya açılıyordu. Göğüslerinde kırmızı geyik boynuzları işli olan şık, siyah üniformalı muhafızlar içeri giren insanları izliyordu.

O ve Roar yürürken gür, siyah sakallı, iri kıyım bir muhafız önlerini kesti. “Yamaç’a ne amaçla geldiniz?” diye sordu.

“Tide’lardan, Sable’ı görmeye geldik,” dedi Aria.

“Burada kalın.” Adam içeri girip kayboldu.

Başka bir muhafız gelmeden önce bir saat geçmiş gibiydi. Roar’u üstünkörü bir tavırla inceledi. “İşaretli misin?” diye sordu. Kısa kesilmiş siyah saçları vardı, tıraş edilmiş sayılabiliirdi, gözle-
rinde de sabırsız bir ifade. Göğsündeki geyik boynuzları gümüş
iple işlenmişti.

Roar başını salladı. “Bir İştirici’yim.”

Muhafızın gözleri Aria’ya çevrildi, sabırsızlığı kayboldu. “Ya sen?”

“İşaretsiz,” diye cevapladı. Kısmen doğrudu. Bir tarafı İşaretsiz’di.

Muhafızın kaşları hafifçe kalktı, sonra bakışları Aria’nın bedeninde gezinip kemerine takıldı. “Bıçakların güzelmiş.” Sesi flört eder gibi ve şakacıydı.

“Teşekkürler,” diye cevapladı Aria. “Keskin tutuyorum.”

Muhafızın ağzı keyifle kıvrıldı. “Peşimden gelin.”

İçeri girerken Aria, Roar’la bakıştı. Bu son noktaydı. Geri dönüş yoktu.

İçerideki geniş oda hafif küf ve acı şarap kokuyordu. Soğuk ve nemliydi. Ahşap panjurlar açık olduğu halde ve lambalara

rağmen taş koridor kasvetli ve gölgeliydi. Seslerin hafif gürültüsü kulaklarına taşınıp giderek yükseldi.

Roar yanında ilerliyor, yanından geçtikleri her insanı her odayı gözlerinde aklıkla inceliyordu. Aria onun nasıl hissettiğini hayal bile edemedi. Aylarca aradıktan sonra nihayet Roar, Liv'i görecekti.

Geniş bir eşiği geçerek bir salona vardılar, burası Tide'ların aş evi kadar büyüktü ama Aria'ya gotik katedralleri hatırlatan yüksek, kemerli bir tavanı vardı. Yemek yeniyordu. Onlarca muhafız masalara doluşmuş, önünde siyah ve kırmızı bir deniz oluşturmuştu. Sable askerlerini yakınında tutuyordu.

Şansımıza, diye düşündü Aria. Sable'ın, duygularım okumasından korkmuştu. Belki böyle bir kalabalıkta Aria'nın içinde dönüp duran korkunun kokusunu almazdı.

Büyük salonun sonunda bir platform vardı, birkaç erkek ve kadın diğerlerinden yukarıda oturuyordu. Hiçbirinin Kan Lordu zinciri yoktu.

"Onu göremiyorum," dedi muhafız. "Ama siz görüyor olabilirsiniz. Kısa saçları ve mavi gözleri var. Benim boyumda. Aslında tam olarak benim boyumda."

Ses tonundaki neşe, Aria'ya sırtından aşağı inen bir ürperti hissettirdi. Yanındaki muhafıza -Sable'a- baktı.

Beklediğinden yaşlıydı. Otuzlarında olduğunu tahmin etti. Boyu ve vücudu ortalamaydı, hatları düzgün ve orantılıydı ama belirgin şekilde dikkat çekici sayılmazdı. Çelik renkli gözlerindeki bakış olmasa Aria onu sıkıcı bulurdu. O bakış -kendinden emin, sinsî, keyifliydi- Sable'ı unutulabilecek bir tipten, çekici birine dönüştürüyordu.

Sable ona oynadığı oyundan memnun bir tavırla gülümsedi. "Tide'lardan olduğunuzu biliyorum ama isimlerinizi duymadım."

Aria boğazını temizledi. "Aria ve Roar."

"Liv nerede?" diye sordu Roar.

Sable'ın gözleri Roar'a gitti ve onu tanıdığı anda gözleri kısıldı. "Olivia senden bahsetti."

Saniyeler geçti. Salon sesle doldu. Aria'nın nabızı hızlandı ve Sable'ın göğsünün bir nefesle kalkıp indiğini görünce Roar'un öfkesinin kokusunu aldığını anladı. Kıskançlığının. Liv'i bir yıl boyunca merak edişinin.

"Yeniden bir araya gelişiniz kaydadeğer olacak," dedi Sable en sonunda. "Gelin. Sizi hemen ona götürüyüm."

Salondan çıkıp gölgeli koridorlara girdiler. Aria yolu ezberlemeye çalıştı ama koridorları dolanıp duruyor, sonra da dar merdivenlerden çıkıp tekrar dönüyordu. Duvarlarda kapılar ve lambalar vardı ama Aria'nın hatırlamasına yardımcı olacak pencere ya da belirleyici işaretler yoktu. İçini kapana sıkışmış gibi his kapladı, bir keresinde gittiği bir Labirent Diyarı'nı hatırlamıştı. Gözlerinin önünde bir zindan canlandı, ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sable, Liv'i nerede tutuyordu?

"Tide'ların Kan Lordu ne durumda?" diye sordu Sable omzunun üstünden. Aria ifadesini göremese de ses tonu hafif ve rahattı. İçinden bir ses Perry'nin kabilesini kaybettiğini bildiğini söylüyordu. Soru bilgi aramaktan çok bir teste benziyordu.

"İdare ediyor," dedi Roar gergin bir sesle.

Sable karanlıkta güldü, sesi yumuşak ve ilgiliydi. "Dikkatli sözler." Ağır, ahşap bir kapının önünde durdu. "Geldik."

Bir kalabalığın bağırışlarıyla gürültü kopardığı geniş bir taş avluya girdiler. Etrafında şato –Sable’ın derme çatma kalesi için bulabildiği en iyi tanım buydu– uzaktan gördüğü gibi bağlantısız balkon ve yollarla yüzlerce metre kadar yükseliyordu. Dağın dik gri yüzü daha da tepelerde, göğü Eter’in dönmekte olan ağırlarıyla paylaşıyordu.

Aria, Sable’ı ortada toplanmış kalabalığa kadar takip etti, nabızı hızla atıyordu, Roar’un yanındaki hareketlerini takip ediyordu. Tezahüratların arasında çarpışan çelik seslerinin çınlayışını duydu. İzleyiciler Sable’ı görünce geçmeleri için kenara çekildiler. Aria yukarıda belli belirsiz sarı saçlar gördü.

Sonra da bu saçların sahibini.

Liv kendisiyle aynı boydaki –yaklaşık bir seksen– bir askere kısa kılıç sallıyordu. Saçı koyu ve açık tonlardaydı ve beline kadar geliyordu. Geniş aralıklı gözleri, güçlü bir çenesi ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Deri çizmeler, dar pantolon ve ince, belirgin kaslarını gösteren kolsuz bir bluz giyiyordu.

Güçlüydü. Yüzü. Bedeni. Her yönüyle.

Dövüş stili tamamen güce dayalıydı, tereddüt yoktu. Her adımıyla denize dalıyormuş gibi dövüşüyordu. Roar bir keresinde ona Perry ve Liv’in *çok benzediğini* söylemişti. Aria bunu şimdi görüyordu.

Liv rahat ve kontrol sahibi görünüyordu, Roar’un bulacağını düşündüğü esirle pek alakası yoktu. Aria göz ucuyla yoldaşına bakınca yüzünün bembeyaz olduğunu fark etti. Hiç bu kadar sarsıldığını görmemişti. İçini bir koruma dürtüsü kapladı.

Liv rakibinden gelen yukarıdan, kesici bir darbeden kaçmak için eğildi ama adamın ardından ön koluyla vurduğu darbe

doğrudan yüzüne isabet etti. Liv'in yüzü yana döndü. Böyle bir darbe karşısında kim olsa yere yuvarlanırdı ancak o anında kendini toparlayıp içeri doğru bir adım attı ve adamı karnına attığı yumrukla afallattı. Adam iki büklüm olunca Liv dirseğini başının arkasına geçirdi, boyun eğmeden adamı dizlerinin üstüne düşürdü, adam orada kalıp öksürerek Liv'in darbelerinin kuvvetinden toparlanmaya çalışıyordu.

Liv gülümseyerek adamın omzunu ayağıyla dürttü. "Haydi, Loran. Kalk. Bu kadarla bitmiş olamazsın."

"Yapamam. Bir kaburgamı çatlattın. Eminim." Asker başını kaldırıp onlara doğru baktı. "Konuş onunla, Sable. Hiç merhamet göstermiyor. Böyle antrenman olmaz."

Sable güldü... Aria'nın koridorda duyduğu aynı yumuşak, baştan çıkarıcı sestti. "Yanlış, Loran. Antrenman yapmanın tek yolu bu."

Liv dönünce Sable'ı gördü. Gülümsemesi bir an için büyüdü. Sonra Roar'u gördü. Saniyeler geçti ama o kıpırdamadı. Bakışlarını çevirmedi. Göz bile kırpmadan uzanıp kılıcını sırtındaki kınına soktu.

Liv gelirken Aria'nın tek yapabildiği aylardır başkalarından dinlediği kıza bakakalmaktı. En yakın arkadaşının kalbini ele geçiren kıza. Damarlarında Perry'yle aynı kanı taşıyan kıza.

"Burada ne işin var?" diye sordu Liv. Yanağına aldığı darbe kırmızı bir iz bırakmıştı ama yüzünün kalanı solmuştu. Roar kadar solgun görünüyordu.

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim." Roar'un sözleri soğuktu ama sesi duygu yüklü ve boğuktu, boynundaki damarlar da belirgindi. Kendini zar zor tutuyordu.

Sable bir ona bir Liv'e bakıp gülümsedi. "Arkadaşların düğün için gelmiş, Liv."

Aria'nın kanı dondu.

Sable şaşkınlığını gördü. "Bilmiyor muydunuz?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Tide'lara haber gönderdim. Tam vaktinde geldiniz. Liv ve ben üç gün sonra evleneceğiz."

Evlenmek. Liv *evlenecekti.* Aria neden bu kadar şaşırdığını bilmiyordu. Vale ve Sable arasında yapılan anlaşma buydu -yiyecek karşılığında Liv evlendirilecekti- ancak bir şey çok yanlış görünüyordu.

Sonra Liv ve Sable'ın ne kadar yakın durduklarını gördü. Nasıl *beraber* durduklarını.

Sable uzanıp başparmağını Liv'in yanağındaki kızarıklıkta gezdirdi. Dokunuşu kalıcıydı, parmakları boynundan aşağı indi, hareketi ağır ve tutkuluydu. "O zamana kadar burası harika bir mor tonuna bürünecektir." Kolunu Liv'in beline doladı. "Loran'ı cezalandırdım ama sen benim yerime yaptın."

Liv'in dikkati Roar'dan ayrılmamıştı. "Buraya gelmen gerekmiyordu," dedi ve söylemek istediği açtı: Onu burada istemiyordu. Liv, Sable'la evlenmek istiyordu.

Aria öfkeyle dolduğunu hissetti. Dudağının iç kısmını ısırınca kan tadı aldı. Yanındaki Roar taşa dönmüştü sanki. Onu buradan çıkarması gerekiyordu. "Dinlenebileceğimiz bir yer var mı? Uzun bir yolculuktu."

Onu yeni fark eden Liv gözlerini kırpıştırdı. Önce Aria'ya sonra Roar'a baktı, nefesi odaklanmıştı. "Sen kimsin?"

“Kabalığımı affedin,” dedi Sable. “Birbirinizi tanıdığınızı sanıyordum. Liv, bu Aria.” Adamlarından birini çağırdı. “Onları odamın yakınlarındaki misafir odalarına götür,” dedi. Sonra da kocaman bir tebessümle baktı. “Bizim için daha sonra akşam yemeği hazırlattıracağım. Bu akşam kutlama yapacağız.”

Aria’nın odası soğuk ve dardı: basit bir yatak ve arkası geyik boy-nuzlarından yapılmış bir sandalye. Tek ışık taş duvara derinlemesine oturtulmuş eğri, karanlık pencereden geliyordu.

Roar’a onunkine bitişik olan oda verilmişti ama peşinden içeri geldi. Aria kapıyı kapayıp ona sarıldı. Roar’un kasları gergindi, titriyordu.

“Anlamıyorum. Liv ona dokunmasına izin verdi.”

Aria sesindeki acı yüzünden irkildi. “Biliyorum. Üzgünüm.”

Ona söyleyecek daha iyi sözleri yoktu. Tide’lardan ayrıldıktan günler sonra yaptıkları konuşmayı hatırladı. O zaman hâlâ içindeki zehri hissediyordu ve Perry’yi bıraktığı için perişan haldeydi. Roar ona *gerçekten* bahsetmişti. Bugün bir gerçeğini kaybetmişti, tıpkı Aria’nın aylar önce kısmen Yabancı olduğunu öğrendiğinde kaybettiği gibi. Hayatı birden kaybolan bir sütuna dayalıymış gibiydi ve hâlâ dengesini bulamamıştı. Söyleyeceği hiçbir şeyin Roar’a bir faydası olmazdı, bu yüzden o kendi başına durmaya hazır olana kadar yanında kalıp ona sarıldı.

Roar çekildiğinde kahverengi gözlerindeki öfke Aria’nın kanını dondurdu. Elini tuttu. *Roar, Sable’a bir şey yapma. Bunu bekliyor. Ona seni incitmesi için sebep verme.*

Roar cevap vermedi. Aria ilk kez *onun* düşüncelerini duymayı diledi.

Roar başını iki yana salladı. “Hayır. Duymak istemezsin.” Uzaklaşıp kapıya yaslanarak oturdu.

Aria yatağın üstüne oturup küçük odaya bakındı. Ne yapacağını bilmiyordu. Son iki haftadır buraya gelmek için koşturmuştu. Geldiğinde de kendini kapana kısıtılmış hissediyordu.

Roar dizlerini göğsüne çekip başını ellerinin arasına aldı. Kollarını gevşetti, parmakları gergindi. Saatler sonra Liv ve Sable’la akşam yemeği yiyeceklerdi. Bir yemek masasında Perry ve başka bir kızın karşısında oturmak nasıl bir his olurdu? Perry’nin kızın yanağına dokunuşunu izlemek, Sable’ın Liv’e dokunduğu gibi? Roar buna nasıl dayanırdı? Roar’la plan yaparken hiç Yamaç’dan Liv’siz gitmekten bahsetmemişlerdi. Bir kez olsun kalmak isteyeceğini düşünmemişlerdi.

Aria çantasını kucağına aldı, içindeki küçük yumruyu hissetti. Sable eşyalarını ararsa diye Akıllıgöz’ü önceden aletin sentetik kokusunu saklayan çam iğneleriyle beraber kumaşa sarmıştı. Koridorlarda ilerleyen muhafızların ağır ayak seslerini duydu, kapının kilidi yoktu. Buradayken Hess’le –ya da Soren’le– iletişim kurmak imkânsızdı.

Oyma şahini bulana dek çantasını karıştırdı. Dışarı çıkarırken içini derin bir acı kapladı. Perry’yi İşaretlenme Töreni’ndeki haliyle düşündü, başparmakları kemerine takılı, Vale’in kapısına yaslanmıştı. Dar kalçalarını ve geniş omuzlarını düşündü, başını hafifçe eğişini. Dikkatini tamamen ona verişini. Gözleri ne zaman üstünde olsa Aria tamamen görüldüğünü hissediyordu.

Aria görüntüyü zihninde canlandırdı, onunla tıpkı Roar’la konuştuğu gibi şahin aracılığıyla konuşabiliyormuş gibi davrandı.

Geldik ama burada tam bir karmaşa var, Perry. Kız kardeşin... onu gerçekten sevmek istedim ama sevemiyorum. Üzgünüm ama sevemiyorum. Belki de sensiz gelmekle hata ettim. Belki sen burada olsan Liv'le konuşup Sable'la evlenmesini engeller ve Durgun Mavi'yi bulmamıza yardım ederdin. Ama bir yolunu bulacağıma söz veriyorum.

Seni özledim.

Seni özledim, özledim, özledim.

Hazır ol çünkü seni görünce bir daha bırakmayacağım.

PEREGRINE

“Vay canına, Peregrine,” dedi Marron. Boynunu uzatıp devasa mağaraya huşu içinde baktı. “Ne yer ama.”

Perry onu sabah ilk iş buraya getirmiş, yolda Tide’ların durumunu açıklamış, tepeden aşağı inerken Marron’ın kolunu tutmuştu. Şimdi Marron’ın peşinden mağaranın derinliklerine giderken düzenli nefes almaya odaklanıyordu.

“İdeal değil,” dedi Perry elindeki meşaleyi yukarıda tutarak.

“İdealler yalnızca bilgelerin anlayabileceği bir dünyaya aittir,” dedi Marron kısık bir sesle.

“Senin gibi.”

Marron onunla göz göze gelip sıcak bir tebessümle baktı. “Sokrates gibi. Ama sen de bilgesin, Perry. Delfi’yi kaybetmek gibi bir planım yoktu. Bundan çok pişmanım.”

Ortama bir sessizlik çöktü. Perry, Marron’ın evini ve kaybettiği insanları düşündüğünü biliyordu. Aylar önce, Roar ve Aria’nın

Delfi'de çatıda bıçak antremanı yaptığı günü hatırladı. Onu ilk kez orada öpmüştü.

Perry boğazını temizledi. Düşünceleri gitmek istemediği bir yere kayıyordu. “Kabileyi buraya yerimizden edilmeden önce getirmek istiyorum. Kampı kendi koşullarımızda terk etmeliyiz.”

“Ah, evet,” dedi Marron onaylayarak. “Hemen hazırlanmaya başlamamız gerekecek. Temiz suya, ışığa ve havalandırmaya ihtiyacımız olacak. Isıya ve yiyecek için bir depoya. Giriş kötü ama düzeltebiliriz. Ağır eşyaları taşımak için bir palanga tasarlayabilirim.”

Listesi devam etti. Perry dinledi, nihayet karşısında tanıdığı Marron vardı: nazik, titiz, parlak zekâlı. Marron'ın kendini nasıl bir yük olarak görebildiğini merak etti.

Perry kampa döndüğünde kabileye mağaraya taşınma planını anlatmak için aş evinde toplantı düzenledi. Beklediği gibi, haberi duyunca sersemlediler.

“Orada uzun süre nasıl hayatta kalabileceğimizi bilmiyorum,” dedi Bear. Yüzü kızarmış ve alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Perry'nin hiç görmediği kadar öfkeliydi. “Eter'le baş etmeyi kışın başardık,” diye devam etti. “Sanki en kötüsünü bekliyorsun. Pes etmiş gibi.”

“En kötüsünü beklemiyorum,” dedi Perry. “En kötüsü zaten *oluyor*. Kanıt istiyorsan dışarı çıkıp göğre bir bak ya da son ayda yanan dönümlerce toprağa. Bu seferki geçen kış gibi değil. Bunu atlatamayacağız. Er ya da geç karşımıza bizi yerle bir edecek başka bir kabile ya da fırtına çıkacak. Bu olmadan önce ilk hamleyi yapmak zorundayız. Hemen harekete geçmemiz gerek, yapabiliyorken.”

“Bizi Durgun Mavi'ye götüreceğini söylemiştin,” dedi Rowan.

“Yerini öğrendiğimde götüreceğim,” dedi Perry.

Rowan gerginlikle başını salladı. “Ya mağaradan da dışarı çıkmak zorunda kalırsak?”

“O zaman başka bir çözüm bulurum.”

Bir saat boyunca aynı şikâyetleri dinledikten sonra Perry toplantıyı sonlandırdı. Bear’in adamlarının bir kısmına Marron’a mağara için yardım etmesini emretti. Sonra da Bear’in bir hışımla dışarı çıkışını ve aş evinin boşalmasını izledi. Perry meydanı geçip eve gitti, kararını düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Talon’ın oymalarının olduğu cama yürüdü ve pervaza yaslandı. Yedi oyma vardı. Aynı yöne doğru dizilmiş yedi heykeltci. Ortadakini öteki tarafa, cama bakacak şekilde çevirdi. Kan Lordu olarak sorumluluğu çoğunluğun isteğine göre davranmak mıydı? Yoksa onları en iyisi olduğunu bildiği, *inandığı* şeye yönlendirmek miydi? İkincisini seçmişti. Haklı olmak için dua etti.

Öğleden sonraki saatlerin kalanını mağarada yardım ederek geçirdi. Marron büyük bir projeyle uğraşırken düzenli, becerikli ve rahattı. Bear gelmedi ama Perry’nin çalışmalar için seçtiği insanlar Marron’a hemen ısındı. Perry kampa bir saatlik yolu geri yürürken bunu Marron’a da söyledi.

“Beni sonunda dinlediler çünkü en başta sen dinledin. Onlara yolu sen gösterdin. Yaptığın her şeyle önderlik ediyorsun, Peregrine.”

Konu Marron’a Delfi’de hizmet eden insanlara geldi. Slate ve Rose esir alınmıştı. Perry ve Marron onları ve diğerlerini Tide’lara getirmek için bir yol bulabilirlerse bunu yapacaklardı. Perry, Reef’in kamp yakınındaki yoldan ona doğru koştuğunu görene kadar konuştular.

“Ne oluyor?” diye sordu Perry.

Reef çenesini kaşıdı. Gülümsememeye çalışıyor gibiydi. “Gelemleri görene kadar bekle,” dedi beraber yürürken.

Kampa girdikleri anda Perry’nin bakışları meydana gitti. Doğu tarafında bakır rengi saçları olan bir kız duruyordu. Günün son ışıklarında kızın önünde bir dizi ata arabası gördü. Perry at üstünde ya da yaya kırk kişi olduklarını tahmin etti. Savaşçılara benziyorlardı; güçlü ve silahlı.

“Sable, Liv karşılığındaki ödemenin ikinci yarısını göndermiş,” dedi yanında duran Reef.

Twig koşarak gelip kıkırdar gibi tiz bir ses çıkardı. “Perry bunların hepsi *yemek!*”

Perry öne doğru yürürken bakışları arkadaki at arabalarına gitti. Afallamış halde sekiz at arabası, on tane de büyükbaş hayvan saydı. Keçi sesi duyuyordu. Bir esintiyle bitki, tavuk, tahıl kokusu aldı. Savaşmaya alıştığı açlığı tüm varlığıyla hissederken ağzı sulanmaya başladı.

“Ben Kirra,” dedi kızıl saçlı kız. “Beni gördüğüne sevindiğine eminim. Sable bir mesaj yolladı. Olivia’yla evlenmek için Vale ile yaptığı anlaşmaya memnuniyetle uyacak, bunu yapmak zorunda olmadığı halde. Son kısmı söylemedi ama söylemeliydi.”

Perry onu dinlemedi bile. Gördüğü her şeyin Tide’lar için olduğunu fark edince kalbi hızlandı.

Marron yanına geldi, yanakları heyecandan kızarmıştı. “Ah, aman Tanrım. Peregrine, bunun yararı olacaktır.”

Bear ve Molly, Willow ve İhtiyar Will’le geldi. Diğerleri aş evinden çıkıyor, etrafta toplanıyordu. Hava neşeli ruh halleriyle

doluyor, canlı renk kesitleri Perry'nin görüş alanında parılıyordu. Hem kendisinin hem de kabilenin yaşadığı iç ferahlığı öyle kuvvetliydi ki Perry'nin boğazı duygularıyla daraldı.

Kız kaşını kaldırdı. Kızıl saçları rüzgârda savruldu, günbatımında ateş gibiydi. "Hemen yerleşirsek bir yemek yemeye vaktimiz olur."

Perry kızın kolundaki İşaret'e baktı. Gözlerini kırptı. Fark ettiğinde tekrar gözlerini kırptırdı. Bir Bilici. Kız onun gibiydi. Kıza şimdi merakla bakıyordu. Kız kardeşi dışında dişi bir Bilici tanımamıştı hiç. Onları en nadir rastlanan Duyu'ydu. Liv'in anlaşılmalı evliliğinin sebeplerinden biri de buydu.

"Adın neydi?" diye sordu kıza.

"Kırra. Demin söyledim ya."

"Tabii... duymamışım."

Dolgun, yuvarlak yüzü kıızı masum gösteriyordu ama bedeninin kıvrımları o izlenimi siliyordu. Gözlerindeki baştan çıkarıcı parıltı da. Perry'den tahminince birkaç yaş büyük görünüyordu, kokusu da yumuşak ve biraz serindi, Perry'ye sonbahar yapraklarını hatırlatıyordu.

"Kız kardeşimin Sable'la *evlendiğini* mi söyledin sen?" diye sordu.

"Şimdiye kadar evlendiğinden eminim."

Perry vagonlara döndü. Liv hep *ona* ait olmuştu. En büyükleri olan Vale daima babaları tarafından Kan Lordu olmak için hazırlanmıştı. Ama o ve Liv hep kendi başlarına kalmışlardı. Perry buna inanamıyordu. Liv artık başkasına aitti. Çabuk gülen, çabuk sinirlenen, çabuk affeden Liv. Hiçbir şeyi yarım bırakmayan, her şeyin sonunu gören Liv *evliydi*.

Perry, Liv'in evlenerek Tide'lar için görevini yerine getirdiğine inansa da gerçekten evlenmesini beklememişti. Kız kardeşi daima beklenmedik şeyler yapardı ama bu en büyük sürprizi olmuştu. Kaçmış, ortadan kaybolmuştu, en sonunda ondan başından beri istenen şeyi yapmıştı.

Roar'ı düşünürken Perry'nin midesi kasıldı. Öğrenince nasıl tepki verecekti?

"Ee?" dedi Kirra onu düşüncelerinden çekerek. "Geç oluyor. Eşyaları indirelim mi?"

Perry elini çenesine götürüp başını salladı.

Olan olmuştu. Liv evlenmişti. Artık bunu değiştiremezdi.

ARIA

O gece, Aria ve Roar geniş bir yemek odasına götürüldü. Uzun yemek masasında mum ışığı ve gümüş takımlar parlıyordu. Ortada, kocaman bir vazodaki böğürtlen çalıları kıvrılarak yükselip tavana cılız gölgeler yansıtıyordu. Odanın bir tarafında kapılar bir balkona açılıyordu. Pas rengi perdeler rüzgârla uçuşuyor, ara ara dönmekte olan Eter göğünü gösteriyordu.

Roar odayı taradı. “Liv nerede?” diye sordu içeri girdikleri anda.

Sable masadan kalktı. Şimdi Kan Lordu kolyesini takıyordu, koyu gri gömleğinin üstünde parlayan safirlerle bezeli fantastik, parlak bir gerdanlık gibiydi. Kolye onu farklılaştırmış, gözlerindeki maviyi ve gülüşündeki özgüveni vurgulamıştı. Aria onu nasıl sıradan sandığını bilmiyordu. Sable kolyeyle huzurlu görünüyordu. Gücüyle rahatı. Aria, Perry için aynı şeyi hiç düşünmediğini fark etti.

“Liv geç kalacak,” dedi Sable. “Beni bekletmekten hoşlanıyor gibi.”

“Belki de senden kaçıyordur,” dedi Roar.

Sable’ın dudakları ufak bir tebessümle kıvrıldı. “Burada olduğunuz için mutluyum. Çocukluk arkadaşının düğününde bulunması Liv için iyi olacak.”

“Sana *arkadaş* olduğumuzu mu söyledi?” diye sordu Roar sırtarak. Kendini durduramıyordu sanki.

Sable yumuşak bir sesle cevap verdi ama bakışları acımasızdı. “Liv bana *eskiden* ne olduğunuzu söyledi. *Şimdi* ne olduğunuzu da.”

Odaya bir esinti doldu ve masa örtüsünün kenarını kaldırarak kalaylı kupayı sarstı. Kupa taş zemine yuvarlandı. Ne Sable ne de Roar kıpırdadı.

Aria aralarına girdi. “Yakında fırtına kopacak gibi,” dedi balkona çıkarak. Dikkatlerini dağıtmak için yaptığı barizdi ama işe yaradı. Sable peşinden geldi.

Perdelerin yanından geçtiğinde rüzgâr saçını omuzlarından çekti. Balkonun kenarındaki alçak taş duvara yürüyüp soğuğa karşı kollarını bedenine sardı. Şatonun yıpranmış dış cephesi doğrudan birkaç kat aşağıdaki Yılan Nehri’ne iniyordu. Eter nehrin karanlık yüzeyinde parlıyordu.

Sable yanında belirdi. “Uzaktan güzel bir görüntü, değil mi?” dedi Eter’e bakarak. Enerji akımları kıvrılıp sarmala dönüşüyordu. Yakında hortum bulutları inecekti. “Tam altındayken çok daha farklı.” Sable, Aria’ya baktı. “Daha önce fırtınaya yakalandın mı?”

“Evet.”

“Tahmin etmiştim. Korkunun kokusunu alıyorum ama yanılıyor olabilirim. Belki de başka bir şeyden korkuyorsundur. Yüksekten korkar mısın, Aria? Aşağıya hayli mesafe var.”

Aria ürperdi ama konuştuğunda sesi düzgün çıktı. “Yükseklikle sorunum yok.”

Sable gülümsedi. “Bu beni şaşırtmadı. Tide’lardan olduğunu söylemiştin, değil mi?”

Onu kıskırtıyordu. Duygularının kokusunu alıp zayıf yönünü arıyordu. “Oradan geldim, evet.”

“Ama Liv’i bugünden önce tanı mıydın.”

“Hayır.”

Sable yine onu izledi, hareketsiz, dikkatliydi. Aria düşüncelerinin zihninde kaynadığını, merakının ona odaklandığını görebiliyordu. Daha fazla dayanamayacağını düşünürken Liv’in içeriden gelen sesi, Sable’ın dikkatini dağıttı. Sable hafifçe kıpırdandı ama ona gitmedi.

“Sable nerede?” diye sordu Liv, Roar’a.

Aria onu perdelerin aralığından gördü. Liv daha önce gördüğü kızıdan farklı biri gibiydi. Bronz tenini öne çıkaran parlak turuncu, Yunan tarzı bir elbise giymişti. Belinde yeşil bir ip vardı ve güre sarı saçlarını omuzlarına değmeyecek şekilde yukarıdan toplamıştı.

“Sana ne oldu?” diye sordu Roar.

“Kemerini uyduramadım,” diye cevapladı Liv neşeli bir sesle.

“Elbiseden bahsetmiyorum.”

“Biliyorum.”

“O halde neden?..”

“Roar, *yapma*,” dedi Liv sert bir sesle. Masaya gidip oturdu.

Roar peşinden gidip yanına çömeldi. “Beni görmezden mi geleceksin? Aramızda bir şey yokmuş gibi mi davranacaksın?” Sesini alçaltmıştı ama Aria söylediği her şeyi duyabiliyordu. Taş oda bir sahne gibiydi, sesleri yükseltip dışarıya, Sable’la durdukları, karanlıkta onları izledikleri noktaya taşıyordu. Sable’in da Roar’u duyup duyamadığını merak etti.

“Olivia,” dedi Roar telaşla, tutkuyla. “Burada *ne* yapıyorsun?”

“Yemeği bekliyorum,” dedi Liv dosdoğru ileriye bakarak. “Ve de Sable’ı.”

Roar küfrederek sanki itilmiş gibi geri çekildi.

Sable, Aria’nın yanında usulca güldü. “Gidelim mi?” diyerek içeri girdi. Liv’in yanına gidip onu dudaklarından öptü.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadıktan sonra doğruldu.

Liv’in yanakları kızardı. “Beni utandırıyorsun.”

“Neden?” dedi Sable yanına oturarak. Gözlerinde keyifle Roar’a baktı. “Buradaki kimsenin itiraz edeceğini sanmıyorum.”

Aria’nın midesi kasıldı. Roar öne atılıp Sable’ı parçalarına ayırmaya hazırmış gibi duruyordu. Nabızı hızlanarak kapıda duran muhafızlara baktı. İki adam da onunla göz göze geldi. Her şeyi izliyorlardı.

Roar yanına oturduğunda kolunu onunkine değdirip hızla uyardı. *Roar, yanımda dur. Sakin ol... lütfen.*

Masanın karşısında hem Sable hem de Liv bu hareketini fark etmişlerdi. Odanın sırları yoktu. Her fısıltı duyuluyordu. Her duygu kıpırtısının kokusu yayılıyordu.

Liv’in yeşil gözlerine karanlık çöktü. *Kıskançlık* mıydı bu? Ne cüretle bunu hissedebilirdi? Sable’la evleniyordu. Roar’u sahiplenmeye hakkı yoktu.

Hizmetkârlar tabaklar dolusu kızarmış dana budu ve sebze getirdi. Aria hem açlık hissediyordu hem de midesi bulanıyordu. Bir parça ekmek kopardı.

Huzursuz bir sessizlikle yediler. Aria'nın bakışları Roar'un yanındaki bıçakta duran eline gidiyordu. Roar ve Liv birbirlerine bakmıyordu. Sable ise her şeyi izliyordu.

"Perry gönderdiğimiz yiyeceklerden memnun kaldı mı?" diye sordu Liv en sonunda.

"Ödemenin ikinci yarısı mı?" diye sordu Roar şaşkınlıkla.

"Onun adı başlık parası," dedi Liv sertçe. "Gönderdin, değil mi, Sable?"

"Söz verdiğim gün," dedi Sable. "Tide'ların eline geçtiğinden eminim. Arkadaşların yola çıktıktan sonra gitmiş olmalı. En iyi savaşçılarımın kırkını da oraya gönderdim. Ağabeyinin onlara ne ihtiyacı varsa yardım etmek için kalacaklar."

Liv ona baktı. "Gerçekten mi?"

Sable gülümsedi. "Onun için endişelendiğini biliyorum."

Aria, Roar için son umudunun da solduğunu hissetti. Anlaşma yapılmıştı. Liv, Sable'a aitti. Geriye sadece düğün töreni kalmıştı. O da bir formalite gibi görünüyordu.

"Perry bana bir mesaj gönderdi mi?" diye sordu Liv.

Roar başını iki yana salladı. "Erken gitmemiz gerekti, bu yüzden fırsatı olmadı. Olsaydı bile mesaj göndereceğini sanmıyorum."

"Neden?" dedi Liv. "Dilini mi yuttu?"

"Vale'e olanlar için kendini suçluyor, Liv."

Liv surat astı. "Vale'in ne yaptığını biliyorum. Ağabeyimin nasıl biri olduğunu da. Bir mesaj göndermek ne kadar zor?"

“Bu iyi bir soru,” dedi Roar. “Bir mesaj göndermek ne kadar zor? Perry *senden* bir yıldır haber alamıyor. Belki de seni kaybetmekten korkuyor. Belki artık onu umursamadığını sanıyor. Umursuyor musun, Liv?”

Liv ve Roar, birbirlerine gözlerini kırpmadan baktılar. Belli ki artık Perry hakkında konuşmuyorlardı. Aria, kendisi ve Sable odadan kaybolmuş gibi hissetti.

“Tabii ki, onu seviyorum,” dedi Liv. “O benim kardeşim. Onun için her şeyi yaparım.”

“Çok dokunaklı, Liv.” Roar masadan kalktı. “Eminim Perry bunu duyduğuna sevinecektir.” Giderken adımları sessizdi.

Liv ve Sable’la yalnız kalan Aria kendini davetsiz bir misafir gibi hissetti. Rüzgâr masanın ucundaki mumları söndürmüştü. Daha loş ışıktaki Liv’in elbisesi soğuk görünüyordu, kırmızı kil gibi. Her şey gri ve soğuk görünüyordu.

“Abini getiririm,” dedi Sable, Liv’in eline uzanarak. “Düğünü o zamana kadar erteleriz. Ne istediğini söyle, yapayım.”

Liv ona hızla ve titrekçe gülümsedi. “Üzgünüm... aç değilim,” deyip odadan çıktı.

Aria, Sable’ın onun peşinden gitmesini bekledi. Sable gitmedi. Tabagından bir incir alıp yedi, çiğnerken de onu izliyordu.

“Roar’un neden burada olduğunu biliyorum,” dedi. “*Sen* neden buradasın?”

Sözleri rahattı ama gözlerindeki bakış deliciydi. Aria kapıya bakıp mesafeyi tarttı, içgüdüleri ona *hemen* gitmesini söylüyordu.

Sable’ın eli uzanıp bileğini yakaladı. Aria boştaki eliyle masadaki bıçağı aldı. Ucunu aşağıda tuttu, Sable’ın boynuna sal-

dırmaya hazırdı. Öldürücü hamleyi yapmaya. Onun gibi birine karşı yalnızca tek şansı olabilirdi. Ama bunun yararı olmazdı. Onu konuşturması gerekiyordu.

Sable gülümseyip başını hafifçe salladı. Gözleri ortadaki cam kadar açık renkliydi, içlerinde koyu mavi halkalar vardı. “Buna ihtiyacın yok. Bana sebep vermediğin sürece seni incitmeyeceğim.”

Eli, Aria’nın kolundan aşağı kayıp kumaşı yukarı çekti. Yarım kalan mahvolmuş İşaret’i incelerken başparmağını teninde yavaş ve emin bir şekilde gezdirdi. Elinin soğuk dokunuşuyla Aria’nın sırtından aşağı bir ürperti indi.

Sable gözlerine dikkatle baktı. “Sen bir bilmece, değil mi?”

Aria’nın nefesi boğazında sıkıştı. Sesler keskinleşti. Perdenin uçuşu, Yılan Nehri’nin akışı. Koridorda yaklaşan ayak sesleri. Aria’nın işitme yeteneğini mi görüyordu? Hayal ve Diyarlar’daki hayatını, sakladığı diğer her şeyi?

Tel gibi sarı saçları olan bir muhafız içeri girdi. “Fırtına yolu kesti. Korucu Sırtı’nda.”

Sable ona dikkat etmedi. “Benden ne istiyorsun?” dedi, sesi alçak ve tehditkârdı.

Aria yalan söyleyemedi. “Durgun Mavi’yi.”

Sable’ın dokunuşu gevşedi. Yavaşça nefes verip arkasına yaslandı. “Ben de seni sıradışı sanmıştım,” dedi sadece. Sonra sandalyesinden kalkıp gitti.

Aria sonrasında dakikalarca kıpırdayamadı. Aylardır Hayal’den ilk atıldığından beri dokunulmaktan iğrenmemiştı. Kolundaki acı canlandı. Sable fark ettiğinden de sıkı tutmuştu. Bıçağı en sonunda boş tabağın yanındaki yerine koydu, parmakları sıkıkmaktan acıyordu.

BİTMEYEN GECENİN İÇİNDE

Sırada ne vardı? Sable ondan şüpheleniyordu. Gerçekte kim olduğunu öğrenene kadar üstüne gelecekti. Hayatı tehlikedeydi, görevi tehlikedeydi. Bir nefes alıp ayağa kalktı. Başarısız olmayacaktı.

Aria kapıdaki muhafızların yanından geçip odasına gitti. Nöbet bekleyen ve koridorlarda gezen muhafızlara dikkat etti. Görülmeden hareket etmek zor olacaktı ama imkânsız değildi. Sable'ın sesini duyunca donup kaldı. Yakından geliyordu ama Aria emin olamadı. Dolambaçlı koridorlarda sesler tuhaf şekillerde yankılanıyordu. Kalbi güm güm atarak Sable'ın Yamaç'ın çevresinin boşaltılmasını emrettiğini duydu. Belki de fırtına onu bu gece Durgun Mavi'den bahsetmeye teşvik ederdi.

Sonra, dedi Aria kendine. Gizlice çıkıp öğrenebildiği kadarını öğrenirdi.

Odasına girdiğinde birinin onu beklediğini görünce şaşırmadı.

Onu Roar sanmıştı ama Liv'di.

PEREGRINE

O gece Perry baş masada oturmuş, önünden geçen yemeklere huşuyla bakıyordu. Gündoğumu kadar altın renkli kuru üzümle servis edilen dana eti. Sıcak keçi peyniri ve cevizli ekmek. Bal ve tereyağında pişirilmiş havuçlar. Çilekler. Kirazlar. Altı çeşitli peynir tabağı. Şarap ya da Parıltı, kim hangisini isterse. Lezzetli kokular aş evini doldurmuştu. Yarın kabile normal porsiyonlarla yemek yemeye devam edecekti ama bu akşam ziyafet vardı.

Açlık krampları, dolu midesinin ağrısına dönüşene dek yedi. Her ısırik Liv'in Tide'lar için yaptığı fedakârlığı hatırlatıyordu. Bitirdiğinde arkasına yaslanıp etrafındaki insanları izledi. Marron bir parça ekmeğe diğer her şeye gösterdiği özenle tereyağı sürüyordu. Bear önündeki yemek tepeciğine saldırıyordu, Molly de River'ı dizinde zıplatıyordu. Hyde ve Gren, Brooke'un dikkatini çekmek için yarışıyor, Twig arada zar zor bir kelime konuşabiliyordu.

Daha saatler önce Perry aynı yerde ona öfkeyle patlayışlarını dinliyordu.

Masanın karşısında Willow, Cinder'a dirsek attı. "Bak. Tek bir balık parçası bile yok sofrada."

"Göklere şükür," dedi Cinder. "Yüzgeçlerim çıkacak sandım."

Willow güldü. Cinder'ın şapkasının altındaki kulaklarının kızardığını gören Perry güldü.

Yemek salonunun sonunda Kirra grubuyla beraber yiyordu. Gürültücü ve coşkululardı. Her birinin patlama gibi bir kahkahası vardı. Perry'nin gözleri Kirra'ya gidip duruyordu. Diğer bölgeler hakkında bilgi almak için onunla sonra görüşme ayarlamıştı. Horn'lardan geldiği için Durgun Mavi hakkında bir şey biliyor olabilirdi.

Yemekleri bittiğinde Kirra'nın grubu birkaç masayı kenara iterek ortalığı temizledi. Sonra müzik başladı, gitar ve davullar canlı melodiler çalıyordu. Neşeleri etrafı ateş gibi sardı. Tide'lar da hevesle katıldı ve kısa süre sonra salonun yarısı şarkı ve dansla doldu.

"Cinder sana doğum gününden bahsetti mi?" diye sordu Willow.

Cinder başını iki yana salladı. "Willow, yapma. Şaka yapıyordum."

"Ben yapmıyordum," dedi Willow. "Cinder doğum gününü bilmiyor, bu yüzden her gün olabilir. *Herhangi bir* gün olabileceğine göre neden bugün olmasın? Çoktan kutlama yapıyoruz."

Perry kollarını kavuşturup gülmemeye çalıştı. "Bugün bana mükemmel görünüyor."

"Belki bir konuşma yapabilirsin, hani resmî kılmak için?"

“Yapabilirim.” Perry, Cinder’a baktı. “Kaç yaşında olmak istersin?”

Cinder’ın gözleri açıldı. “Bilmem.”

“On üç nasıl?” diye sordu Perry.

“İyidir.” Cinder omuz silkti ama yüzü kızardı ve ruh hali duygularıyla ısındı. Bu onun için belli etmediği kadar çok şey ifade ediyordu, nasıl etmesin ki? Kendi yaşını bilmeyi hak ediyordu. Hayatını ölçebileceği bir günün olmasını. Perry böyle bir şey yapmayı daha önce düşünemediği için üzüldü.

“Tide’ların Lordu olarak bu günü doğum günün ilan ediyorum. Kutlu olsun.”

Cinder’m sırtışı yüzüne yayıldı. “Teşekkürler.”

“Şimdi dans etmen gerek,” dedi Willow. Cinder’ı ayağa kaldırırken gönülsüz itirazlarını duymazlıktan geldi ve onu kalabalığın içine çekti.

Perry arkasına yaslanıp Pire’nin çenesinin altını kaşdı, olanları izlerken kalbindeki ferahlığın keyfini çıkardı. Kirra sadece yiyecek getirmemişti; daha iyi zamanları hatırlatan bir şey de getirmişti. Yemek salon hep olması gerektiği gibiydi. Tide’lar onları hep görmek istediği gibiydi.

Kabile evlerine dağılırken geç olmuştu. Kimse gecenin bitmesini istememişti. Reef, Perry’yi karanlık meydana kenara çekti. Etraflarındaki fenerler yanıyor, serin okyanus esintisinde hafifçe sallanıyorlardı.

“Yirmi yedi adam ve on bir kadın,” dedi. “Aralarında on Görücü ve beş İşitici var. Kirra’yı da biliyorsun. Anladığım kadarıyla hepsi silah kullanabiliyor.”

Perry de öyle düşünmüştü. “Endişeli misin?”

Reef başını iki yana salladı. “Hayır. Ama her ihtimale karşı bu akşam ayakta kalacağım.”

Perry başıyla onayladı, yeni gelenlere göz kulak olması için Reef’e güveniyordu. Dönerken az daha Molly’yi ezecekti. Molly ona Marron’ın hastalandığını söyledi. Sadece mide fesadıydı ama gece dinlenmesi gerekecekti. Reef ve Marron olmadığı için Perry, Kirra’yla yalnız görüşecekti. Meydandan evine giderken bunun neden onu gerdiğini bilmiyordu.

Kısa süre sonra Kirra kapıyı vurup içeri girdi. Perry ateşin yanındaki sandalyeden kalktı. Kirra olduğu yerde kalıp boş odayı inceledi. Başka kimsenin olmamasına şaşırılmış gibi görünüyordu. “Adamlarıma bu gecelik izin verdim. Uzun bir yolculuktu.”

Perry masaya gidip iki bardağa Parıltı doldurduktan sonra birini ona uzattı. “Eminim dinlenmeyi hak etmişlerdir.”

Kirra içeceği alıp masaya, karşısına oturdu, Perry’yi izlerken gözlerinin içi gülüyordu. Buğday renkli dar bir bluz giymişti, yemekten sonra yakasındaki düğmelerden biri daha açılmıştı. “Tam zamamnda gelmişiz,” dedi. “Kabilen açmış.”

“Öyleydiler,” diyerek onayladı Perry. Durumlarının kötü olduğunu inkâr edemezdi ama bir yabancının hatırlatması da hoşuna gitmemişi.

“Rim’e ne zaman döneceksiniz?” diye sordu. Kirra’nın güneyden olduğunu aksanın sertliğinden ve açık sözlülüğünden anlamıştı. Hakkında bilmek istediği her şey bu kadardı. İhtiyacı olan, kullanabileceği bilgilerdi. Kız kardeşine mesaj göndermek istiyordu. Liv nasıldı? İyi olduğundan emin olmalıydı.

Kirra güldü. “Şimdiden gitmemi mi istiyorsun? İncindim,” dedi dudaklarını hafifçe bükerek. “Sable kalmamı istiyor. Bize ihtiyacın olduğu sürece yardım etmek için buradayız.”

Bu Perry’yi afallattı. İçeceğiinden bir yudum alıp Parıltı boğazını ısıtırken, kendine bunu hazmetmek için biraz zaman tanıdı. Sable amansızlığıyla ünlüydü ve bu cömertlik zamanı değildi. Liv ona baskı mı yapmıştı? Kız kardeşinden bunu beklerdi. Liv de amansız olabilirdi.

Perry bardağını bıraktı. “Sable kalmanı isteyebilir ama burada kararları o vermiyor.”

“Tabii ki,” dedi Kirra, “ama neden sorun olsun, anlamıyorum. Kendi yiyeceğimizi getirdik ve bizi barındıracak yeriniz fazlasıyla var. Sable artık senin kardeşin. Bunu ondan bir hediye olarak gör.”

Hediye mi? Yardım mı? Perry bardağı daha sıkı kavradı. “Sable benim kardeşim değil.”

Kirra, Parıltı’dan bir yudum aldı, gözlerinde eğleniyormuş gibi bir parıltı vardı. “Neden böyle hissettiğini anlıyorum, onunla hiç tanışmadın. Yine de avantajı açıkça görüyor olmalısın. Bula-bileceğin en güçlü savaşçılar bende, atlarım fırtına ve saldırılara dayanacak şekilde eğitildi. Kampı sizin için koruyabiliriz. Bir mağaraya kaçmanız gerekmez.”

Duymuştu. Bu, Perry’nin seçimi ve Tide’lar için en iyi şey olsa bile içini utanç kapladı ve yüzü ısındı. Kirra öne eğilip derin bir nefes aldı, bakışları Perry’ye kilitlenmişti. Gözleri kehribar rengindeydi... duygularında kokusunu aldığı aynı ateşli koku. Kirra onun duygularını okurken Perry de onunkileri okuyordu.

“Hakkındaki söylentileri duydum,” dedi Kirra. “İkametçi Kozası’na girip Croven kabilesini yendiğini söylüyorlar. İki kez İşaretlendiğini; bir Görücü’ymüşün ama karanlıkta görüyormuşsun.”

“Konuşan her kimse çenesi düşükmüş. Bunca lafın arasında kimse Durgun Mavi’den bahsetmedi mi? Kardeşim Sable sana yerini söyledi mi?”

“Gün ışığı ve kelebeklerin olduğu topraklar mı?” dedi Kirra arkasına yaslanarak. “Bana senin de orayı aradığını söyleme. Aptalca hayaller bunlar.”

“Bana aptal mı diyorsun, Kirra?”

Kirra gülümsedi. Perry onu ilk kez adıyla çağırıyordu. Bunu Perry de fark etti. “Umudu olan bir aptal.”

Perry sırttı. “En kötüsünden.” Kızın *her* söylediğinin sınırlarına dokunup dokunmayacağını merak etti. “Durgun Mavi sence yok mu? Hayatta kalmayı hiç mi istemiyorsun?”

“Hayattayım zaten,” dedi Kirra. “Gök beni kovalamayacak.”

Sessiz kalıp birbirlerini izlediler. Kızın kokusu heyecanla dolmuştu. Bakışlarını üzerinden ayırmıyordu ve Perry de bunu fark etti.

“Hassas bir durumdasın,” dedi en sonunda kız. “Biraz yardım kabul etmende sakınca yok.”

Yardım. Yine o kelime. Bıkmıştı. Bunu bir kez daha duyamazdı. “Teklifi değerlendireceğim,” dedi ayağa kalkarak. “Başka bir şey?”

Kirra ona gözlerini kırıştırarak baktı. “Olmasını ister miydin?” Niyeti daha açık olamazdı.

Perry gidip kapıyı açtığı anda hava içeri doldu. “İyi geceler, Kirra.”

Kirra ayağa kalkıp kapıya gitti. Perry'yle arasında çok az mesafe bırakarak gözlerine bakıp nefes aldı.

Perry'nin midesi kasıldı. Kirra nabzını hızlandırıyordu, haf-talardır böyle hissetmemişti. Kız bunu şimdi öğrenecekti ama Perry'nin yapabileceği bir şey yoktu.

“İyi uykular, Tide’ların Peregrine’i,” dedi Kirra ve karanlıkta kayboldu.

ARIA

“Liv, burada ne yapıyorsun?” diye sordu Aria, odasına girerek. Sesindeki öfkeye hâkim olamadı. Liv, yataktan kalktı. “Roar’u arıyordum. Odasında değildi.” Yunan elbisesi şimdi buruşuk görünüyordu, omzundan sıyrılmıştı, saçlarını açmıştı ama akşam yemeğinde olduğundan daha güçlü ve rahat görünüyordu.

Aria kollarını kavuşturdu. Yatağın başucundaki lambanın titrek ışığı soğuk ve dar odayı aydınlatıyordu. “Burada değil. Açıkça görebileceğin gibi.”

“Ona benden bir mesaj ver yeter...”

“Senin için hiçbir şey söylemem.”

Liv sırttı. “Tam olarak *kimsin* sen?”

“Roar ve Perry’nin bir arkadaşı.” Aria kelimeler ağzından çıktığı anda dudağının iç kısmını ısırıldı. *Arkadaş* kendini açıklamak için öyle yetersiz bir kelimeydi ki... Ondan çok daha fazlasıydı... ikisi için de.

Liv'in yüzüne bir tebessüm yayıldı. "Ha... sen Perry'nin arkadaşısın. Tahmin etmeliydim. Kardeşimin *arkadaş* olacağı birine benziyorsun."

"Gitme vaktin geldi."

Liv kısa bir an için güldü ama gitmek için harekete geçmedi. "Bu seni şaşırtıyor mu? Ona âşık olan ilk kız olduğunu düşünüyor olamazsın."

Aria yüzünün öfkeden ısındığını hissetti. "Bağlı olduğu tek kız olduğumu biliyorum."

Liv hareketsiz kaldı. Sonra yaklaştı, gözleri Aria'yı delip geçti. Yüzündeki kırmızılık yanaklarınıninkiyle birleşince kaybolmuştu. "Onu incitirsen seni öldürürüm," dedi, sesi sakın ve duygusuzdu. Bu bir tehdit değildi. Bilgiydi. Sonuçtu.

"Ben de aynı şeyi bugün düşünüyordum."

"*Hiçbir şey* bilmiyorsun," dedi Liv. "Roar'a gitmesi gerektiğini söyle. Hemen. Düşünden önce. Burada kalmaz."

"Nasıl sanki *sorun* yaratıyormuş gibi davranabiliyorsun?" diye sordu Aria sinirle. Roar'la Liv hakkında konuşarak geçirdiği geceleri düşünüyordu. Onun ne kadar mükemmel olduğunu dinlediği. Bu kız korkunçtu. Bencil. Kaba. "*Kaçıp* gittin! Onu *terk* ettin! Bir yıldan uzun zamandır seni arıyor!"

Liv elini sallayarak odayı gösterdi. "Sence bütün bunları ben mi seçtim? Sence ben burada olmayı istiyor muyum? Ağabeyim beni *sattı!* İstedğim her şeyi elimden aldı." Kapıya bakıp Aria'ya yaklaştı. "Son bir yıldır ne yaptığımı bilmek ister misin? Her gün Roar'u unutmaya çalıştım. Her tebessümü, öpücüğü, beni güldürmek için söylediği tüm aptal, mükemmel şeyleri zihnimden attım. *Hepsini* gömdüm. Onu düşünmeyi bırakmam bir yılımı aldı. Buraya gelip

Sable'la yüzleşebilmek için onu özlemeyi bırakmam bir yılını aldı. Roar burada kalarak her şeyi mahvediyor,” diye devam etti Liv. “Ben yeterince güçlü değilim. Gözümün önündeyken onu nasıl unutabilirim? Roar’u düşünürken Sable’la nasıl evlenebilirim?”

Liv’in gözleri dolmuştu ve kesik kesik nefes alıyordu. Aria ona üzölmek istemiyordu. Roar’u da kendi kadar incitmişken yapamazdı. “Seni götürmek için geldi, Liv. Tide’lara dönmenin bir yolu olmalı.”

“Dönmek mi?” dedi Liv cansız bir gülüşle. “Perry başlık parasını geri ödeyemez. Ben de bundan daha fazla kaçamam. Dışarının nasıl olduğunu biliyorum. Tide’ların yardıma ihtiyacı olduğunu ve Sable’ın bunu sağlayabileceğini biliyorum. Evlenirsek yardım etmeye *devam* edecek. Bundan nasıl vazgeçebilirim? Ailem aç kalacak ya da *ölecekken* nasıl gidebilirim?”

Aria bilmiyordu. Nefesini bırakıp ani bir bitkinlik hissiyle yatağa oturdu. Eter küçük pencereden içeri sızmış, odayı mavi ışıkla hafifçe aydınlatmıştı.

Liv’in sorunu rahatsız edici biçimde tanıdık gelmişti. Aria Durgun Mavi’yi Hess için bulmaya ve Talon’ı geri almaya o kadar odaklanmıştı ki *sonrasında* olabilecekleri düşünmemişti. Perry’yle beraber olabilecekler miydi? Tide’lar onu reddetmişti ve Hayal seçeneklerinin arasında bile yoktu. Herkes ve her şey onlara karşıydı.

Aria düşüncelerini bir kenara itti. Endişelenmenin bir faydası yoktu. Liv’e baktı. “Ya Sable?” Bileğini ovuşturdu, tutuşunun acısını hissediyordu.

Liv omuz silkti. “Korkunç değil... biliyorum... evlendiğim adamla ilgili böyle düşünmem yeterli değil ama umduğumdan daha iyi. Ondan nefret edeceğimi sanıyordum ama etmiyorum.”

Alt dudağını ısırđı, tereddüt etti, sanki daha fazlasını söyleyip söylememekte kararsızdı. Sonra yatağına gelip Aria'nın yanına oturdu. "Bu bahar buraya geldiğimde gitmeme izin verecekti. İstedığım zaman gidebileceğimi ama nihayet geldiğime göre birbirimizi tanıyabileceğimizi de söyledi. Ondan sonra kendimi eskisi kadar kapana kısılmış gibi hissetmedim. Alıp verilen bir *eşyadan* daha fazlasıymışım gibi hissetmeme yardımcı oldu."

Aria, Sable'ın bunu bilerek söyleyip söylemediğini merak etti. Bilicilerin insanları diledikleri gibi yönlendirebildiğini biliniyordu. Ama Liv bunu anlamış olmalıydı, değil mi?

"Ona yaltaklanmıyorum," diye devam etti Liv sözlerine, "o da bundan hoşlanıyor. Sanırım beni bir mücadele gibi görüyor." Belindeki yeşil ipe oynuyordu. "Ayrıca benden hoşlanıyor. Herhangi bir odaya girdiğimde onun yaydığı koku... Bu gizleyebileceği bir şey değil."

Aria kapıya bakıp ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledi. "Sen de aynı şeyleri hissediyor musun?" diye sordu sesler gittiğinde.

"Hayır... aynı şeyleri değil." Liv düşünürken kemerinin uçlarını özenle düğüm yaptı. "Beni öptüğünde geriliyorum ama sanırım sebebi farklı olması." Aria'nın gözlerine baktı. "Roar'dan başka kimseyi öpmedim ve..."

Gözlerini kapayıp yüzünü buruşturdu. "Bunu yapamam işte. Burada oturup birkaç gün içinde başkasıyla evlenecekken Roar'ı öpmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayamam. Gitmesi gerek. Böylesi benim için çok zor ve acı çektiğini görmeye dayanamıyorum." Başını iki yana salladı. "Bana kendimi zayıf hissettirmesinden nefret ediyorum."

Aria demir yatak başlığına yaslanıp Perry'nin son gecelerindeki halini hatırladı, Aria yüzünden girdiği bir kavgada hırpalanmış ve dövülmüştü. Sonraki gün kabilesinin bir kısmını kaybetmişti. Aria onun yüzünden kendini zayıf hissetmiyordu. Fazla güçlü hissediyordu, sanki her seçiminin onu incitme ihtimali varmış gibi ki bu da istediği son şeydi.

“Roar yola devam edecektir,” dedi Liv sessizce. Gözleri yumuşamıştı ve Aria duygularını okuduğunu biliyordu. “Beni unutacaktır.”

“Buna inanıyor olamazsın.”

Liv alt dudağını ısırды. “Hayır,” dedi. “İnanmıyorum.”

“Ona gerçeği söyler misin? Roar senin ne yaptığını bilmeli. Sebebini bilmeli.”

“Sence yararı olur mu?”

“Hayır ama bunu ona borçlusun.”

Liv onu uzun uzun izledi. “Peki. Onunla yarın konuşacağım.” Yatakta yukarı kayıp battaniyeyi bacaklarına çekti. Fırtınanın sesleri odaya dolmuştu ve soğuk bir esinti yatak odasının kapısından içeri sızıyordu. “Kardeşim gerçekte ne durumda?”

Daha kısa süre önce Aria'yı tehdit etmişti. Şimdi yakınındaydı ve rahattı. Dalıp gitmişti. *Sıcak ve soğuk*, diye düşündü Aria. *Liv'in arası var mı*, diye merak etti.

Aria battaniyenin öteki tarafını onun üstüne örttü. Son gördüğünde Perry öyle çok insan tarafından yara almış ve terk edilmişti ki. *Aria* tarafından. Acısına acı kattığını bilmekten nefret ediyordu. “Çok kolay bir hayat sürmüyor.”

“Yapacak çok şey var. Halledilmesi gereken çok şey,” dedi Liv. “Talon'ı özlemekten kendini kaybetmiştir.”

“Öyle ama Talon’ı geri alacağız,” dedi Aria kendini durdurmadan.

Liv kaşlarını çatı, yeşil gözleri Aria’nın yüzünde gezindi. “Sen neredensin?”

Aria duraksadı. Cevabının ilişkilerini şekillendireceğine dair bir hissi vardı. Liv’e gerçeği söyleme riskini almalı mıydı? Aralarında güven oluşmasını istiyordu ve şimdi, burada, geceyarısı odalarının sessizliğinde sadece kendi olmak istiyordu. Bir nefes alıp cevap verdi. “Hayal’denim.”

Liv ona gözlerini kırptırarak baktı. “Sen bir *İkametçi* misin?”

“Evet... eh, kısmen *İkametçi*’yim.”

Liv gülümsedi, küçük bir kakhaha patlattı. “O *nasıl* olmuş?”

Aria yan dönüp Liv gibi başını koluna yasladı. Sonra sonbaharda Koza’dan nasıl atıldığını ve Perry’yle tanıştığını anlattı. Liv’e Tide’larda olan her şeyi ve Talon’ı geri almak için Durgun Mavi’yi bulması gerektiğini anlattı. Aria sözlerini bitirdiğinde Liv sessizdi, Eter hortumlarının sesleri de nihayet kesilmişti. Yamaç fırtınanın en kötü kısmını atlatmıştı.

“Sable’ın Durgun Mavi’den birkaç kez bahsettiğini duydum,” dedi Liv. Gözlerinden uyku akıyordu. “Yerini biliyor. Bulup Talon’ı kurtaracağız.”

Biz. Öyle basit bir kelime olmasına rağmen ağır gelmişti. Aria onu dengeleyen, olduğu yerde güç veren bir heyecan hissetti. Liv yardım edecekti.

Liv onu uzun uzun inceledi. “Yani Tide’larda yaşananları umursamıyor musun? Zehirlenmeni? Kardeşime dönecek misin?”

Aria başını salladı. “Umursuyorum ama ona *dönmemeyi* hayal bile edemiyorum.” Aklına şarkı sözleri geldi, onun müzik hafızasına iyi kazınmışlardı. “Aşk kimsenin evcilleştiremediği isyankâr bir kuştur.’ *Carmen* operasından.”

Liv gözlerini kısıtı. “Kuş sen misin, kardeşim mi?”

Aria gülümsedi. “Sanırım kuş aramızdaki bağ... onun için her şeyi yaparım,” dedi ve gerçekten de olayın bu kadar basit olduğunu fark etti.

Liv’in gözleri daldı. “Güzel bir sözmüş,” dedi bir süre sonra. Sonra esnedi. “Burada uyuyacağım. Horlarsam kusura bakma.”

“Tabii, neden yatıya da kalmıyorsun? İkimiz de hiç hareket etmezsek yeterince yer var.”

“Sorun olmaz. Ben zaten hareket edemiyorum. Bu elbise sargı bezi gibi.”

“Kemerini yanlış bağlamışsın. Bu tarz elbiseleri Diyarlarda giydim. Sana gösterebilirim.”

“Gerek yok. Saçma bir elbise.”

Aria güldü. “*Saçma* değil. İnanılmaz görünüyorsun. Athena gibi.”

“Öyle mi?” Liv tekrar esneyip gözlerini kapadı. “Roar’un seveceğini düşünmüştüm. Pekâlâ. Yarın bana bu saçma elbiseyi nasıl bağlayacağımı göster.”

Kısa süre sonra Liv horlamaya başlamıştı. Rüzgârla birleşip Aria’yı ninni gibi uyutan usul bir mırıltıydı.

PEREGRINE

“Yukarıda ne işi var?” diye sordu Perry.

Meydana çıkıp evinin çatısına baktı. Kirra’nın saçı, dik-katini rüzgârda uçuşan kırmızı bir bayrak gibi çekmişti. Çekiç sesleri duydu.

Sabahı mağarada Marron’la geçirmişti, koya giden tepeyi düzeltme planlarını konuşuyorlardı. Eğer dönemeçli yol yapmayı başarırlarsa, yamaçtan aşağı araba ve at indirebilirlerdi. Merdivenlerden çok daha yararlı olurdu, bu yüzden denemeye değerdi ama daha fazla yardıma ihtiyaçları olacaktı.

“Haberin yok muydu?” diye sordu yanında duran Reef.

“Hayır, yoktu.” Perry çatının merdivenini tırmandı. Kirra on adım ötede iki adamı Forest ve Lark’ın kiremitleri söküşünü izliyordu. Yürürken Perry’nin öfkesi her adımda artıyordu. Bu alana karşı eve olduğundan daha korumacıydı. Burası onun tüneği idi.

Kirra gülümseyerek ona döndü. Elleri belindeydi, başını yana yatırdı.

“Günaydın,” dedi. “Dün gece tavandaki çatlağı gördüm. Düzeltirmeye karar verdim.”

Gereksiz yükseklikte, sesini duyurarak konuşmuştu. Adamları bakıp Perry’yi süzdü. Taş kiremitlerin bir parçasını kaldırmışlardı ve alttaki tahtalar ortaya çıkmıştı. Perry meydandaki on kadar İşitici’nin de duyduğundan emindi. Kabilenin ne düşüneceği açıktı. Herkes o boşluğun çatısında olduğunu biliyordu.

Bir nefes alıp öfkesini bastırmaya çalıştı. Kirra değişmesi gerekmeyen bir şeyi değiştirmeye çalışıyordu. Kendini bildi bileli Eter’i o boşluktan izlerdi ama şimdi yapılan işi durduramazdı. Birkaç santimlik boşluk, otuz santimi aşan bir deliğe dönüşmüş, iç taraftaki kirişleri açığa çıkarmıştı. Aradan altta, çatı katındaki battaniyeleri görebiliyordu.

“Bear bana buradayken halledebileceğimiz başka şeyler olduğunu da söyledi,” dedi Kirra.

“Biraz yürüylim, Kirra,” dedi Perry.

“Seve seve.” Bal özü kadar tatlı sesi Perry’nin sinirlerine dokunuyordu.

Perry merdivenden inip meydanda ilerlerken insanların gözlerini üstlerinde hissetti. Liman yolunu tuttu, boş olacağını biliyordu. Balıkçılar günün bu erken saatinde dönmüş olamazdı.

“Yararımız dokunsun istedim,” dedi Kirra durduklarında.

Önce onun konuşması Perry’yi çok şaşırttı. “İş istiyorsan bana gel, Bear’e gitme.”

“Denedim ama seni bulamadın.” Kirra kaşını kaldırdı. “Bu kalmamızı istediğin anlamına mı geliyor?”

Perry sabah boyunca Marron’ın mağarada yapılması gereken işleri anlatmasını dinlerken hep bunu düşünmüştü. Sağlam yapıdaki insan grubunu geri çevirmek için bir sebep göremiyordu. Eter konusunda haklıysa harcayacak zamanları yoktu.

“Evet,” dedi. “Kalmanızı istiyorum.”

Kirra’nın gözleri şaşkınlıkla açıldı ama hemen kendine geldi. “Benimle biraz daha savaşmanı bekliyordum. Aslında sorun etmezdim.”

Sözleri cilveliydi ama ruh halini okumak zordu, tuhaf bir sıcaklık ve serinliğin karışımıydı. Acı ve tatlı.

Güldü, saçından bir tutamı kulağının arkasına attı. “O gözlerle bakarak beni görüyorsun.”

“Tek gözlerim bunlar.”

“Hoşuma gitmediklerini söylemedim.”

“Ne söylediğini biliyorum.”

Kirra ağırlığını diğer bacağına verdi, kokusu ısınıyordu. “Tamam,” dedi gözleri Perry’nin boynuna ve sonra da boynundaki zincire kaydı.

Perry’den gerçekten hoşlanıyordu –bunu saklaması mümkün değildi– ama Perry kızın onu kandırmaya çalıştığı duygusundan kurtulamıyordu.

“Peki nerede çalışmamızı istersin?” diye sordu Kirra.

“Çatıyı bitirin. Yarın size mağarayı gösteririm.” Perry arkasını döndü.

Kirra koluna dokunarak onu durdurdu. Perry vücudunda bir adrenalin şoku hissetti. “Perry, anlaşılmaya çalışırsak iyi olacak.”

“Anlaşıyoruz zaten,” diyen Perry uzaklaşıp gitti.

Akşam yemeğinde Kirra’nın grubu önceki akşam kadar gürültülüydü. Perry’nin çatısını tamir eden Lark ve Forest da Kirra gibi güneyden geliyordu. Neşeyle konuşmaya devam ettiler, nükteli tartışmalarında şaka ve hikâyeleri birbirlerine cevap gibi yapıştırıyorlardı. Yemek bittiğinde Tide’lar daha fazla kalmaları için tezahürat yaptı.

Kirra, Tide’lara hemen uyum sağlamıştı. Perry onun Gren ve Twig’le gülüşünü izledi, sonra da Brooke’la. Hatta İhtiyar Will’le bile konuşup beyaz sakalının altındaki yüzünün kızarmasına sebep oldu.

Perry, Kirra’nın Tide’ların onu bu kadar hızlı kabul etmesini sağlamasına şaşırılmamıştı. Burada oluşunun onları nasıl rahatlatıldığını anlıyordu ve o da öyle hissetmek istiyordu ama Kirra’nın söylediği ve yaptığı her şey kendini bir hedef gibi hissetmesine yol açıyordu.

Aş evi neredeyse tamamen boşalınca Bear gelip Perry’nin karşısına oturdu ve kocaman ellerini ovuşturmaya başladı. “Konuşabilir miyiz, Peregrine?”

Perry sesindeki resmiyeti duyunca doğruldu. “Tabii. Ne oldu?”

Bear iç geçirip parmaklarını birbirine kenetledi. “Birkaç kişi konuşuyorduk da biz mağaraya gitmek istemiyoruz. Artık sebep kalmadı. Yemeğimiz var –tekrar kendimizi toparlayabileceğimiz kadar– Kirra’nın adamları da bizi savunacak. İhtiyacımız olan her şey var.”

Perry'nin midesi kasıldı. Bear daha önce kararlarını sorgulamıştı ama bu farklıydı. Bunda daha fazlası var gibiydi. Boğazını temizledi. "Planımı değiştirmiyorum. Kabile için doğru olanı yapmaya yemin ettim. Yaptığım da bu."

"Anladım," dedi Bear. "Sana karşı çıkmak istemiyoruz. Hiçbirimiz." Ayağa kalktı, kalın kaşları çatılmıştı. "Özür dilerim, Perry. Bilmeni istedim."

Perry evinde Marron ve Reef'le masada otururken Altılı'nın geri kalanı zar oyunu oynuyordu. Yine müzik ve eğlenceyle geçen bir geceden sonra neşeleri yerindeydi, açıkları ikinci gün de giderilmişti.

Bir Parıltı şişesini paylaşıp şakalaşırlarken Perry onları dalgınlıkla dinledi. Bear'le yaptığı konuşma onu huzursuz etmişti. Wylen'in gidişi can yaksa da Bear'in ona sırtını dönmesi daha kötü olurdu. Bear'i seviyor, ona saygı duyuyordu. Umursadığı birini hayal kırıklığına uğratmak çok daha zordu.

Perry boynundaki zinciri hafifçe oynattı. Birden sadakat öyle narin bir şey gibi göründü ki... Her gün yeniden kazanması gerekeceğini düşünmemişti. Ağabeyini yaptıkları için affetmese de Perry, Vale'i Talon ve Clara'yı satmaya iten baskıyı anlamaya başlıyordu. Herkes için bir iki kişiyi feda etmişti. Perry sorunlarının çözümü için Willow'u İkametçilere sattığını hayal etmeye çalıştı. Düşüncesi bile midesini bulandırdı.

"Hep yek. Lanet zarlar," dedi Avare. Bardağı kaldırdığında masada iki tane bir göründü.

Hyde sıırıttı. "Avare, senin kadar şanssız olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum."

“Öyle şanssız ki neredeyse *şanslı* sayılır,” dedi Gren. “Sanki tersten şansı var.”

“Ayrıca tersten yakışıklı,” dedi Hyde.

“Seni tersten yumruklayacağım,” dedi Avare kardeşine.

“Bu tersten zekiceydi, dostum. *Kendini* yumruklayacağın anlamına geliyor.”

Perry’nin yanındaki Marron, Vale’in defterine not alırken usulca gülümsedi. Mağara için hem ısı hem de ışık sağlayacak taşınabilir fırınlar tasarlıyordu. Perry’yi etkileyen fikirlerinden sadece biriydi.

Reef sandalyesine yaslanmış ve kollarını kavuşturmuştu, gözleri kapanıyordu. Oyunu görmezden gelen Perry ona Bear’ın söylediklerini anlattı.

Reef başını kaşıyıp örgülerini geriye attı. “Kirra yüzünden,” dedi. “Burada işleri değiştirdi.”

Sadece Kirra yüzünden değil, diye düşündü Perry. Liv yüzündendi. Sable’la evlenerek Tide’lara bir şans tanımıştı. Ne kadar ihtiyaçları olduğunu biliyor olabilir miydi? Göğsünde keskin bir acı duydu, kız kardeşini özlüyordu. Ona minnettardı. Yapmak zorunda kaldığı fedakârlık için üzgündü. Liv’in artık yeni bir hayatı vardı. Yeni bir evi. Perry onu tekrar görecekti miydi? Bu düşünceleri aklından attı.

“Yani Bear’le aynı fikirde misin?” diye sordu Reef’e. “Burada kalmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Bear’le aynı fikirdeyim ama senin yanıdayım.” Reef çenesiyle masadakileri gösterdi. “Hepimiz senin yanıdayız.”

Perry’nin midesi kasıldı. Desteklerine sahipti ama sebebi sadakatti. Ona aylar önce diz çökerek verdikleri bir söz yüzündendi.

Körü körüne peşinden geliyorlardı, düşüncelerinde bir bilgelik görmeden, bu da Perry'ye çok doğru gelmiyordu.

“Ben seninle aynı fikirdeyim,” dedi Marron sessizce. “Bir değeri varsa.”

Perry başını minnetle salladı. O an için değeri çok büyüktü.

“Ya sen, Per?” diye sordu Avare. “Sence hâlâ taşınmalı mıyız?”

“Evet,” dedi Perry kollarını masaya yaslayarak. “Kirra yiyecek ve savaşçı getirdi ama Eter'i durdurmadı. Ayrıca hazır olmamız gerek. Her an çekip gidebilir.”

Bir anda sözlerinden pişman oldu. Zar oyunu durdu ve grup tuhaf bir sessizliğe büründü. Perry paranoyakça konuşmuştu, sanki herkesin kaçtığını düşünüyormuş gibi.

Cinder çatı katından konuşup sessizliği böldüğünde rahatladı. “Ben de Kirra'yı sevmiyorum.”

“Çatıyı düzeltti diye mi?”

Cinder kenardan baktı, düşmemesi için şapkasını tutuyordu. “Hayır. Sadece sevmiyorum işte.”

Perry o kadarını anlamıştı. Cinder Bilicilerin ondan Eter kokusu alabildiğini biliyordu. Ama artık koku sürekli havada olduğundan Cinder'ın Kirra yüzünden endişelenmesine gerek yoktu.

Twig gözlerini devirip bardaktaki zarı salladı. “Çocuk kimseyi sevmiyor.”

Gren ona dirsek attı. “Bu doğru değil. Willow'u seviyor... değil mi, Cinder? Hem sen de çok konuşma kurbağa öpücü.”

Ev altı erkeğin –ve bir de oğlanın– avazları çıktığı kadar vıraklayan sesleriyle dolduğunda, Marron defteri kapadı. Gitmeden

önce Perry'ye doğru eğilip konuştu: "Liderlerin karanlıkta net görmesi gerekir, Peregrine. Sen bunu zaten yapıyorsun."

Bir saat sonra Perry masadan kalkıp gerindi. Ev sessizdi ama dışarıda şiddetli rüzgâr esiyordu. Alçak ısığını duyuyordu ve şöminedeki közlerin parlayıp yeniden yanmak için çırpınışlarını gördü.

Çatıya bakıp her zaman orada olan delikten sızan ince ışığı aradı. Cinder'in ayakları kenardan sarkmış, uykuda seğiriyordu. Perry, Hayden ve Avare'nin üstünden geçip Vale'in odasının kapısını açarak içeri girdi.

Burası daha serin ve karanlıktı. Diğer odanın yeri tıka basa dolu olduğu için burayı kullanmamak mantıksızdı ama yapamıyordu. Bu duvarların arasında olmaya hiç katlanamamıştı. Annesi burada ölmüştü, Mila da. Oda aklına yalnızca tek bir güzel anı getiriyordu.

Yatağa uzanıp yavaşça nefes verdi ve tavandaki tahta kirişlere baktı. Çekime karşı savaşılmaya alışmıştı ama şimdi bunu yapmıyordu. Şimdi kendine Aria'yı İşaretlenme Töreni'nden önce kollarında tutmanın nasıl bir his olduğunu hatırlama izni verdi, Perry'ye özlediği bir şey olup olmadığını sorarken gülümseyişini.

Perry'nin cevabı değişmemişti. Gerçek şuydu ki onu özlememek için ne kadar çabalasa da özlüyordu. Her zaman.

ARIA

Liv fildişi rengi ipek gelinliğini düzeltti. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. Saçları omuzlarında birbirine dolanmış altın dalgalar gibiydi, gözleri uyku mahmurluğuyla şişmişti. “İyi mi?”

Liv’in odasındaydılar, önceki gecenin yemek odası gibi balkonlu, geniş bir odaydı, aynı koridorda birkaç oda ötedeydi. Kenardaki kocaman taş şöminede yanan ateş çıtırdıyordu ve ahşap döşeme kalın kürk halılarla kaplıydı.

Aria lüks yatağa oturdu ve yapılı bir kadının Liv’in elbisesinin eteklerini iğneleyişini izledi. Yorulmuştu ve Liv’le kendi yatağı yerine burada uyumuş olmayı diledi. Dışarıdan sızan canlı sabah esintisi duman kokusu taşıyordu; dün geceki fırtınadan bir hatıra.

“İyiden de öte,” dedi Aria. Elbisenin sade hatları Liv’in uzun, kaslı bedenine yakışıyor ve doğal güzelliğini öne çıkarıyordu. Baş döndürücü görünüyordu. Ayrıca gergin. Elbiseyi yarım saat önce giyen Liv parmaklarını bacaklarına vurmaya bırakmamıştı.

“Düz dur yoksa iğne batacak.” Terzi dudaklarının arasında iğneler tuttuğu halde konuştu, sesi boğuk ve bıkkındı.

“Bu pek de bir tehdit sayılmaz, Rena. Çoktan on kez batırdın.”

“Çünkü yerinde durmuyorsun. *Kıpırdama!*”

Liv gözlerini devirdi. “İşimiz bitince seni nehre atacağım.”

Rena öfledi. “Ben kendimi çok daha öncesinde atabilirim, hayatım.”

Liv şaka yapıyordu ama yüzünün rengi gitgide soluyordu. Aria onu suçlayamazdı. İki gün içinde evlenecek, sevmediği bir adama sonsuza dek bağlanacaktı. *Sable’a*.

Aria kapıya baktı, midesi gerginlikten düğüm düğümdü. Roar dün gece yemekten ayrıldığından beri ortaya çıkmamıştı.

Koridordaki sesler kalın tahtadan içeriye titreşerek giriyordu. Aria hâlâ dönemeçli koridorlarda yolunu bulmayı öğreniyordu. Sable’ın odası yakındaydı. Durgun Mavi’yi aradığını öğrendiğine göre Aria’nın gizlice kaçıp bilgi araması zor olacaktı ama sonra deneyecekti.

“Dün akşam isyankâr kuşla ilgili söylediklerin var ya?” dedi Liv aniden. “Sana katılıyorum.”

Aria doğruldu. “Öyle mi?”

Liv başını salladı. “Onu evcilleştirmek mümkün değil... Sence geç mi kaldım?”

Roar’a onu sevdiğini söylemek için mi? Aria az daha mutluktan kahkaha atacaktı. “Hayır. Bence asla geç değildir.” Sonraki on dakika boyunca terzi işini bitirirken Aria da en az Liv kadar kıpır kıpırdı, yüzündeki tebessüme mâni olmaya çalışıyordu. Rena

gidip nihayet başbaşa kaldıklarında yataktan fırlayıp Liv'in yanına koştı. "Emin misin?"

"Evet. O hep emin olduğum tek şeydi. Şu şeyi çıkarmama yardım et. Onu bulmam gerek." Saniyeler içinde elbiseden kurtulup yıpranmış kahverengi pantolon, deri çizme ve beyaz, uzun kollu bir bluz giydi. Saçını arkadan topladı ve kısa kılıcının kınını omzuna astı.

Roar'un yatak odasını kontrol ettiler, sonra da Aria'nınkini, ikisi de boştu. Liv gizli bir şekilde birkaç muhafıza Roar'u sordu. Kimse onu görmemişti.

Aria, "Sence nerede?" diye sordu Liv onu koridorlarda yönlendirirken.

Liv gülümsedi. "Biraz fikrim var."

Dışarı, şehrin gölgeli sokaklarına çıktıklarında Aria'nın kullukları uğuldadı. Roar'u ararlarken bilgi toplayabilirdi.

İnsanlar Liv'i fark ediyor, onu tanıyıp selamlamak için başlarını sallıyorlardı. Boyu gözden kaçırılmasını zorlaştırıyordu. Birkaç gün sonra güçlü bir kadın olacaktı –Sable'la beraber bir lider–, bu yüzden ona hayrandılar. Aria bunun nasıl bir his olabileceğini merak etti. Kendi başına güçlü bir halde ve kimliğiyle kabul görerek Perry'nin yanında olabilecek miydi?

Herkes dün gecenin fırtınasından bahsediyordu. Yamaç'ın güneydeki tarlaları hâlâ yanıyordu ve herkes Sable'ın ne yapacağını merak ediyordu. Aria kendine aynı soruyu sordu. Toprakları yanıyorsa –eğer herkes gibi o da Eter'den çekiyorsa– neden hâlâ Durgun Mavi'ye gitmemiştir? Neyi bekliyordu?

"Horn kabilesi ne kadar büyük?" diye sordu Liv'e kalabalık bir pazardan geçerken.

“Şehirde yüzlerce ve dış taraflarda daha da fazlası. Kolonileri de var. Sable her şeyin en iyisi ve en çoğunu istiyor. Bu yüzden İkametçileri sevmez.” Aria’ya bakıp omuzlarını özür dilercesine silkti. “Şehirlerinizi satın alamamaktan nefret ediyor. Sahip olmadığı her şeyden nefret eder.”

Bu Wylan’ın yüz yıllık kin teorisinden daha mantıklıydı.

Aria, Liv’i takip ederken zihni hızla çalışıyordu. Sable tüm kabilesini Durgun Mavi’ye nasıl götürecekti? Sadece insanları değil ama ihtiyaçları olan erzakları da, üstelik bir yandan Eter fırtınalarından korunmak için çevik hareket etmeleri gerekiyorken. Aria, Sable’m bunu nasıl başarabileceğini bilmiyordu. Belki de henüz yapmamasının sebebi buydu.

Liv kırmızı boyası soyulmakta olan bir kapının önünde durdu. Konuşmalar Aria’nın kulağına geldi. “Roar burada değilse hiçbir yerde değildir.”

İçeri girerken Aria erkek ve kadınlarla dolu uzun masaları fark etti. Küflü havada Parıltı’nın bal gibi tatlı kokusu vardı. “Bir bar.” Aria başını iki yana salladı ama iyi bir başlangıç noktası olduğunu itiraf etmeliydi. İlk tanıştıklarında Roar’un elinde Parıltı şişesi vardı. Aria o zamandan beri aynı şeyi sayısız kez görmüştü.

Roar orada değildi ama onu iki bar sonra buldular. Karanlık bir köşede tek başına oturuyordu. Onları görünce irkilip başını eğdi.

Aria yanına gittiğinde hâlâ öne eğik duruyordu, ellerini masanın üstünde yumruk yapmıştı. Parçalanmış gibi görünüyordu.

Aria karşısına oturdu. “Beni endişelendirdin,” dedi şakacı bir tavır takınmaya çalışarak. “Endişelenmekten nefret ederim.”

Roar ona kan çanağına dönmüş gözlerle bakıp bir an için yorgun bir tebessüm takındı. “Üzgünüm.” Sonra Liv’e ters bir bakış attı. “Senin evleniyor olman gerekiyor mu?”

Liv kendini gülümsemek için zorluyordu. Uzanıp elini Roar’unkinin üstüne koydu. Roar irkilip çekildi ama Liv onu daha da sıkı tuttu. Saniyeler geçti. Roar, Liv’in eline bakmayı bırakıp gözlerine bakmaya başladı, yüzü kayıpken bulunmuş gibiydi, paramparçayken birleşmişti.

Aria boğazının daraldığını hissetti, artık ona bakamıyordu. Loş barda solgun tenli bir adamla göz göze geldi, adam ona fazla uzun bakmıştı.

“Liv,” diye uyardı alçak sesle. İzleniyorlardı.

Liv elini çekti ama Roar kıpırdamadı. Boynundaki damarlar belirgindi, gözleri yaşlarla dolmuştu. Nefesini tutuyordu. Kendini kontrol etmek için çırpınıyordu.

“Az daha beni öldürüyordun,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Senden nefret ediyorum, Liv. Nefret ediyorum.”

Öyle büyük bir yalandı ki. Sözleri gerçeklerden daha uzak olamazdı. Burada, Sable’in halkı arasında tek söyleyebileceği buydu.

“Biliyorum,” dedi Liv.

Yüzünü buruşturmuş yaşlı bir kadın Aria’yla göz göze geldi. Birden herkes onları izliyor ve dinliyormuş gibiydi. “Buradan çıkmamız lazım,” diye fısıldadı Aria.

“Liv, buradan gitmen gerek,” dedi Roar alçak sesle. “Hemen. Kalman çok büyük bir risk. Hislerini anlayacak.”

Liv başını salladı. “Önemi yok. Bu bir şeyi değiştirmez. Sen geldiğin anda anlamıştı.”

Aria onlara doğru eğildi. Tam, “Gidelim,” derken Sable’ın muhafızları koşarak içeri girdi.

Aria ve Roar’un bıçakları alınmış ve şehrin sokaklarından geri götürülmüşlerdi. Onlara esir muamelesi yapıldığını gören Liv bağırıp öfkelenerek az daha kısa kılıcını çıkarıyordu ama muhafızlar umursamadı. Ona Sable’ın emirleri olduğunu söylediler.

Aria, Sable’ın tepelerinde beliren şatosuna yaklaşıkları sırada Roar’la endişeli bir şekilde bakıştı. Liv Sable’ın Roar’a karşı duygularını bildiğini söylerken endişelenmişe benzemiyordu. Evlilikleri ayarlanmıştı; asla aşkla ilgisi olmamıştı. Ancak Aria’nın midesine sert bir endişe tohumu düştü.

Şimdi boş ve sessiz olan büyük salonu geçtiler ve dolambaçlı koridorlardan ortadaki böğürtlen dallı vazo ve pas rengi perdelerin olduğu yemek odasına girdiler. Sable masada oturmuş, Aria’nın tanıdığı bir adamla konuşuyordu. Üstü çamur içindeydi, giysilerinden kaşıklar ve ıvrır zıvrır sallanıyordu. Dişleri az sayıda ve çarpıktı.

Biraz tanıdık geliyordu, sanki onu bir rüyada ya da kâbusta görmüş gibi. Sonra hatırladı. Onu İşaretlenme Töreni’nde görmüştü. Zehirlendiği ve Perry’nin kabilesinin yarısını kaybettiği geceki dedikoducuydu.

Zihninde tek bir düşünce yankılandı.

Bu adam onun bir İkametçi olduğunu biliyordu.

Onları görünce Sable sandalyesini itip ayağa kalktı. Liv ve Roar’a kısa bir süre için baktı, ifadesizdi, hatta ilgisizdi, sonra da Aria’ya döndü.

“Öğleden sonra keyfini mahvettiğim için üzgünüm, Aria,” dedi ona doğru yürürken, “ama Shade seninle ilgili ilginç şeyler paylaştı. Anlaşılan haklıymışım. Sen gerçekten sıradışıymışsın.”

Sable önünde durduğunda Aria’nın kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Bakışlarını onun delici mavi gözlerinden çekemiyordu. Sable tekrar konuştuğunda sesinin kesiciliği Aria’yı ürpertti. “Buraya bildiklerimi çalmaya mı geldin, İkametçi?”

Aria tek bir hamle gördü. Tek şans. Değerlendirmesi gerekiyordu.

“Hayır,” dedi. “Sana bir teklifte bulunmaya geldim.”

PEREGRINE

“Bundan nefret ediyorum,” dedi Kirra.

Perry su kabından bir yudum alırken Kirra’nın ellerindeki kumu silkeleyişini izledi. “Kumdan mı nefret ediyorsun? Daha önce kimsenin böyle bir şey söylediğini duymamıştım.”

“Bunun saçma olduğunu mu düşünüyorsun?”

Perry başını salladı. “Hayır. Daha çok imkânsız... ağaçlardan nefret etmek gibi.”

Kirra gülümsedi. “Ağaçlara karşı kayıtsızım.”

Kum tepeliklerinde bekleyen atları deniz yosunu yiyordu.

Günün çoğunu Marron’la geçirmiş, Kirra’nın adamlarına farklı görevler vermişlerdi. Sonra Perry Kirra’ya kuzey sınırlarını gösterdi; nöbet konusunda da adamlarının yardımına ihtiyacı vardı. Şimdi de kampa dönmeden kısa bir süreliğine dinlenmek için sahilde durmuşlardı.

Yakında dönmeleri gerekiyordu, kuzeyden bir fırtına geliyordu ama Perry, Kan Lordu olmadığı birkaç dakika daha geçirmek istiyordu.

Kirra'nın etrafında olmak bu sabah daha kolaydı. Yapılacak bunca iş varken anlaşmaları gerektiği konusunda haklıydı. Ona bir şans tanımaya karar vermişti.

Kirra dirseklerine yaslandı. "Benim geldiğim yerde göller var. Daha sessizler. Daha temiz. Ayrıca havada bu kadar tuz yokken koku almak daha kolay."

Perry için tam tersiydi. Kokuların nemli okyanus havasında taşınmasını tercih ediyordu. Sonuçta daha farklısını görerek büyümemişti. "Neden ayrıldın?"

"Gençken başka bir kabile bizi gitmeye zorladı. Horn'lara getirilene kadar sınır dışındaki topraklardaydım. Sable bana iyi davrandı. Bu tür görevler için hep beni seçer. Şikâyet etmiyorum. Yamaç'da kapalı kalmaktansa yolda olmayı yeğlerim." Gülümsedi. "Benden bahsettiğimiz yeter." Gözleri Perry'nin eline gitti. "O yara izinin sebebini merak ediyorum."

Perry parmaklarını gevşetti. "Geçen yıl yaktım."

"Kötü görünüyor."

"Öyleydi." Elinden bahsetmek istemiyordu. Cinder onu kı-zartmıştı. Aria da sarmıştı. İkisi de Kirra'yla konuşmak istediği konular değildi. Aralarında bir sessizlik uzayıp gitti. Perry okyana baktı, Eter ufukta derin renklerle parlıyordu. Artık fırtınalar denizde süreliydi.

"Buraya ilk geldiğimde kızı -İkametçi'yi- bilmiyordum," dedi Kirra bir süre sonra.

Perry tekrar konuyu değiştirme dürtüsüne direndi. “Yani hakkımda duymadığın bir şey var.”

Kirra başını onun gibi yana eğdi. “Sanırım onu kaçırdım,” dedi. “Ya aynı insansak? Belki de ben onun kılık değiştirmiş haliyimdir.”

Bu Perry’yi şaşırttı. Güldü. “Değilsin.”

“Değil miyim? Eminim seni ondan daha iyi tanıyorumdur.”

“Sanmıyorum, Kirra.”

Kirra kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi? Bir bakalım... Halkın için endişeleniyorsun ve bu derin bir endişe, zincir takma sorumluluğundan öte. Sanki diğer insanlarla ilgilenmek, yapmak zorunda olduğun bir şeymiş gibi. Tahmin etmem gerekirse, koruma ve güvenlik senin hiç tatmadığın şeylermiş.”

Perry göz temasını korumaya çalıştı. Bildikleri yüzünden onu suçlayamazdı. Kirra onun gibiydi. İnsanları böyle özömsüyorlardı. Duygularının köküne kadar. Onların en derin doğrularına kadar.

“Marron ve Reef’le güçlü bağların var,” diye devam etti, “ama biriyle ilişkin diğeriyle olandan daha zor.”

Yine doğruydı. Marron bir akıl hocasıydı ve de konumları eşitti. Reef daha çok bir baba gibiydi... bu Perry için hiç kolay olmayan bir bağlantıydı.

“Sonra bir de Cinder var,” dedi Kirra. “Anladığım kadarıyla ona bağlı değilsin ama aranızda güçlü bir şey var.” Duraksadı, Perry’nin yorum yapmasını bekledi ama o sessiz kalınca devam etti: “Asıl ilginç olan, kadınlar etrafındaki ruh halin. Belli ki...”

Perry boğuk bir gülüşle konuştu. “Pekâlâ, bu kadarı yeter. Artık durabilirsin. Ya sen, Kirra?”

“Ben ne?” Sesi sakindi ama Perry canlı yeşil bir koku aldı, gerginlik parıltıları vardı.

“İki gündür beni kendine çekmeye çalışıyordun ama bugün durdun.”

“Şansım olduğunu düşünsem hâlâ denerdim.” Kirra dümdüz bir sesle konuşmuştu. “Neyse, başına gelenler için üzüldüm.”

Perry yem atığını bilse de kendine hâkim olamadı. “Ne gelmiş başıma?”

Kirra omuz silkti. “En yakın arkadaşının ihaneti.”

Perry ona bakakaldı. Aria ve Roar’un *beraber olduğunu* mu sanıyordu? Başını iki yana salladı. “Hayır. Yanlış duymuşsun. Onlar yalnızca arkadaş, Kirra. İkisi de kuzeye gitmek zorundaydı.”

“Ya... sanırım sadece varsayımda bulundum, sonuçta ikisi de İşitici ve sana haber vermeden gitmişler. Özür dilerim. Söylediklerimi unut.” Göğe baktı. “Kötü görünüyor.” Ayağa kalkıp ellerindeki kumu silkeledi. “Gel haydi. Gitsek iyi olur.”

Kampa dönerken Perry görüntüleri zihninden atamıyordu.

Perry’nin evindeki o ilk gün Roar’un Aria’yı kucaklayarak havaya kaldırışı.

Roar’un sahilin tepesinde durup Perry, Aria’yı öptükten sonra şaka yapışı. *Beni de öldürüyordu, Per.*

Bir şakaydı. Şaka olmalıydı.

Aria ve Roar’un Eter fırtınasının olduğu gece aş evinde şarkı söyleyişi. Daha önce binlerce kez yaptıkları gibi *kusursuzca* söylüyorlardı.

Perry başını salladı. Aria’nın ona karşı neler hissettiğini *biliyordu*, Roar’a karşı da. Beraberlerken farkı koklayabiliyordu.

Kirra bunu ona bilerek yapmıştı. Onu şüpheye düşürmek için bu fikri zihnine yerleştirmişti ama Aria ona ihanet etmemişti. O bunu yapmazdı, Roar da öyle. Aria bu yüzden gitmemişti.

Gitmesinin gerçek sebebini düşünmek istemiyordu. Geriye itmişti, haftalardır o düşünceyi orada tutuyordu ama orada kalmıyordu.

Durmuyordu. Peşini bırakmıyordu.

Aria zehirlendiği için gitmişti. Burada –Perry’nin evinde, burunun dibinde– az daha öldürüleceği için gitmişti. Perry ona söz verdiği halde koruyamadığı için gitmişti. Başka bir sebebi yoktu.

Perry onu düş kırıklığına uğrattığı için...

ARIA

“Buna Akıllıgöz deniyor,” dedi Aria aleti titreyen ellerinde tutarak. Sable’la yemek masasında oturmuştu, dışarıda yağmur taş balkonun zemini dövüyordu. Akşam olmak üzereydi ve Aria, Yılan Nehri’nin yağmur suyuyla dolup aşağıda çağladığım duydu.

“Bunlardan bahsedildiğini duymuştum,” dedi Sable.

Aria en son o masada oturduklarında gözlerinde beliren ifadeyi hatırladı. Sable bileğini kavramıştı. Canını tereddüt etmeden yakmıştı.

Liv, Sable’ın yanında sessizce oturuyordu, yüzü ifadesizdi. Odanın öteki ucunda Roar sakin görünüyordu, bir duvara yaslanmış ama bakışları Sable’dan kapıdaki muhafızlara gitmişti; hesap yapıyordu ve ciddiymi.

Aria yutkundü, boğazı dar ve kuruydu. “Konsül Hess’le şimdi iletişim kuracağım.”

Daha önce aleti takarken hiç bu kadar izlendiğini hissetmemişti. Kapıdaki muhafızlar bile ona bakıyordu. En azından Sable pasaklı dedikoducuyu göndermişti.

Bölündüğünde tekrar Hess'in ofisinde belirdi. Hess masasının ardındaki cam duvarın önünde duruyordu. Daha önceki gibi, Panoptikon'u gördü ve evine aynı acı özlemi duydu.

"Evet?" dedi Hess sabırsızlıkla.

"Sable'in yanındayım."

"Nerede olduğunu *biliyorum*," dedi Hess, sıkınlığı barizdi.

"Yani o *burada*," dedi Aria. "Sable şu an önümde."

Hess masanın önüne geldi, birden odaklanmış, dikkat kesilmişti. Aria devam etti: "Durgun Mavi'nin yerini biliyor ama araca ihtiyacı var. Anlaşma yapmaya hazırmış."

Aria konuştuğunu duyuyordu, kendi sesi tuhaf bir şekilde uzaktan geliyordu. Gerçek tarafta sırtını yasladığı tahta sandalyenin arkasını hissediyordu; bu donuk ve uzak bir histi. Sable'in yemek odasında ve Hess'in ofisindeydi ama *her şey* gerçek dışıydı. Bunun olduğuna inanamıyordu.

"Sable *pazarlık* mı yapmak istiyor?"

Aria başını iki yana salladı. "Hayır, bu benim fikrimdi. İhtiyacını tahmin ettim, elimizdekini de biliyorum." Aylar önce dışarı bırakıldığında Hayal'de hava araçlarının dizili olduğu hangarı görmüştü. "İçgüdümü dinledim," dedi. "Denemek zorunda kaldım, haklı çıktım."

Hess onu uzun uzun izlerken gözleri kısıldı. "Nereye ve kaç kişilik araç istiyor?"

“Bilmiyorum,” dedi Aria. “Sable seninle doğrudan konuşmak istiyor.”

“Ne zaman?” diye sordu Hess.

“Şimdi.”

Hess başını salladı. “Göz’ü ona ver. Gerisini ben hallederim.”

Aria bölündü ama Akıllıgözünü çıkarmadı. Gerçek tarafta Sable’ın bakışları üstündeydi. Aria nefesini düzenli tutarak Ha-yalet maskesini seçti.

Soren, Aria ona opera salonunda katıldığı anda konuştu. “Hallediyorum.”

“Toplantılarını mı kaydedeceksin? Söyledikleri *her şeyi* bilmek istiyorum, Soren. Bizzat görmek istiyorum.”

“Halledeceğimi söyledim ya.” Soren sırttı. “Hiç fena değil, Aria. Fena değil.”

Aria bölünerek Akıllıgözünü çıkarıp avcunda tuttu. Parmakları hâlâ titriyordu ve buna engel olamıyordu. “Ayarlandı,” dedi Sable’a. “Hess seni bekliyor.”

Sable elini uzattı ama Aria duraksadı, aniden aleti sahiplenmişti. Perry’yi geçen sonbaharda isteyerek Diyarlara sokmuştu ama bu farklıydı. Bir yabancıyı özel bir şeye davet ediyor gibi. Seçeneği yoktu. Sable, Hess’e araç karşılığında Durgun Mavi’nin yerini söyleyecekti. Anlaşmanın Aria’ya düşen kısmı bitecekti. Talon’ı geri alıp Hess’den kurtulacaktı.

Aleti Sable’a verdi. “Benim yaptığım gibi sol gözüne yerleştir. Tenini gerecek. Sakin kal, yavaşça nefes al ve alıacaksın. Alet etkinleştğinde Hess seni bir Diyar’a götürecektir.”

Sable Göz'ü incelerken mum ışığı aletin üzerinden yansıyor. İkna olarak gözüne taktı. Aria, biyoteknoloji devreye girerken Sable'ın omuzlarının kasıldığını gördü, sonra da hafif baskıya alışırken omuzlarının gevşeyişini. Dakikalar sonra hafifçe homurdandı, dikkati uzaklara gittiğinde Aria onun Diyarlara bölündüğünü anladı. Hess'leydi. Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Aria sandalyesinde gevşeyip o sırada Sable ve Hess arasındaki pazarlıkları düşündü. Koz kimdeydi? Soren sayesinde her şeyi sonra görecekti. İçerideki müttefikinin o olmasını hiç beklemezdi.

Sable doğrulmadan önce sessiz dakikalar geçti. Odaya bakıp Akıllıgöz'ü çıkardı. "İnanılmaz," dedi elindeki alete bakarak.

"Hess ne dedi?" diye sordu Aria.

Sable kesik kesik nefes aldı. "Ona neye ihtiyacım olduğunu söyledim. Ayarlıyor."

"Yani bekleyecek miyiz?" diye sordu. "Ne kadar?"

"Birkaç saat."

Aria'nın nefesi kesildi. Bu çok yakındı. Planın işe yaradığına inanamıyordu. Tide'lara giden ilk adımını atmış gibi hissetti. Perry'ye giden ilk adımını.

Sable masadan kalktı. "Gidelim, Olivia," dedi kapıya yönelerek.

Aria ayağa fırladı. "*Bekle*," dedi. "Akıllıgöz. Zamanı gelince getiririm."

Sable ona döndü. "Gerek yok. Bende kalacak."

Liv yanına geldi. "Sable, alet ona ait."

"Artık değil," dedi Sable ve kapıdaki muhafızlarla konuştu. "Onları gece burada tut. İkametçi'ye hâlâ ihtiyacım olabilir."

Sonra günün ilk ışıklarıyla şehirden atın.” Sable’in çelik mavisi gözleri Liv’e gitti. “Eminim arkadaşlarının neden kalamayacağını anlıyorsunuzdur.”

Liv birkaç metre ötede kıpırdamadan duran Roar’a baktı. “Anlıyorum,” dedi. Sonra da arkasına bakmadan Sable’in peşinden çıktı.

Saatler sonra Aria masada Roar’la oturmuş, pas renkli perdelerin uçuşmasını izliyordu. Yemek odası karanlıkla örtülmüştü, tek ışık açık balkon kapılarından geliyordu. Arada bir koridordaki muhafızların boğuk seslerini duyuyordu.

Aria kollarını ovuşturdu, kendini uyuşmuş gibi hissediyordu. Sable, Hess’le şimdiye kadar tekrar buluşmuş olmalıydı. Aria’yı kullanıp atmıştı. Aria başını salladı. Sable ve Hess birbirlerine sandığından da çok benziyorlardı.

Dışarıda yağmur durmuş, balkon taşlarını ıslak bırakmıştı. Zemini göğün ısıltısını yansıtıyordu. Oturduğu yerden Eter’in akımlarını görebiliyordu. Parlak nehirler karanlıkta akıyordu. Yakında başka bir fırtına daha göreceklerdi. Bu artık Aria’yı şaşırtmıyordu. Eninde sonunda fırtınalar her gün gelecekti ve Birlik zamanındaki gibi olacaktı. Onlarca yıl süren devamlı hortumlar dünyayı vuracak, yıkımla kaplayacaktı. Ama her yere yayılmayacaktı.

Zihninde bir vaha hayal etti. Gün ışığında parlayan altın görünümlü bir yer. Gözünde uzun bir rıhtım canlandırdı, tepede martılar uçuşuyordu. Perry ve Talon’ı beraber hayal etti, uçta beraber balık tutuyorlardı, mutlu ve rahatlardı. Cinder da oradaydı, onları izliyor, uçmasın diye şapkasını tutuyordu. Liv ve Roar yakında bir yerde fısıldaşıp birinin kaçınılmaz şekilde

suya atılmasıyla son bulacak bir tür muziplik planlıyordu. Aria da oradaydı. Yumuşak ve güzel bir şarkı söylüyordu. Dalgaların hareketini ve güneşin sıcaklığını barındıran bir şarkı. Onlar için hissettiklerini anlatacak bir şarkı.

İsteddiği buydu. Onun Durgun Mavisi buydu, her nefesinde, geçen her saniyede bunun için savaşmayı ya da savaşılmamayı seçebilirdi.

Aria bunun bir seçim olmadığını fark etti. Her zaman savaşıyordu.

Ayağa kalkıp Roar'a onu balkona kadar takip etmesini işaret etti. Dışarı çıktığında rüzgârın hafif esintisi kollarını ürpertti. Aşağıda Yılan Nehri'ni gördü, siyah suları Eter ışığıyla dalgalanıyordu. Kıyısı boyunca sıralanmış evlerin bacalarından duman yükseliyordu ve Aria, Roar'la daha dün geçtikleri köprüyü görebiliyordu. Karanlıkta alevli noktalarla bezenmiş bir kavis gibi duruyordu.

Roar yanındaydı, çenesi gergin, kahverengi gözleri öfkeyle doluydu.

Aria onun eline uzandı.

Göz'ü çalacağız. Pervazın üzerinden yandaki balkona geçebiliriz. Sable'n odasına girebiliriz. Talon için Durgun Mavi'ye ihtiyacım var. Perry için. Yeri Göz'de kayıtlıysa uğruna buraya geldiğimiz şeyi elde edeceğiz demektir. Liv'i alıp buradan gideriz.

Umutsuz bir plandı. Hatalı ve tehlikeliydi. Ancak hamle şansları gitgide azalıyordu. Saatler sonra Yamaç'dan atılacaklardı. Şimdi risk alabilirlerdi.

"Evet," diye telaşla fısıldadı Roar. "Haydi gidelim."

Aria balkonu çevreleyen kısa duvardan baktı. Altı metre ötedeki yan balkona giden ince bir pervaz vardı. Sadece küçük bir taş çıkıntıydı, on santim genişliğinde bile sayılmazdı. Aşağıya baktı. Yüksekten korkmuyordu ama karnına yumruk yemiş gibi hissetti. Yılan tahminince yirmi metre aşağıdaydı. Bu yükseklikten düşmek ölümcül olabilirdi.

Bacaklarını duvarın üstünden sarkıtıp pervaza bastı. Bir rüzgâr bluzunu uçuşturdu. Nefesi kesildi, sırtına tırmanan ürperti karşısında öne eğildi. Parmaklarını oluklara bastırarak bir nefes aldı ve balkondan ilk adımlarını atıp yürümeye başladı. Sonra bir adım daha. Bir tane daha.

Ellerini taşlarda gezdirdi, aralık ve kenarlara tutunurken gözlerini ayaklarından ayırmadı. Arkasında Roar'un ayaklarının hafif sesini ve aşağıdan bir yerden yükselen bir kadın gülüşünü duydu.

Bakışları öteki tarafa gitti. Yolun yarısını geçmişlerdi.

Ayağı kaydı. Kaval kemiği pervaza çarptı. Taşa can havliyle tutundu, tırnakları kalkıp etinden ayrılmaya başladı. Roar'un parmakları kolunu kavrayıp onu yakaladı. Aria yanağını taş duvara dayadı, bedenindeki tüm kaslar gerilmişti. Duvara ne kadar yaslanırsa yaslansın yeterli gelmiyordu. Nefes alıp zihnini geriye düşme hissinden çekmeye zorladı.

"Yanımdayım," diye fısıldadı Roar. Eli sırtındaydı, sıkı tutuyordu ve sıcaktı. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Aria yalnızca başını sallayabildi. Tek yapabileceği yola devam etmekte.

Adım adım öteki balkona yaklaştı ve çift kanatlı bir kapı gördü. Açıktı ama ötesinde sadece karanlık vardı. Aria bekledi,

kaygan pervazdan inme hevesini bir kenara itip kulaklarını içerde onları bekleyenlere kabarttı.

Hiçbir şey duymuyordu. Bir çıt bile.

Aria duvarın üstünden atlayıp bir kanepeye düştü. Elini yere koydu, yerle hızlı bir bağlantı kurmaya ihtiyaç duymuştu. Roar yanında sessizce yere indi.

Beraber balkondan hızla geçtiler. Kontrol etmek için kapılara hızlıca baktıklarında boş, karanlık bir oda gördüler. İçeri sessizce, silahsız girdiler.

Odayı sadece kapılardan süzülen Eter ışığı aydınlatıyordu ama boş olduğunu görmeye yetmişti; köşeye itilmiş birkaç sandalyeden başka mobilya yoktu. Roar hızla onlara gitti. Aria iki boğuk çatırtı duydu. Roar ona dönüp bir şey uzattı. Kırık bir boynuzdu. Aria elindeki hissi algılamaya çalıştı. Bıçaklarıyla hemen hemen aynı uzunluktaydı. Aynı keskinlikte değildi ama silah yerine geçerci.

Kapıya giderek koridordaki sesleri dinlediler. Sessizlik. Dışarı çıkıp hızla Sable'in odasına gittiler. Yolda lambalar titreşiyor, gölge ve ışığı birleştiriyorlardı. Aria boynuzu daha sıkı kavradı. Kışı Roar'la çalışıp dövüş yeteneğini geliştirerek geçirmişti. Hızlı olmayı öğrenmişti. Devinimi. Gizlice hareket etmeyi. Kendini hazır hissediyordu ve damarlarındaki kan, heves ile korku arasındaki sınırda çağlıyordu.

Liv'in odası yakındaydı, Sable'inki çok uzak olamazdı.

Aria ayak sesleri duydu. Olduğu yerde donakaldı. Önündeki Roar gerildi. Kulaklarında iki yürüme sesi yankılandı. İkisi de iriydi, topukları taşlara sertçe vuruyordu. Ses yankılanıyordu, bir an önünden, bir an arkasından geliyordu. Aynı kararsızlık Roar'un gözlerinde de belirgindi. Hangi tarafa gideceklerdi? Zaman yoktu.

Beraber öne atıldılar, ayakları kayarcasına taş koridorda koşuyorlardı. Muhafızları ya atlatacak ya da çarptıracaklardı.

Tam koridorun sona ulaşmışlardı ki köşeden iki muhafız döndü ve Aria ile Roar sanki önceden çalışmış gibi harekete geçtiler. Roar yakınındaki daha iri olan adamın üstüne atladı. Aria da diğerine.

Boynuzu muhafızın şakağına geçirdi. Vuruşu güçlü, etkisi sarsıcıydı, acısını tüm kolunda hissetti. Adam afallayarak sarsıldı. Aria adamın kemerindeki bıçağı kavrayıp çıkardı, ikinci darbeye hazırды. Kesmeye de. Ancak adamın gözleri devrildi, bayılıyordu. Bıçağın kabzasıyla adamın çenesine vurup düşürürken üniformasının kollarından yakalayıp düşüşünü yavaşlatmayı başardı.

Bir an muhafıza baktı; canlı yüzü ve gevşek ağzıyla yerde mağlup edilmiş bir şekilde sessizce yatıyordu, Aria hiçbir dövmenin ona sunamayacağı özgüveni hissetti. Dönüp baktığında Roar'un da öteki muhafızın bedeninin üstünden doğrulduğunu gördü. Kemerine bir bıçak taktı, koyu gözleri onunkilerle buluştuğunda sakın ve dikkatliydi. Çenesiyle koridorun aşağısını işaret etti, sonra da devirdiği adamı omzuna attı.

Aria öteki muhafızı tek başına taşıyamazdı, düşünmek için de zamanı yoktu. Liv'in odasına doğru fırladı. Kendini Liv'in kapısına atıp demir tokmağı itip içeri girdi.

Koridorun ışığı karanlık odaya doldu. Liv yatağında uyanık bir halde, örtülerin üstünde uzanıyordu. Aria'yı gördüğünde ayağa fırlayıp yere gürültüsüz bir iniş yaptı. Üstünde günlük giysileri vardı, çizmeleri de dâhil.

Liv önce Aria'ya, sonra kapıya baktı. Sonra tek kelime etmeden koridora fırladı. Aria da peşinden koştu. Muhafızı omzunda

taşıyan Roar'un yanından geçtiler. Liv sessizce Aria'nın bayılttığı adamı kollarının altından tuttu. Aria da ayaklarından kaldırdı. Onu beraber Liv'in odasına taşıyıp duvarın dibine, Roar'un bıraktığı adamın yanına yatırdılar. Aria açık kapıya koştu. Dikkatle kapayıp kilidin yavaşça yerine oturuşunu dinledi.

Arkasını döndüğünde sarılan Roar ve Liv'i gördü.

PEREGRINE

Perry akşam yemeğinden sonra dalgınlıkla aş evinde oturmuş, Aria'yı düşünüyordu. Aria ona ihanet etmemişti. Roar'la beraber değildi. Onu kaybetmemişti. Bu düşünceler zihninde sonsuz bir döngüde ilerliyordu.

Eter gün boyu büyüyerek herkesi endişelendirmiş ve fırtmayı bekler hale getirmişti. Reef ve Marron iki yanında oturuyordu, ikisi de sessizdi. Yakındaki Kirra adamları Lark ve Forest'la sessizce konuşuyordu.

Yalnızca Willow normal davranıyordu. Masada Perry'nin karşısında Cinder'a Pire'yi bulduğu günden bahsediyordu.

"Dört yıl önceydi," dedi, "şimdiki halinden de pasaklıydı."

"Bayağı pasaklıymış," dedi Cinder gülümsememeye çalışarak.

"Biliyorum. Ben, Perry ve Talon'la rıhtımdan dönerken Talon onu gördü. Pire yolun hemen kenarında yan yatmıştı, değil mi Perry?"

Perry adını duyup cevap vermek için düşüncelerinden uzaklaştı. “Doğru.”

“Biz de yaklaşınca patisindeki çiviye gördük. Parmaklarının arasındaki yumuşak ağ gibi kısım var ya hani?” Willow parmaklarını açıp gösterdi. “Çivi oradaydı. Isıracağından korktum ama Perry gidip ‘Sakin ol pire torbası. Sadece patine bakacağım,’” dedi.

Perry, Willow’un taklidine gülümsedi. Sesinin o kadar derin olduğunu sanmıyordu. Willow çocukça anlatmaya devam ederken Perry kendi eline bakıp gevşetti. Aria’nın parmaklarını kendi parmaklarıyla tutmanın nasıl bir his olduğunu hatırladı.

Aria ondan nefret mi ediyordu? Onu unutmuş muydu?

“Ne oluyor?” diye sordu Reef kısık sesle.

Perry başını iki yana salladı. “Hiç.”

Reef onu uzun bir süre izledi. “Peki,” dedi sıkkin bir sesle ama gitmek için kalktığı anda elini kısa bir an için destek olur gibi Perry’nin omzuna koydu.

Perry elini itme arzusuna direndi. Sorun falan yoktu. Gayet iyiydi.

Öteki tarafındaki Marron fark etmemiş gibi davrandı. Önünde Vale’in eski defteri vardı ve açık olan sayfada mağaranın önceden çizdiği taslağı duruyordu. Sayfayı çevirdiğinde Perry ağabeyinin el yazısıyla yazılmış, bir yıl önceki bir yiyecek listesini gördü. O günlerde ellerinde çok az olduğunu düşünüyorlardı. Şimdi daha da az vardı. Kirra’nın getirdiği yiyecek stoku sonsuza dek dayanmayacaktı ve Perry yerini nasıl dolduracaklarını bilmiyordu.

Marron izlendiğini fark edip baktığında yüzünde hafif bir tebessüm vardı. “Kan Lordu olmak için ne iyi zaman ama, değil mi?”

Perry yutkundu. Marron'inki acıma değildi. Değildi. Başını salladı. "Sensiz daha kötü olurdu."

Marron daha da sıcak gülümsedi. "İyi bir ekip toplamışsın, Perry." Tekrar defterine döndü üç çizgi çekerek inceledi, sonra da iç geçirdi. Defteri kapadı. "Dinlenmeye çalışsak iyi olur." Defteri kolunun altına sokup gitti.

Gidişi diğerlerine de ilham verdi. Herkes tek tek çıkıyordu, ta ki sadece Reef ve Kirra kalana dek, onlar da beraber gitti. Perry gidişlerini izlerken kalbi anlayamadığı bir sebepten güm güm atıyordu. Sonra nihayet yalnız kaldı. Mumu kendine çekip ateşle oynadı, acı eşiğini test ederken gözleri sulandı, ta ki mum eriyip sönene kadar.

En sonunda dışarı çıktığında hava kül gibi kokuyor ve Eter'in yakıcı kokusunu taşıyordu. Yıkım gibi kokuyordu. Gökyüzü koyu ve parlak renklerle dönüyordu. Çalkantılı ve hareket halindeydi. Saatler sonra fırtına kopacaktı ve kabile sığınmak için aş evine koşacaktı.

Pire meydana koşarak gelirken kulakları yukarı aşağı savruluyordu. Perry eğilip boynunu kaşıdı. "Selam, pire torbası. Benim için ortalığa göz kulak mı oluyorsun?"

Pire ona bakarak hızla nefes alıp verdi. Bir an için Perry onu haftalar önce bu haliyle hatırladı, Aria'nın bacağına yaslanışını. Birden kendini tekrar odaklanmış ve temiz hissetme arzusuyla dolup taşı. Aria'yı aklından çıkarma arzusuyla.

Sahil yoluna koştu, Pire hızla önden gidip bu işi yarıya çevirdi. Perry kendini zorlayıp son kum tepesinin üstünden atlarken tek düşündüğü denize dalmaktı.

Yumuşak kumlara iniş yaptığında donakaldı.

Pire sahilin ilerisindeki bir kıza koşuyordu. Kızın bedeni suya dönüktü. Willow'dan uzundu, bir kadının vücuduna sahipti ve Perry'nin gördüğü kadarıyla mavi gecede bile saçlarının kırmızı olduğu belliydi.

Kirra, Pire'yi gördü. Sonra dönüp Perry'yi fark etti. Elini kaldırıp salladı.

Perry tereddüt etti, vedalaşırçasına el sallayıp kampa dönmesi gerektiğini biliyordu ama bir an sonra kendini Kirra'nın önünde buldu, kumların üstünde yürüdüğünü ya da kalmayı seçtiğini bile hatırlamıyordu.

“Geleceğini umuyordum,” dedi Kirra gülümseyerek.

“Sahili sevmediğini sanıyordum.” Perry'nin sesi derin ve boğuktu.

“Sen buradayken o kadar da kötü değil. Uyuyamadın mı?”

“Ben... Hayır.” Perry kollarını kavuşturup yumruklarını sıktı. “Yüzecektim.”

“Ama şimdi yüzmeyecek misin?”

Perry başını iki yana salladı. Dalgalar devasaydı. Kumlara vuruyordu. Orada olmalıydı. Suda. Ya da evinde, yatağında. Burası dışında neresi olursa.

“Önceden söylediklerim konusunda...” dedi Kirra. “Beni ilgilendirmez.”

“Önemi yok.”

Kirra kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

Perry evet demek istedi. Kalbini onu bırakan kıza kaptıran bir aptal olmak istemiyordu. Artık kendini zayıf hissetmek de.

VERONICA ROSSI

Cevap vermedi ama Kirra yine de ona yaklaştı. Olması gerekenden daha yakındı. Perry artık vücudunun şeklini görmezden gelemiyordu ya da dudaklarındaki tebessümü.

Kirra koluna dokununca gerildi, gerçi bunu bekliyordu. Kirra elini Perry'nin bileğine götürdü. Hafifçe çekerek kavuşturduğu kollarını açtı. Sonra kendi beline sararak yaklaşıp aralarındaki mesafeyi kapadı.

ARIA

“Olivia, bana ne yaptığının farkında mısın?” dedi Roar telaşlı ve alçak bir sesle, Liv’in gözlerine bakarak. “Buraya nasıl gelebildin?”

“Özür dilerim, Roar. Tide’lara yardım edebileceğimi sandım. Bu işi halledebileceğimi sandım, seni unutabileceğimi.”

O konuşurken Roar yanaklarını, çenesini, başını öpüyordu. Aria balkona fırlarken açık kapının yanında asılı olan gelinliğin önünden geçti. Bacakları kısa duvara çarpıp parmakları soğuk taşları kavrayarak aşağıya bakabilene kadar gitti. Aşağıdaki karanlık suya bakıyordu.

Dinlemek istemiyordu, onları duymak istemiyordu ama kullakları keskindi; adrenalini artmışken çok daha keskindi.

Liv’in sesi. “Yanılmışım. Öyle yanılmışım ki.”

Sonra Roar’unki. “Sorun değil, Livy. Seni seviyorum. Ne olursa olsun. Her zaman.”

Sonra sessizlik... Aria yalnızca balkondaki rüzgârın ve Liv ile Roar'un düzensiz, soluk soluğa nefeslerini duydu. Kalbi delicesine burkulurken Aria gözlerini kapadı. Perry'nin kollarını etrafında hissedebiliyordu. Şimdi neredeydi? O da onu mu düşünüyordu?

Saniyeler sonra, Roar ve Liv balkonda belirdi, gözleri parlıyordu. Liv'in kısa kılıcı omzundan görünüyordu. Ötekinde kendi çantasını ve Aria'ninkini taşıyordu.

"Akşam sizi kurtarmaya gelecektim," dedi Liv ve deri çantayı uzattı. Çantasının içine uzanıp Akıllıgöz'ü çıkardı. "Sable odasına saklamış. Uyurken içeri girdim. Daha önce çam kokusu almıştım. Doğruca ona gittim." Aria'ya uzattı. "Hemen kullan."

Aria başını iki yana salladı. "Şimdi mi?" Birinin muhafızların kaybolduğunu anlaması ne kadar zaman alırdı? "Buradan gitmemiz gerek."

"Şimdi yapman lazım," dedi Liv. "Alırsak peşimizden gelir."

"Senin peşinden her koşulda gelir, Olivia," dedi Roar. "Gitmemiz gerek."

"Gelmez," dedi Liv. "Durgun Mavi'yi bulun. Elimizde o yokken Talon da olmaz."

Tartışacak vakit yoktu. Aria aleti taktığında Akılliekran belirdi. Hayalet simgesini seçti. Soren, Sable ve Hess'in Durgun Mavi'den bahsedip bahsetmediğini bilirdi. Aria opera salonuna bölünmeyi bekledi. Bölünmedi. Bunun yerine iki simge belirdi, genel simgelerdi ve üstlerinde yalnızca zaman sayaçları vardı. Soren kayıtları onun için bırakmıştı.

Aria kısa süreli olanı açtı, her geçen saniyeyle daha da geriliyordu. Roar, Liv'in odasındaydı, koridordaki sesleri duymak için kapıyı dinliyordu.

Aria'nın Akıllıekranında bir görüntü büyüdü. Bir Başlangıç Diyarı'nı izliyordu. Yukarıdaki tek bir spot ışığıyla bölünmüş karanlıktan başka bir şey yoktu. Sable bir tarafta, Hess öteki taraftaydı, yüz hatları ışık ve gölgeyle sertleşmişti.

Hess resmî Konsül üniformasını giymişti. Laciverti, kolları ve yakasında yansıtıcı çizgiler vardı. Sert, dik duruyordu, elleri yanlarındaydı. Sable dar, siyah bir gömlek ve pantolon giymişti, Kan Lordu zinciri boynunda parlıyordu. Rahat bir duruşu vardı, gözleri keyifle kırışmıştı. Adamlardan biri tehlikeli, diğeri ölümcül görünüyordu.

Sable önce konuştu. "Dünyanız pek sevimli. Hep böyle ilgi çekici midir?"

Hess sırtınca dudakları yukarı kıvrıldı. "Önceki görüşmemizde seni zorlamak istemedim."

Aria ikinci toplantıyı seçtiğini anladı. Değiştirmeye zamanı yoktu. İzlemeye devam etti.

"Bunu mu tercih edersin?" diye sordu Hess.

Sessiz bir sarsıntıyla Diyar değişti. Şimdi yanları açık, saman çatılı bir kulübedeydiler, sütunların üstündeymiş gibi yüksekteydi. Ufukta altın renkli bir çayır belirdi, otlar sıcak esintide dalgalanıyordu.

Hess yaptığının farkında bile değildi. Hakaret etmek istemişti. İlkel sandığı Sable'ı incitme çabasıydı. Ama bir an için Aria'nın tek yapabildiği –Sable'ın tek yapabildiği– güneşli manzaraya huşu içinde bakmaktı. Temiz, durgun bir göğe. Eter tarafından acımasızca kavrulmuş değil de nazikçe pişirilmiş bir toprağa.

Sable dikkatini yeniden Hess'e çevirdi. "Bunu tercih ediyorum, teşekkürler. Ne öğrendin?"

Hess iç geçirdi. “Mühendislerim aracın her türlü zeminde seyahat edebileceğini söylüyor. Kalkanları var ama etkileri sınırlı. Eter’iniz onları etkisiz hale getirecektir.”

Sable başını salladı. “Benim buna bir çözümüm var. Toplamda kaç kişi, Hess?”

“Sekiz yüz. O da kapasiteyi zorlayarak.”

“Bu yeterli değil,” dedi Sable.

“Hayal’den ayrılacağımızı hiç düşünmemiştik,” dedi Hess, kelimeleri sıkıntıyla kesik kesik çıkıyordu. “Bu büyüklükte bir göçe hazır değiliz. Ya sen?”

Sable gülümsedi. “Olsaydım bu konuşmayı yapıyor olmazdık.”

Hess iç geçirdi. “Sayıyı eşit bölüşeceğiz yoksa anlaşma olmaz.”

“Evet,” dedi Sable sabırsızca. “Koşulları konuştuk.”

Gerçek tarafta Roar balkona döndü. “Gitmemiz gerek,” diye fısıldayıp kolunu çekti. Aria başını iki yana salladı. Dinlemeyi şimdi bırakamazdı.

“En erken ne zaman hazır olabilirsiniz?” diye sordu Sable, Hess’e.

“Araçlara yakıt yükleyip hazırlamak için ve de şeyleri... hayatta kalacakları... Seçilenleri organize etmek için bir hafta.”

Sable çimenlik araziye düşünceli bir tavırla bakarken başını salladı. “Sekiz yüz kişi,” dedi kendi kendine. Sonra Hess’e döndü. “Vatandaşlarının geri kalanım ne yapacaksınız?” diye sordu.

Hess’in rengi soldu. “Ne *yapabilirim*? İkinci yerleştirmeyi bekleyecekler.”

Sable’ın dudakları bir tebessümle kıvrıldı. “İkinci bir yerleştirme olmayacağını biliyorsun. Tek geçiş.”

“Evet, ben biliyorum,” dedi Hess gerginlikle. “Ama onlar bilmiyor.”

Aria’nın dizlerinin bağı çözüldü, omzu Liv’inkine çarptı. Hess ve Sable kimin gideceğine karar verecekti. Kimin *yaşayıp* kimin *öleceğine*. Nefes alamadı ve midesi bulanmaya başladı. İnsanları geride bırakmaktan bu kadar soğuk bir tavırla bahsedebilmeleri onu tiksindirmişti.

Roar kolunu daha sıkı kavradı. “Aria, durmak zorundasın!”

Koridordan sesler geldi. Aria gerildi, hızla Göz’ü kapamak için gerekli komutları verdi.

“Buradalar!” diye bağırdı biri.

Roar bıçağını çıkardı. Aria kapıya vuran bir omuz sesi duydu, sonra da taşa çarpan tahtanın sesini. Liv’in odasının karanlığında telaşlı bir hareket fark etti. Onlara yaklaşan kara bir gelgit gibiydi.

Geriye giderek çantasını yokladı. Bacakları balkon duvarına çarparken Göz’ü deri çantanın derinliklerine itti. Ayak sesleri gitgide yaklaştı, sonra muhafızlar belirip teslim olmalarını haykırırken çelikleri loş ışıktaki parıltıya.

Liv kısa kılıcını kınından çıkarıp Roar’un önüne geçti.

“Liv!” diye bağırdı Roar.

Başlarındaki muhafız yaylı tüfeğini kaldırarak onu durdurdu. Liv, Aria ve Roar’un birkaç adım önünde durduğunda kılıcını savurmaya hazır. Sable’in muhafızları sıralanıp kapıda kırmızı ve siyahtan bir kapı oluşturdular. Balkonda kapalı kalmışlardı.

Her şey durgundu, sessizdi, sadece sakın, telaşsız ayak sesleri vardı. Sable içeri girer girmez adamları kenara çekildi. Aria onun yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi bile görmedi.

“Mercek kızda,” dedi muhafızlardan biri. “Çantasına koyarken gördüm.”

Sable ona soğuk ve dikkatli gözlerle baktı. Aria çantasını daha sıkı kavradı.

“Ben aldım,” dedi Liv hâlâ dövüş duruşunu koruyarak.

“Biliyorum.” Sable öne doğru bir adım attı, havayı koklarken göğsü hareket halindeydi. “Duygularında değişiklik olduğunu biliyordum, Olivia. Ama bir şey yapmayacağını ummuştum.”

“Bırak gitsinler,” dedi Liv. “Gitmelerine izin verirsen kalırım.”

Aria’nın yanındaki Roar gerildi. “Hayır, Liv!”

Sable onu görmezden geldi. “Kalmanı istediğimi nereden çıkardın? Benden çaldın. Üstelik başkasını seçtin.” Roar’a baktı. “Ama belki de bir çözüm vardır. Belki çok fazla seçeneğin var.”

Sable yanındaki adamın yayını alıp Roar’a çevirdi.

“Sence bu bir şeyi değiştirir mi?” diye sordu Roar, sesi sertti. “Ne yaparsan yap işe yaramayacak. O asla senin olmayacak.”

“Öyle mi sanıyorsun?” diye sordu Sable. Silahı daha da güçlü kavradı, atış yapmaya hazırdı.

“Yapma!” Aria çantasını duvarın üstünden aşağı sallandırdı. “Akıllıgöz’ü istiyorsan ona zarar vermeyeceksin. Adamlarının önünde zarar vermeyeceğine yemin et yoksa bırakırım.”

“Bırakırsan, İkametçi, *ikinizi de* öldürürüm.”

Liv kılıcını sallayarak öne atıldı. Sable nişan aldı. Ok yaydan fırladı. Liv geriye fırladı.

Bedeni taşlara korkunç bir patırtıyla düştü, sanki yere bırakılan ağır bir tahıl çuvalı gibi. Sonra da hareketsiz kaldı.

Gerçeklik bozulmuştu. Tıpkı Diyarlardaki gibi hata vermişti. Liv hareket etmiyordu. Aria'nın ayaklarından bir adım ötede yatıyordu. Roar'dan da. Uzun, sarı saçları göğsünün üstüne saçılmıştı. Altın renkli saçlarının arasından Aria onu vuran oku gördü, dışarı akan kanı, fildişi rengi bluzunun üstüne koyu kırmızının yayılışını.

Sonra da Roar'un nefes verişini duydu. Tek bir sestti. Sanki son nefesini vermiş gibi bir iç çekiş.

Şimdi ne olacağını biliyordu.

Roar, Sable'a saldıracaktı, bu Liv'i geri getirmese bile önemi yoktu. Kan Lordlarının yanında dikilen yarım düzine silahlı adamın önemi yoktu. Roar, Sable'ı öldürmeye çalışacaktı. Ancak öldürülen o olacaktı, tabii Aria *hemen* bir şey yapmazsa.

Öne atıldı. Roar'ı kollarına aldı ve kendini geriye atarak onunla beraber balkon duvarından atladı. Sonrasında ağırlıkları yok olmuştu; düşüyor, düşüyor, karanlığın içinde düşüyorlardı.

PEREGRINE

“**U**nut onu,” diye fısıldadı Kirra, Perry’ye bakarak. “O gitti.” Kokusu Perry’nin burnuna doldu. Kırılğan bir sonbahar kokusuydu. Pürüzlü, ufalanmış yapraklar gibi. Yanlış kokuydu ama Perry yumruklarının gevşediğini hissetti. Parmaklarını Kirra’nın beline bastırdı. Hissi istediği gibi olmayan tenine. Kirra parmaklarının sırtında titreyişini hissediyor muydu?

Perry şiddetli bir ihtiyaç hissetti. Göğsünün içinde sahile vuran dalgalar gibi atan bir kalp ağrısı.

“Perry...” diye fısıldadı Kirra, kokusu ısınıyordu. Dudaklarını yalayıp ona parlayan gözlerle baktı. “Ben de bunu beklemiyordum.”

“Hayır, bekliyordun.”

Kirra başını iki yana salladı. “Buraya bu yüzden gelmedim. Beraber iyi olabiliriz,” dedi. Sonra elleri Perry’nin üstündeydi. Hızlı, soğuk elleri Perry’nin göğsünde dolaşıyordu. Karnını okşuyordu. Yaklaşıp vücudunu Perry’ye yasladı ve onu öpmek için uzandı.

“Kirra.”

“Konuşma, Perry.”

Perry bileklerini tutup onun ellerini itti. “Hayır.”

Kirra yeniden topuklarına basıp Perry’nin göğsüne baktı. Öylece kaldılar, hareket etmeden. Konuşmadan. Kirra’nın duyguları ateş gibi yanıyordu; koyu kırmızı ve yakıcıydı. Sonra Perry kararının kokusunu aldı, kontrolünün de; duyguları gitgide serinleşip buz kesene kadar.

Perry sahil yolunda bir havlama sesi duydu. Pire’yi unutmuştu. Tepelerinde dönen fırtınayı unutmuştu. Bir an için terk edilmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

Tuhaf bir şekilde, şimdi kendini sakın hissediyordu. Aria’nın yüzlerce kilometre ötede oluşu, onu incitmesi, veda etmiş ya da etmemiş olmasının önemi yoktu. Hiçbir şey hislerini değiştiremezdi. Aria’yı düşünmemeye çalışsa da, Kirra’yla olsa da. Aria, Marron’ın çatısında elini tuttuğu anda her şeyi değiştirmişti. Ne olursa olsun, daima sadece onu sevecekti.

“Özür dilerim, Kirra,” dedi. “Buraya gelmemeliydim.”

Kirra omuz silkti. “Atlatırım.” Gitmek için döndü ama sonra durdu. Geriye gülümseyerek baktı. “Ama her zaman istediğimi elde ettiğimi bilmelisin.”

ARIA

Aria daha önce Diyarlarda uçmuştu. Gökremli bir histi; ağırlığı, kaygısı olmadan göklerde süzölmek. Uçmak, rüzgâra dönmek gibi bir histi. Bununsa onunla alakası bile yoktu. Çirkin, tutunmaya çalışmak, telaşlıydı bir şeydi. Yılan Nehri gitgide yaklaşıyordu, tek düşüncesi –her düşüncesi– *Roar’a tutunmaktı*.

Su ona çarptığında taş gibi sertti, sonrasında her şey aynı anda oldu. Bedenindeki bütün kemikler titredi. Roar elinden kaydı ve karanlık Aria’yı yuttu, zihnindeki tüm düşünceleri sildi. Hâlâ orada mıydı –hâlâ hayatta mıydı–, bilmiyordu, ta ki Eter’in titreyen ışığı onu yüzeye çağırana kadar.

Uzuvları çözüldü ve suyu tekmeledi. Soğuk, kaslarını ve gözlerini delip geçti. Çok ağır, çok yavaştı. Giysileri suyu emip onu aşağı çekiyordu ve çantasının askısının beline dolandığını hissetti. Aria onu tutup yüzdü; her kulaç ağırdı, sanki çamurda ilerliyormuş gibi. Yüzeye çıkıp bir nefes aldı.

“Roar!” diye haykırdı suyu tarayarak. Nehir yüzeyde sakin görünüyordu ama akıntı acımasızca güçlüydü.

Aria ciğerlerine hava çekip suya dalarak ümitsizce onu aradı. Birkaç metreden ötesini seçemiyordu ama onu yakında suyun yüzeyinde gördü, sırtı Aria’ya dönüktü.

Yüzmüyordu.

Aria içinde patlayan paniği hissetti. Onu balkondan aşağı atmıştı.

Eğer onu öldürdüyse...

Eğer o öldüyse...

Aria ona uzanıp kollarının altından tutarak yukarı çekti. Su yüzüne çıktılar ama şimdi suyu daha güçlü itmek zorundaydı. Roar çok ağırdı ve kollarında hareketsiz duruyordu, Aria’yı aşağı çeken bir yükü.

“Roar!” dedi kesik bir sesle. Onu suyun yüzeyinde tutmak için çabalıyordu. Daha önce hiç böyle bir soğuk hissetmemişti, kaslarına binlerce iğne gibi saplanıyordu. “Roar, bana yardım et!” Aria su yutup öksürmeye başladı. Hâlâ batıyorlardı. Beraber düşmeye devam ediyorlardı.

Konuşamadı. Aria uzanıp el yordamıyla ensesini buldu. *Roar, lütfen. Bunu sensiz yapamam!*

Roar bir kâbustan uyanırcasına irkilip Aria’nın kollarından kurtuldu.

Aria yüzeye çıkıp nehir suyunu kustu, nefes almaya çalışıyordu.

Roar ondan uzaklaştı. Aria aklını yitiriyor olmalıydı. Roar onu asla bırakmazdı. Sonra akıntıda onlara doğru gelen karanlık bir şekil gördü. Bir an mantıksızca düşünerek Sable’ın peşlerinden

geldiğini sandı, sonra gözleri odaklandı ve düşen kütüğü gördü. Roar ona tutundu.

“Aria!” diye bağırdı ve uzanıp onu çekti.

Aria tutunurken kırık dallar uyuşan ellerine battı. Titremeyi bırakamıyordu, içi titriyordu. Köprünün altından ve kıyıdaki evlerin önünden hızla geçerlerken gecenin bir yarısıydı; her şey karanlık ve durgundu.

“Çok soğuk,” dedi. “Çıkmamız lazım.” Çenesi öyle şiddetli titriyordu ki sözleri anlaşılmazdı.

Beraber kıyıya doğru yüzdüler ama Aria nasıl yaptıklarını bilmiyordu. Artık bacaklarını hissedemiyordu. Ayakları taşlı nehir yatağına basarken suyun sürüklediği kütüğü bıraktılar. Roar’un kolu ona dolandı ve birbirlerine sarılarak devam ettiler, her adımlarında gerçeklik geri geliyordu.

Liv.

Liv.

Liv.

Aria daha Roar’un yüzüne bakmamıştı. Göreceklerinden korkuyordu.

Nehirden karaya çıktıklarında Aria bir anda kendini yarım ton ağırlığındaymış gibi hissetti. Bir şekilde Roar’la beraber sallana sallana, birbirlerini taşıyıp kol kola sendeleyerek sahile çıkmışlardı. İki evin arasından yürüyüp bir tarlayı geçtiler ve aşağıdaki ormana daldılar.

Aria nereye gittiklerini bilmiyordu. Düz gidemiyordu. Düşünme yetisini yitirmişti, adımları da sağlam değildi.

“Yürümek yok artık, soğuk.” Kendi sesiydi ama dili sürçmüştü ve anlamlı bir şey söylediğini sanmıyordu. Sonra kendini uzun

çimenlerin arasında sırtüstü uzanırken buldu. Yere düştüğünü hatırlamıyordu. İki büküm olup kaslarına ve kalbine saplanan acıyı sonlandırmaya çalıştı.

Roar tepesinde belirdi. Bir an oradaydı, sonra yoktu, Aria'nın tek gördüğü Eter'di, yukarıda akıntılar halinde dönüyordu.

Aria peşinden gitmek istedi. *Yalnız* kalmak istemiyordu ve tek hissettiği *yalnızlıktı*. Pervazında oyma şahinler olan bir yere ihtiyacı vardı. Ait olabileceği bir yere.

Gözlerini açtığı anda cılız ağaç dalları tepesinde sallanıyordu ve şafağın ilk ışığı göğü boyuyordu. Başı Roar'un göğsündeydi. Üstlerinde kalın, sert bir battaniye vardı, sıcaktı ve at kokuyordu.

Aria doğruldu, bedenindeki tüm kaslar ağrıyor, zayıflıktan titriyordu. Saçı hâlâ nehirden çıktığı için ıslaktı. Küçük bir su oluğunun kenarındaydılar. Roar onu uyurken taşımış olmalıydı. Ya da bayginken. Yakınlarda bir ateşin dumanı tütüyordu. Ceketleri ve çizmeleri kurumak için bırakılmıştı.

Roar dudaklarında hafif bir tebessümle uyuyordu. Teni fazla solgundu. Aria görünüşünü aklına kazıdı. Onu bir daha ne zaman gülümserken göreceğini bilmiyordu.

Roar güzeldi ve bu adil değildi.

Aria titrek bir nefes aldı. "Roar," dedi.

Roar tek kelime etmeden ayağa fırladı. Bu ani hareket Aria'yı ürküttü ve onun hiç uyuyup uyumadığını merak etti.

Roar ona dalgın gözlerle baktı. Bakışları onu görmüyor gibiydi. Aria, annesi öldüğünde böyle hissettiğini hatırladı. Kopuk. Sanki gördüğü hiçbir şey aynı değildi. Tek bir günde tüm hayatı

değişmişti. Her şey –etrafındaki dünyadan hislerine kadar– tanınmaz hale gelmişti.

Aria ayağa kalktı. Roar’a sarılıp onunla ağlamak istiyordu. *Bana ver*, diye bağırmak istedi. *Acını bana ver. Bırak senden alayım.*

Roar arkasını döndü. Ceketini alıp ateşin etrafına set çekip yürümeye başladı.

Yılan Nehri’ni geride bırakırken bulutlar geldi ve ormanın üstüne alacakaranlık çöktü. Aria’nın sağ dizi zonkladı –balkondan düşerken incitmiş olmalıydı– ama devam etmeleri gerekiyordu. Sable peşlerinden gelecekti. Yamaç’dan uzaklaşıp güvenli bir yere gitmeleri gerekiyordu. Bir tek bunu düşünmeye odaklandı. Baş edebileceği tek şey buydu.

Tepe boyunca yürüdüler, öğleden sonra sık, çamlık bir alanda durdular. Yılan aşağıdaki vadinin yanından kıvrılıyor, dalgalanan suyu pulları andırıyordu. Aria uzakta yüklesen kara dumandan bir duvar gördü. Başka bir fırtınayla yok olan bir toprak parçası daha. Eter gitgide güçleniyordu. Kimse bundan şüphe duyamazdı.

Roar çantasını bırakıp oturdu. Bugün bir kez olsun konuşmamıştı. Tek kelime bile etmemişti.

“Ben etrafa bakınacağım,” dedi Aria. “Uzağa gitmem.” Konumlarını anlamak için gitti. Bir yanları kayalık bir yamaçla korunuyordu. Öteki de geçişi imkânsız bir uçurumdu. Biri peşlerinden gelirse bunu anlamaları kolay olacaktı.

Aria döndüğünde Roar’u dizlerinin üstüne eğilmiş, başını ellerinin arasına almış halde buldu. Yanaklarından akan yaşlar çenesinden damlıyordu ama o kıpırdamıyordu. Aria hiç böyle ağlayan birini görmemişti. Bu kadar hareketsiz. Sanki ne yaptığının farkında bile değilmiş gibi.

“Buradayım, Roar,” dedi yanına oturup. “Buradayım.”

Roar gözlerini kapadı. Cevap vermedi.

Onu öyle görmek Aria’yı incitti. Boğazı acıyana kadar bağır-mak istedi ama Roar’u konuşmaya zorlayamazdı. Hazır olduğunda Aria yanında olacaktı.

Aria çantasında yedek bir bluz bulup parçalara ayırdı. Dizini sarıp eşyalarını kaldırdı, sonrasında Roar’un kalbinin gözleri önünde parçalanışını izlemekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı.

Zihninde bir görüntü canlandı, Liv uyku mahmurluğuyla gülümseyip soruyordu: *Kuş sen misin, kardeşim mi?*

Aria elini ağzına götürüp uzaklaştı. Çalıları ve ağaçları geçti, uzaklaşmaya ihtiyacı vardı çünkü ses çıkarmadan ağlayamıyordu ve durumu Roar için kötüleştirmek de istemiyordu.

Liv’in yarın evlenmesi gerekiyordu, ya da Roar’la kaçması. Perry’nin Kan Lordu olduğunu görmeliydi ve Aria’nın en yakın arkadaşı olmalıydı. Bir saniyede öyle çok şey kaybolmuştu ki.

Aria, Sable’la yemek odasında olduğunu hatırladı. Elinde bir bıçak ve onun boynuna rahat bir hamle yapma şansı vardı. Yapmadığı için kendinden nefret ediyordu.

Şişmiş gözleri ve uğuldayan başıyla topallaya topallaya Roar’un yanına döndü. Uyuyordu, başı çantasının üstündeydi.

Aria Akıllıgöz’ü bulup yeniden gelen gözyaşlarına karşı koydu. Liv onu çalmasa hâlâ hayatta olur muydu? Aria Göz’ü balkonda Sable’a verse hâlâ hayatta olur muydu?

Hess ve Sable’ın buluştuğunu düşünmek midesini bulandı- rıyordu. Beraber Durgun Mavi’ye gitme planları sayısız masum insana sırtlarını dönmeleri demekti. Aria, Talon’ı ve Caleb’i ve de

Hayal'deki diğer arkadaşlarını düşündü. Onlar gitmek için seçilecek miydi? Ya Perry, Cinder ve öteki Tide'lar? Ya diğer herkes? Birlik tekrar yaşanıyordu ve hayal ettiğinden çok daha korkunçtu.

Hess'i görme düşüncesi midisini kaldırıyordu ama görmek zorundaydı. Onun Sable'la görüşmesini sağlamıştı. Durgun Mavi'yi bulmasına yardım etmek için payına düşeni yapmıştı. Şimdi Hess'in anlaşmanın kendine düşen kısmını yerine getirmesi gerekiyordu; yapmazsa da Aria, Soren'le iletişime geçecekti. *Nasıl* olacağı umurunda değildi ama Talon'ı geri alması gerekiyordu.

Nabızı hızlanırken Akıllıgözünü taktı. Biyoteknolojik alet çalışıp göz çukuruna yapıştı. Aria kayıtların gittiğini gördü. Ekranında yalnızca Hess ve Soren'm simgeleri vardı. Hess'inkini deneyip bekledi. Hess gelmedi.

Sonra Soren'inkini denedi. O da ortaya çıkmadı.

PEREGRINE

Perry daha sonra evinin çatısına tırmanıp gökyüzünde kıvrılan Eter'i izledi. Kirra gittikten sonra okyanusa dalmıştı, onun kokusunu üstünden atma ihtiyacı duymuştu. Omuzları yanmaya başlayana kadar dalgalarla boğuşmuştu, sonra da kampa, bedeni yorgun ve hissiz, zihni açık bir şekilde dönmüştü.

Başını kiremitlere yasladı, hâlâ okyanusun hareketlerini hissedebiliyordu. Gözlerini kapayıp bir anının bulanık kıyısına sürüklendi.

Babasının onu ilk kez avlanmaya götürdüğü zamanı hatırladı, sadece ikisi vardı, Talon o gün öğleden sonra doğmuştu. Perry on bir yaşındaydı. Sıcak bir gündü, esinti bir nefes kadar yumuşaktı. Babasının adımlarının sesini hatırladı, ormanda yürürken ağır ve kendinden emindi.

Perry babasının av izi sürmediği, kokulara dikkat etmediğini saatler sonra fark etmişti. Aniden durup diz çökmüş, Perry'nin

gözlerinin içine nadiren baktığı gibi bakmıştı, alnında gün ışığından noktalar dans ediyordu. Sonra Perry'ye sevginin denizin dalgaları gibi olduğunu söylemişti, bazen nazik ve iyi, bazen de sert ve korkunç ancak yine de sonsuzdu; gökten, dünyadan ve aradaki diğer her şeyden daha güçlüydü.

“Bir gün,” demişti babası, “umarım anlarsın. Umarım beni affedersin.”

Perry uyumak için her uzandığında hatalarının gölgesini hissetmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. İnsanın sevdiği birini incitmesinden daha acı verici bir şey yoktu. Perry, Vale yüzünden *anladığını* fark etti. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bazen sert ve korkunç şeylerin olmasını engelleyemiyordu. Kabilesine. Aria'ya. Ağabeyine.

Kiremitlerin üstünde kıpırdanırken babasının bahsettiği *o günün* bugün olduğuna karar verdi. Bu gece. Şimdi. Ve affetti.

Fırtına şafaktan önce vurup onu derin, huzurlu bir uykudan çekip aldı. Eter spiraller oluşturarak daha önce görmediği kadar parlak akıyordu. Perry ayağa fırladı, teni karıncalanıyordu, ekşi koku keskin ve boğucuydu. Batıda gökten bir hortum iniyor, toprağa doğru dönüyordu. Yere çarpıp yeniden yukarı fırlarken çıkardığı çığlık gibi ses Perry'nin kulaklarında uğuldadı. Güneyde bir hortum daha gördü, bir tane daha. Birden gece hareketlenmiş, ışıklarla dolup taşmıştı.

Gren, “Perry, in oradan!” diye bağırdı aşağıdaki meydandan. İnsanlar evlerinden korkuyla fırlayıp aş evine koşuyordu.

Perry merdivene fırladı. Yolun yarısında her şey şoke edici bir beyazlığa büründü ve gök gürledi. Bacakları kasıldı. Bir basamağı kaçırıp düştü ve toprağa yuvarlandı.

Meydanda bir Eter hortumu aşağıya inip Bear'ın evini vurdu. Toprak sarsılıyordu. Perry kıpırdamadan kiremitlerin patlayıp kırılışını izledi. Hortum yeniden göğe yükseldi ve çatı dağılıp bir tarafa yığıldı. Perry ayağa fırlayıp koşarken insanlara çarpıp düşürüyordu.

"Bear!" diye bağırdı. "Molly!" Kapı ve pencerenin olması gereken yerde sadece bir taş yığını vardı. Enkazdan duman yükseliyordu. İçeride bir yerde yangın vardı.

Twig yanında belirdi. "İçerideler! Bear'ın sesini duyuyorum!"

İnsanlar etrafa toplanmış, alevlerin çökmekte olan çatının arasındaki çatlaklardan yükselişini şok içinde izliyordu. Roar, Reef'le göz göze geldi. "Herkesi aş evine sok!"

Hayden kuyudan su çekti. Kirra'nın adamları arkasında duruyordu, giysileri sıcak, çarpıcı rüzgârda savruluyordu.

Kirra, "Ne yapmamızı istersin?" diye sordu, sahilde yaşadıkları unutulmuştu.

"Daha çok suya ihtiyacımız var," dedi Perry. "Şu taşları kaldırmamıza da yardım edin!"

"Bunları kaldırırsak çatının geri kalanı yıkılabilir," dedi Gren.

"Başka şansımız yok!" diye bağırdı Perry. Harcadıkları her saniye yangın yayılıyordu. Yıkılan duvarın taşlarını tuttu ve teker teker kenara attı, yangının sıcaklığı taşlardan eline sızarken içini bir panik kapladı. Yanında kendi adamlarının ve Kirra'nın kilerin varlığını hissetti.

Saniyeler saatler gibiydi. Başını kaldırıncı aş evine inen bir Eter hortumu gördü. Darbenin etkisi onu devirdi, dizlerinin üstüne düştü. Hortum yeniden göğre yükselirken Perry sessiz, baş döndüren saniyeler boyunca olduğu yerde kalıp kendini toparladı. Ona dalgın bir ifadeyle bakan Twig'in kulağından bir damla kan akıyordu.

"Perry! Buraya!" Avare on adım öteden seslendi. Hyde ve Hayden Molly'yi taşların arasındaki bir boşluktan çektiler.

Perry ona koştu. Alnındaki bir kesikten kan akıyordu ama hayattaydı. "Bear hâlâ içeride," dedi Molly.

"Ben onu çıkarırım, Molly," diye söz verdi Perry.

Kardeşler Molly'yi aş evine taşıdı, orada tedavi görebilirdi. Perry'nin baktığı her yere hortumlar düşüyordu.

Kirra adamlarını aş evine çağırdı. "Denedik," dedi Perry'ye. Omuz silkip uzaklaştı. Yardıma ihtiyacı olan birinden bu kadar çabuk vazgeçiyordu. Hayatı tehlikede olan birinden.

Perry eve tekrar döndüğünde çatının kalanı iç tarafa çökmeye başlamıştı. Perry'nin ciğerleri nefesini hızla tüketti ve etrafında dehşet çığlıkları duymaya başladı.

"Bitti, Perry." Twig onu kolundan tutup aş evine doğru çekti. "İçeri girmek zorundayız."

Perry onu itti. "Onu bırakmayacağım!" Meydanın karşısındaki Reef'in Hyde'a koştuğunu gördü. Onu çekip götürceklerini biliyordu. Sonra Cinder Willow'la koştu, Pire de ayaklarının dibinde havlıyordu. Cinder, Perry'ye baktı, gözlerinde güçlü bir derinlik vardı. "Bırak da yardım edeyim!"

“Hayır!” Perry, Cinder’ın da hayatını tehlikeye atmayacaktı. “Aş evine gir!”

Cinder başını iki yana salladı. “Bir şey yapabilirim!”

“Cinder, yapma! Willow, onu buradan götür!”

Çok geçti. Cinder başka bir yerdeydi. Bakışları boştu, etrafındaki kaostan habersiz gibiydi. Geriye gidip meydanın ortasına geçerken gözleri parlamaya ve Eter’in damarları yüzüne ve ellerine yayılmaya başladı. Diğerleri de Cinder’ı ve göğü fark ettiğinde Perry’nin etrafını şaşkınlık küfürleri ve bağırışlar sardı.

Tepede Eter tek, devasa bir girdaba dönüştü. Bir hortum aşağıya inip Cinder’ın etrafını saran parlak bir duvar örerek kapladı. Perry konuşamadı. Kıpırdayamadı. Cinder’ı nasıl durduracağını bilmiyordu.

Bir ışık patlaması gözlerini delici bir acıyla kamaştırdı. Toprağa fırlayıp yan tarafına düşerken başını korudu. Teninin yanmasını bekledi. Sıcak bir rüzgâr onu geçip uzun bir süre geriye itti; sonra kampa ani bir sessizlik çöktü. Perry başını kaldırınca Eter’i görmedi. Gök ufka kadar mavi ve sakindi.

Meydanın ortasına baktı. Parıldayan közlerin ortasında küçük bir şekil kıvrılmıştı. Perry sendeleyerek ona koştu. Cinder ölü gibi hareketsiz ve çıplaktı, şapkası gitmişti, saçları gitmişti, göğsü hareket etmiyordu.

ARIA

“Tide'lara başka bir yol bulmam gerek,” dedi Aria ertesi sabah guruldayan midesini tutarak. Önceki gece kurduğu kapan boştu. “Düştüğümüzde dizimi incittim.”

Roar ateşten cansız gözlerle baktı. Henüz konuşmamıştı. Aria hatırlamaya çalıştı: Yılan Nehri'ndeyken adını söylemiş miydi? Soğuktan aklım kaybetmek üzere olduğu için hayal edip etmediğini merak etti.

“Yolun yarısını Yılan'da bir tekneyle gidebiliriz,” diye devam etti. “Tehlikeli olacak ama burada olmak da öyle zaten. En azından bizi oraya daha hızlı götürür.”

Alçak sesle konuşuyordu ama sesi kendine yüksek geliyordu. “Roar... lütfen bir şey söyle.” Yanına gelip elini tuttu. *Buradayım. Yanındayım. Liv için üzgünüm. Lütfen beni duyabildiğini söyle.*

Roar ona baktı, gözleri bir an için ısıdıktan sonra geri çekildi.

Rim'den uzaklaşıp batıya giderken Yılan'a döndüler. Aynı gün, öğleden sonra bir balıkçı kasabasına geldiler, Aria orada akıntı yönünde ilerleyen geniş bir mavna geçişi buldu. Tekne eşyalarla dolu çuval ve kasalarla tıkiş tıkişti. Sable'ın adamlarının onları arıyor olma ihtimaline karşı Aria dövüşmeye ve diğler her şeye hazırdı ama Maverick adında kırışık yüzlü bir adam olan kaptan, hiç soru sormadı. Aria yol parasını bıçaklarından biriyle ödedi.

"Güzeli bıçak, uğur böceğı," dedi Maverick. Gözleri Roar'a gitti. "Bana ötekini verirsen size kabini veririm."

Aria gergindi, canı acıyordu ve sabrı kalmamıştı. "Bana bir daha uğur böceğı derseni diğlerini *gerçekten* vereceğim."

Maverick gülümseyip gümüş dişlerini gösterdi. "Hoş geldiniz."

Yola çıkmadan önce Aria işlek rıhtımdaki dedikoduları dikkatle dinledi. Sable bir ordu dolusu adam toplamıştı ve onları güneye götürmeye hazırlanıyordu. Aria farklı sebepler duydu. Yeni bir bölge fethetmek istiyordu; Durgun Mavi'yi bulmaya gidiyordu; gelinin düğünden günler önce öldüren bir İşitici'den intikam alacaktı.

Aria son söylentiye Sable'ın yaydığını düşündü. Ondan daha fazla nefret edebileceğini sanmazdı ama bunu duyduktan sonra ediyordu.

Bindikten sonra Roar'la birlikte yün, deri ruloları ve Birlik'in öncesinden kalma lastik ve plastik borular gibi, enkazdan çıkarılmış eşyalarla dolu çuvalların arasına yerleşti. Ticaretin her zamanki gibi devam etmesine şaşırdı. Dünya yok oluşa giderken bu anlamsız geliyordu.

Korkunç bir sır taşıyormuş gibi hissetti. Dünyanın sonu geliyordu ve Hess ile Sable'ın istediği olursa yalnızca sekiz yüz kişi yaşayacaktı. Aria'nın bir yanı avazı çıktığı kadar bağırıp herkesi uyarmak istiyordu. Ama bunun ne yararı olurdu ki? Durgun Mavi'nin yerini bilmeden kim ne yapabilirdi ki? Diğer yanı hâlâ gördüklerinin –Sable ve Hess'in planlarının– gerçek olabileceğini kabul edemiyordu.

Suya açıldıklarında gözlerini kapayıp tayfanın seslerini ve tahta gemideki gıcırıtları dinledi. Tüm sesler Roar adına daha da üzülmeye sebep oluyordu.

Ortalık sessizleştğinde, Aria montunu başının üstüne çekip Akıllıgöz'ü çalıştırmayı tekrar denedi. Hess'e ya da Soren'a ulaşma umudunu yitirmemişti. Talon'ı Perry'ye geri götürmekten vazgeçemezdi.

Ne Hess ne de Soren cevap verdi. Aria, Göz'ü yeniden çantaya soktu. Ona sırt mı çevirmişlerdi yoksa Hayal'e bir şey mi olmuştu? Diyarlardaki hataları düşünmeden edemiyordu. Ya Hayal'deki hasar kötüleştiği için iletişim kuramıyorsa? Ya Hayal çöküyorsa? Aria bu olasılığı göz ardı edemezdi. Sonbaharda, annesini bulduğunda Neşe'ye olanları görmüştü.

Huzursuz olan Aria başını Roar'un omzuna yaslayıp Eter'in tepede dönüşünü izledi. Yılan Nehri'nde soğuk bir rüzgâr esip kulaklarını ve burnunu uyuşturdu. Roar kolunu omzuna attı. Aria ona sokuldu, hâlâ orada, sessizlik ve keder kabuğunun altında bir yerde olduğuna dair bu küçük işaret ona güven vermişti. Elini tutup onunla tek kelime etmeksizin içindekileri döktü, en azından bu şekilde onu duymasını umdu.

Ona canının daha az yanmasını sağlamak için her şeyi yapacağını söyledi ve sonra elini çekmesini bekledi. Roar elini çekmedi. Parmaklarını onunkilerle kenetledi, tutuşu tanıdıktı, rahattı, Aria da onunla konuşmaya devam etti.

Yılan Nehri'nden aşağı giderken Aria ona Hess ve Sable'ın anlaşmasından bahsetti, Hayal'in durumu için endişelendiğinden. Diyarlardan bahsetti –en sevdiklerinden ve sevmediklerinden– onun seveceğini düşündüklerinden. En korkunç deneyimini anlattı: Perry'nin Croven'lar tarafından kaçırıldığını düşündüğü zaman ile Roar'u Yılan Nehri'nde bulamadığı zaman arasında kararsız kalmıştı. En üzücüsü de annesini Hayal'de bulduğu zamandı. Ona Perry'den bahsetti. Daha önce hiç paylaşmadığı kadar derin şeylerden. *Beni koruma*, demişti bir keresinde Roar. Aria artık bunu yapmıyordu. İstese bile saklayamazdı. Perry daima aklındaydı.

Roar'a düşünerek öyle çok şey anlattı ki yaptığı doğal bir hal aldı ve Aria düşünmeyi düşünmeden düşündü. Roar her şeyi duyuyordu. Onun zihnini tamamen, açık bir şekilde biliyordu, tıpkı Perry'nin ruh hallerini bildiği gibi. İkisi beraber onu tamamen tanıyorlardı.

Bir yerin vereceği huzuru arıyordu. Duvarların. Çatının. Başını yaslayacağı bir yastığın. Şimdi anlıyordu ki hayatına şekil veren sevdiği insanlardı; huzur veren, anlam katan. Perry ve Roar evdi.

İki gün sonra nehir yolculuklarının sonuna ulaştılar. Yılan onları uzağa taşımış ve Aria'nın dizine iyileşme şansı vermişti ama şimdi batıya doğru ikiye ayrılıyordu ve Tide bölgesine giden yolun son kısmını yürümeleri gerekiyordu.

“Güneye bir buçuk gün,” dedi Maverick ona. “Şu sizi ya-vaşlatırsa daha uzun sürebilir.” Uzakta devasa bir Eter fırtınası

büyüyordu. Aria rıhtımda bekleyen Roar'a baktı. Maverick onun tek kelime ettiğini duymamıştı. Sadece suya ya da göğe dalgın gözlerle baktığını görmüştü. "Aslında ondan çok daha iyisini bulabilirsin, uğur böceği."

Aria başını iki yana salladı. "Hayır. Bulamam."

O gün iyi bir yolculuk yaptılar, gece dinlenmek için durdular. Ertesi sabah Aria yaklaşık bir ayın ardından o öğleden sonra Tide'lara dönmüş olacağına inanamıyordu.

Başarısızlığa uğramış gibi hissediyordu. Durgun Mavi'nin yerini bulamamıştı ve Liv'i geri getirmiyorlardı. Kalbi parçalanıyordu, Perry'yi görme arzusu ona söylemek zorunda kalacağı şeyin dehşetiyle birleşiyordu.

Aria Akıllıgözünü bulmak için çantasını karıştırıp aleti gözüne taktı. Opera binasına bölündüğünde Göz daha tenine yapışmamıştı bile. Hemen bir sorun olduğunu anladı. Koltuklar ve balkonlar sallanıyordu, sanki onları su tabakasının ardından görüyormuş gibi. Soren birkaç metre ötedeydi, yüzü kızarmıştı ve telaşlıydı.

"Babam beni bulana kadar sadece birkaç saniyem var. Bitiyor, Aria. Kapanıyor. Bir fırtına vurdu ve bir jeneratör daha kaybettik. Koza'nın tüm sistemleri çöküyor. Şimdilik hasarı kontrol altında tutuyorlar o kadar."

Aria'nın nefesi kesildi. Karnına yumruk yemiş gibiydi. "Talon nerede?" diye sordu. Gerçek tarafta yanındaki Roar gerildi.

"Benimle. Babam Sable'la konuşuyor."

"Nasıl?.."

"Akıllıgözünü takip ettiği için onu aldığını görebildi, bu yüzden sen gittikten sonra adamlarıyla Yamaç'a bir tane daha

yolladı,” dedi Soren lafını keserek. “Hess ve Sable, Durgun Mavi’ye gitmek için hazırlanıyor. Babam götüreceklerini seçti ve hizmet kubbelerinden birine ayırdı. DLS’si olan kimsenin gitmesine izin verilemez. Kalanımızı Panoptikon’a kilitledi.”

Aria sözlerini algılamaya çalıştı. “Baban seni bıraktı mı?”

Soren başını iki yana salladı. “Hayır. Gitmemi istedi ama gidemedim. Herkesin burada kalıp ölmesine göz yumamam. İçeriden açabileceğimi sandım ama yapamıyorum. Talon burada. Caleb ve Rune da... herkes. Bizi buradan çıkarmalısın. Yedek gücü kullanıyoruz. Birkaç günden fazla dayanmaz. O kadar. Sonra havamız bitecek.”

“Geliyorum,” dedi Aria. “Orada olacağım. Talon’ı koru.”

“Koruyacağım ama *acele et*. Ha... ayrıca nereye gittiklerini biliyorum. Babamın Sable’la konuşmalarını izliyordum...”

Aniden beliren ışık Aria’nın gözlerini kamaştırdı ve gözünün arkasında derinlerde bir acı patlaması omurgasına kadar vurdu. Çılgılık atıp Akıllıgöz’ü can havliyle çekiştirerek eline düşene kadar çıkarmaya çalıştı.

Roar önünde diz çöküp kollarını tuttu. Gözlerinde günlerdir görmediği kadar derinlik vardı. Aria’nın başı zonkluyor ve gözlelerinden yaşlar dökülüyordu ama sendeleyerek ayağa kalktı.

“Gitmemiz gerek, Roar!” dedi. “Talon tehlikede. Hemen Perry’ye ulaşmalıyız!”

PEREGRINE

Perry pervazdaki oyma şahinleri kaldırıp çuvala doldurdu. Eşyaları çoktan mağaraya taşınmıştı ama şimdi Talon'm giysilerini, oyuncaklarını ve kitaplarını da topluyordu. Yeğenin eşyalarını taşımak belki de saçmaydı ama onları geride bırakamazdı.

Masadaki küçük yayı alıp gülümsedi. O ve Talon odada birbirlerine çorap atarak saatler geçirirdi. Teli çekip test etti. Talon hâlâ bu yayı kullanabilir miydi... birden büyümüş olabilir miydi? Bir yıldır yoktu ama Perry'nin ona özlemi azalmıyordu.

Twig ön kapıdan içeri girdi. "Fırtına geliyor," dedi dolu çuvalı alarak. "Bu hazır mı?"

Perry başını salladı. "Hemen geliyorum."

Son fırtınadan beri sadece birkaç gün geçmişti ama güneyde bir tane daha büyüyordu, daha da kötü olacağını gösteren devasa yüzü dönüp duruyordu. Tide'ları kamptan gitmeye ikna etmek az

daha Bear ve Molly'nin canına mal oluyordu. Az daha Cinder'in hayatına mal oluyordu ama gideceklerdi.

Perry, Vale'in odasına girip kollarını kavuşturdu ve kapıya yaslandı. Molly yatağın yanındaki bir sandalyede oturmuş, Cinder'ı izliyordu. Fedakârlığı Tide'lara mağaralara güvenli bir şekilde ulaşmaları için gereken zamanı kazandırmıştı. Sayesinde Bear'ı taşların arasından canlı çıkarmışlardı. Cinder artık Perry'nin olduğu kadar Molly'nin de Cinder'ıydı.

“Durumu nasıl?” diye sordu Perry.

Molly onunla göz göze gelip gülümsedi. “Daha iyi. Uyandı.”

Perry odaya girdi. Cinder'in gözleri açıldı. Rengi solmuştu ve kemikleri görünüyordu, nefesi hırıltılı ve hafifti. Her zamanki şapkasını takıyordu ama başı keldi.

“Önden gidip onun için her şeyi hazırlamışlar mı diye kontrol edeyim,” diyen Molly onları yalnız bıraktı.

“Gitmeye hazır mısınız?” diye sordu Perry, Cinder'a. “Senin için geri gelmeden önce yapacak bir yolculuğum daha var.”

Cinder dudaklarını yaladı. “İstemiyorum.”

Perry çenesini kaşırken hatırladı. Cinder'ın fırtına gecesi geldiğinde tek söylediği, *kimsenin beni görmesine izin verme*, idi.

“Willow da orada olacak. Seni görmek için sabırsızlanıyor.”

Cinder'ın gözleri doldu. “Ne olduğumu biliyor.”

“Senin farklı olmanı umursadığını mı sanıyorsun? Sen onun hayatını kurtardın, Cinder. Tide'ları kurtardın. Şu anda seni Pire'den bile çok seviyor olmalı.”

Cinder gözlerini kırıştırdı. Gözlerinden akan yaşlar yastığa damladı. “Beni bu halde göreceksin.”

“Bence o senin nasıl göründüğünü biraz olsun sallamıyor. Ben de sallamıyorum. Seni zorlamayacağım ama bence gelmeli-sin. Marron sana özel bir yer ayarladı. Willow da arkadaşını geri istiyor.” Perry sırttı. “Herkesi delirtiyor.”

Cinder’in ağzı seğirir gibi hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Peki. Geleceğim.”

“Güzel.” Perry elini Cinder’in şapkasına koydu. “Senin var-lığına minnettarım. Herkes öyle.”

Gren dışarıda bir atla bekliyordu. “Ben ona göz kulak olurum,” diyerek Perry’ye dizginleri uzattı.

Kamp sessizdi ama Perry meydanda Forest ve Lark’ın kendi atlarını yüklediklerini gördü. Ona bakıp başlarıyla selam verdiler.

Fırtınanın olduğu geceden beri Kirra onunla flörtleşmiyor ya da onu zorlamıyordu. Bir haftada ilgiliden kayıtsıza dönüşmüştü ve Perry bu durumdan şikâyetçi değildi. Onunla sahilde geçirdiği her andan pişmanlık duyuyordu. Her andan.

Perry eyere çıktı. “Bir saate dönerim,” dedi Gren’e.

Marron mağarayı tamamen dönüştürmüştü. Yanan ateşler devasa mekâna altın renkli bir ışık veriyordu ve havadaki ada çayı kokusu nem ve tuzu yumuşatıyordu. Etrafta kampın düzenine uygun şekilde her aile için çadırılı uyuma bölgeleri kurmuştu. Bazıları içlerindeki fenerlerle aydınlanmıştı ve malzemesi yumuşak bir beyazlıkla parlıyordu. Ortadaki açık alan toplantılar için boş bırakılmıştı, yalnızca ufak, tahta bir platform vardı. Bitişik mağaralarda yemek pişirmek, yıkanmak ve hatta hayvanları besleyip

yiyecek depolamak için bölümler vardı. İnsanlar birinden diğerine geçiyor, yeni evlerine alışıırken etrafa açılmış gözlerle bakıyordu.

Perry'nin hayal ettiği her şeyden binlerce kat daha davetkârdı. Neredeyse kayalardan oluşmuş bir dağın altında durduğunu unutacaktı.

Reef ve Bear'le küçük sahnenin yanında duran Marron'ı görüp yanlarına gitti. Bear ağırlığını bir bastona vermişti ve iki gözü de mordu.

“Nasıl buldunuz?” diye sordu Marron.

Perry başının arkasını ovuşturdu. Marron ne yaparsa yapsın burası hâlâ geçici bir sığınaktı. Hâlâ bir mağaraydı. “Bence seni tanıdığım için şanslıyım,” dedi en sonunda.

Marron gülümsedi. “Duygularımız karşılıklı.”

Bear ağırlığını diğer ayağına verip ona baktı. “Senden şüphelenmekte hata ettim.”

Perry başını iki yana salladı. “Hayır. Şüphe duymayan kimseyi tanımıyorum. Ayrıca ne düşündüğünüzü bilmek istiyorum. Özellikle de yanıldığımı düşündüğünüzde. Ancak bana güvenmenize ihtiyacım var. Her zaman sen ve Molly'nin iyiliğini isterim. Tüm Tide'ların.”

Bear başını salladı. “Bunu biliyorum, Perry. Hepimiz biliyoruz.” Elini uzattı, Perry de karşılık verdiğinde az daha eli eziliyordu.

Bear fırtınadan sonra Perry'ye farklı davranan tek Tide değildi. Artık onunla tartışmıyorlardı. Şimdi konuştuğunda onu dinlediklerini hissediyordu, dikkatlerine sahip olmanın gücünü de. Kan Lordu oluşu günbegün gerçekleşmişti; her davranışıyla,

her başarısıyla, hatta başarısızlıklarıyla. Vale'den zinciri alarak olmamıştı.

Perry etrafa bakındı, birden bir şüphe tohumu hissetti. Bu yeni yerde anlaması zordu ama sayıları azalmış gibi görünüyordu. Kayıplar vardı.

“Kirra nerede?” diye sordu. Onu ya da adamlarını görmüyordu.

“Sana söylemedi mi?” diye sordu Marron. “Bu sabah gitti. Sable’a geri döneceklerini söyledi.”

“Ne zaman?” diye sordu Perry. “Ne zaman gittiler?”

“Saatler önce,” dedi Bear. “Bu sabah vakit kaybetmeden.”

Olamazdı. Perry Lark ve Forest’ı daha yeni görmüştü. Neden geride kalsınlardı ki?

İçine bir korku yayıldı. Hızla dönüp dışarıda Twig’le bıraktığı ata fırladı. On dakika sonra eve koştu. Ön kapı açıldı. Etrafta kimse yoktu.

Perry içeri girdiğinde kalbi küt küt atıyordu. Gren elleri ve ayakları iple bağlanmış bir halde yerde yatıyordu. Burnundan kan akıyordu ve gözü şişerek kapanmak üzereydi.

“Cinder’ı götürdüler,” dedi. “Onları durduramadım.”

Yarım saat sonra Perry mağaranın dışındaki sahilde Marron ve Reef’le duruyordu. Kan Lordu zincirini boynundan çıkarıp avcunda tuttu.

Marron’ın mavi gözleri açıldı. “Peregrine?”

Yakınlarda duran Reef denize bakıp kollarını kavuşturmuştu, hareketsizdi.

“Bunu yanımda götüremem.” Perry nedenini anlatma ihtiyacı hissetmedi. Bu kadar sık fırtına koparken ve sınır dışındaki

topraklar kabilelerinden ayrılanlarla kaynarken gitmek çok daha tehlikeli olacaktı. “Tide’lar sana güveniyor,” diye devam etti sözlerine. “Hem, sen mücevherleri benden daha çok seviyorsun.”

“Bende kalsın,” dedi Marron. “Ama bu senin. Tekrar takacaksın.”

Perry gülümsemeye çalıştı ama ağzı seğirdi. Zinciri hiç olmadığı kadar çok takmak istediğini fark etti. O Vale ya da babası gibi bir Kan Lordu değildi ama yine de bunu hak ediyordu. Artık Tide’lar için doğru liderdi. Bu yükün ağırlığını da taşıyabildiğini biliyordu; kendine has bir şekilde.

Zinciri Marron’a uzatıp Reef’le sahilden yukarı yürümeye başladı. Twig yolda iki atla bekliyordu. Kirra’nın geride bıraktığı tek atlardı.

“Bırak ben gideyim,” dedi Reef.

Perry başını iki yana salladı. “Benim gitmem gerek. Birinin bana ihtiyacı olduğunda suya dalarım. Bu benim işim.”

Bir an sonra Reef başını salladı. “Biliyorum,” dedi. “Bunu artık biliyorum.” Elini yüzüne götürdü. “Peşinden gelmeden önce sana bir hafta veriyorum.”

Perry, Aria’nın peşinden gittiği günü hatırladı. Reef ona on dakika süren bir saat vermişti. Gülümsedi. “Seni tanıyorsam bu bir gün demektir,” diyerek Reef’le tokalaştı. Çantasını omzuna atıp sadağını ve yayını aldı. Sonra da ata binip Twig’le yola düştü.

Uzaklaşırken Perry boğazında bir düğüm hissetti. Haftalar önce kabilesini geride bırakmayı planlamıştı ama şimdi bu beklediğinden çok daha zordu. Daha önce hiç olmadığı kadar.

Öğleden sonraki saatler ilerlerken düşünceleri Kirra'ya gitti. Başından beri Cinder'm peşindeydi. Croven'lar ve yaralı eli hakkındaki sorular Perry'yle ilgilendiğinden değildi. Ondan bilgi koparmaya çalışmıştı, Cinder'ı almak için doğru zamanı -yön-temi- beklemişti.

Bunun arkasında Sable vardı. Perry onun Cinder'ı nasıl kullanmayı planladığını düşünmek bile istemiyordu. İçgüdülerine güvenmiş olmayı istedi. Kirra'yı geldiği gün geri göndermeliydi.

Kirra'nın izleri kuzeye, işlek bir ticaret yoluna gidiyordu. Perry uzakta bir hareket gördüğünde birkaç saattir at üstündeydiler. İçindeki adrenalin patlamasını hissetti. Atını koşturdu, öne atılıp Lark ve Forest'ın yolunu kesmeyi umuyordu.

Gördüklerinin Kirra'nın adamları olmadığını fark edince midesi kasıldı.

Twig atıyla ona yetiştii. "Ne görüyorsun?"

Perry'nin içine bir hissizlik dalgası yayıldı. Gözlerine inanamıyordu. "Bu Roar," dedi. "Ve Aria."

Twig küfretti. "Ciddi misin?"

Perry'nin ilk dürtüsü onlara seslenmektii. İkisi de İşitici'ydi. Sesini yükseltirse onu duyarlardı. Eskiden yapacağı bu olurdu. Roar en yakın arkadaşıydı. Aria ise...

Aria onun için neydi? Birbirleri için ne ifade ediyorlardı?

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Twig.

Perry, Aria'ya koşmak istiyordu çünkü geri gelmişti. Ayrıca onu incitmek istiyordu çünkü gitmişti.

"Perry?" dedi Twig onu düşüncelerinden ayırarak.

Perry atını öne sürdü. Yaklaştılar ve Aria'nın atları duyduğu an geldi. Başını Perry'den tarafa çevirdi ama gözleri odaklanmamıştı, karanlıkta göremiyordu. Perry, Aria'nın dudaklarının duyamadığı sözler sarf edişini izledi, sonra da yanındaki Twig'in cevap verdiğini fark etti.

“Benim, Twig.” Twig duraksayıp Perry'ye kaygılı bir bakış attı. “Perry de benimle.”

İşiticiler arasında mesajlaşma. Yalnızca İşitici kulaklar tarafından duyuluyordu.

Perry, Aria'nın Roar'a bakışını gördü, yüzünde belirgin bir pişmanlık vardı. Hayır. Pişmanlıktan fazlasıydı. Korkuydu. Bir ay ayrı kaldıktan sonra onu görmekten korkuyordu.

Aria uzanıp Roar'un elini tuttuğunda Perry aralarında bir mesaj paylaşımı olduğunu anladı. Gözlerine inanamıyordu. Onları görebildiğini düşünmüyorlardı ama görebiliyordu. *Her şeyi* görüyordu.

Birbirlerine dokunduklarında Perry kendini bir sisteymiş gibi hissetti. Attan indiğinde havada süzülüyormuş gibiydi. Sanki her şeyi uzaktan görüyordu.

Ne olduğunu bilmiyordu. Aria'nın neden kollarında olmadığını. Roar'un neden selam vermediğini ya da gülümsemediğini. Sonra Aria'nın ruh halini hissetti; öyle ağır ve karanlık ki kapılıp içinde kaybolmuştu sanki.

“Perry...” Aria dolan gözlerle Roar'a baktı.

“Ne oldu?” diye sordu Perry ama çoktan biliyordu. İnanamıyordu. Kirra'nın tüm söyledikleri –Roar ve Aria hakkında inanmamaya çalıştığı her şey– doğrudu.

VERONICA ROSSI

Roar’a baktı. “Ne yaptın?”

Roar gözlerine bakmıyordu ve yüzü beyazdı.

İçinde öfke köpürdü. Öne atılıp Roar’u itti, yumruk savuruyor, ağzından küfürler dökülüyordu.

Aria öne atıldı. “Perry, dur!”

Roar çok hızlıydı. Geri çekilip Perry’yi kollarından tuttu. “Liv,” dedi. “Perry... mesele Liv.”

ARIA

En sonunda Roar konuştu ve sözlerini duyan Aria'nın kalbi kırıldı.

"Hiçbir şey yapamadım. Sable'ı durduramadım. Üzgünüm, Perry. Çok hızlı oldu. O gitti. Onu kaybettim, Perry. O gitti."

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Perry onu iterek. Aria'ya baktı, yeşil gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Neden böyle diyor?"

Aria nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Bunun gerçek olduğunu söylemek istemiyordu ama zorundaydı. "Gerçek bu," dedi. "Üzgünüm."

Perry gözlerini kırıştırdı. "Yani... *kız kardeşim?*" Kırılğan, narin ses tonu Aria'yı mahvetti. "Ne oldu?"

Aria mümkün olduğu kadar hızlı şekilde Hess ve Sable'ın Durgun Mavi'ye beraber gitme planını ve Talon'ı anlattı. Bunu yapmaktan nefret etse de Perry, Talon'ın hayatının tehlikede

olduğunu bilmeliydi. Aria konuşurken başının döndüğünü hissetti, nefesi kesilmişti ve orada değilmiş gibi hissediyordu. Tıpkı Diyarlar'da olduğu gibi.

Uzun bir süre konuşmamıştı ama bitirdiğinde orman daha karanlıkmiş gibi geldi, geceye karışıyordu. Perry ondan sonra Roar'a baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Aria onun kendiyle savaşmasını izledi, odaklanmak için mücadele veriyordu. Kontrolünü kaybetmemek için. "Talon Hayal'de kapana mı kısılmış durumda?" dedi en sonunda.

"Talon ve binlerce kişi daha," dedi Aria. "Onları çıkarmazsak oksijenleri bitecek. Tek şansları biziz."

Aria daha konuşmasını bitirmeden Perry atına gitmişti. Twig'e, "Cinder'in peşinden git," dedi.

Aria, Twig'in orada olduğunu unutmuştu. "Cinder'a ne oldu?"

Perry eyerine atladı. "Horn'lar onu götürdü." Perry atla yanına gelip elini uzattı. "Haydi gidelim!"

Aria, Roar'a baktı. Bugüne dair beklentileri ne olursa olsun içlerinde onu geride bırakmak yoktu.

"Ben Twig'le giderim," dedi Roar. Onunla Perry arasındaki gerilim hâlâ aynı seviyedeydi.

Aria hızla Roar'a sarıldı. Sonra Perry'nin elini tuttu. Perry onu arkasına çekti ve Aria daha yerleşmeden at harekete geçti.

At ormana dörtünale koşarken Aria içgüdüsel olarak uzanıp kollarını Perry'ye doladı. Liv şimdilik unutulmuştu. Roar ve Cinder da öyle. Talon dışında her şey.

Aria, Perry'nin gömleğinin altından kaburgalarının çıkıntılarını hissedebiliyordu. Kaslarının hareketini. Gerçekti ve yakındaydı, tıpkı haftalardır, *aylardır* istediği gibi. Ancak hiçbir şey değişmemiştir. Hâlâ uzakta gibiydi.

PEREGRINE

Perry, Eter'le kıvrılan gece göğünün altında atını Hayal'e sürüyordu. Ağaçların arasından ufuk parça parça görünüyor, fırtına hortumlarının ışığıyla aydınlanıyordu. Güneye, doğrudan fırtınanın kalbine gidiyorlardı ama başka seçeneği yoktu. Talon kapana kısılmıştı.

Kız kardeşinin görüntüleri gözünün önüne geldi. Mantıksız şeylerdi. Liv'in küçükken saçını taramak için onu yere yatırışı. Liv'in sahilde Roar'un kollarında gülüşü. Liv'in Sable'la yaptığı anlaşma yüzünden Vale'le tartışması, az daha birbirlerine girişleri. Perry onu bir daha asla görmeyeceğini kabul edemiyordu.

Artık bir tek Talon vardı. Perry'nin tek ailesi oydu. Aria'nın, beline sımsıkı sarılan kollarına baktı. Belki de yanılıyordu. Belki dahası vardı.

Hayal'e yaklaşırken sıcak bir esinti ağaçları hışırdatarak keskin bir koku taşıdı. Sonbaharda Koza'ya gizlice girdiği gecedan

hatırladığı kimyasal bir tat getirdi. Hayal'i henüz göremese de yandığını biliyordu.

Kısa süre sonra bir tepeye ulaştıklarında altındaki at durup şaha kalkarak dehşet içinde kişnemeye başladı. Önünde uzanan geniş vadi Perry'nin hiç görmediği bir görüntüye sahipti. Saatlerdir at sürüyorlardı; geceyarısıydı ama Eter düz alanı aydınlatıyordu. Gökten yüzlerce hortum iniyor, çölde parlak kırmızı izler bırakıyordu. At ayağını yere vurup başını sallarken Perry dizginleri daha sıkı kavradı. Hiçbir eğitim hayvanın içgüdülerini dizginlemezdi.

Koza'nın yuvarlak şekli önüne çıktığında Perry dehşete kapıldı. Fırtınanın hemen altındaydı, kömür kadar kara dumanlar çıkıyordu. Büyük bir kısmı görünmüyordu ama Perry daha önce gittiği için şeklini hatırlıyordu. Devasa, tepe gibi merkezî bir kubbe güneş ışıkları gibi dağılan minik kubbelerle çevriliydi. Orada bir yerde Talon'ı bulacaktı.

At sakinleşmiyordu. Perry eyerde arkasına döndü. "At üstünde daha ileriye gidemeyiz."

Aria tereddüt etmeden yere atladı. "Haydi!"

Perry yayını alıp peşinden koştu, bacakları eyerde saatlerce oturmaktan ağrıyordu. Çölde ilerlerken şanslarını düşünmemeye çalıştı, bir Eter fırtınasında kilometreler katedeceklerdi, barınakları ve sığınakları olmadan.

Fırtına hortumları yeri vurdu, her biri daha gürültülü, daha yakındı, teninde yakıcı dalgalar hissettiriyordu. Kulaklarında ani bir gürültü koptu; sonra bir ışık patlaması gözlerini kamaştırdı. Kırk adım ötede bir Eter hortumu aşağı inmiş, toprağı parçalıyordu. Bedenindeki tüm kaslar gerildi, içi acıyla doldu. Düşüşünü yumuşatamadan yere yığıldı, nefesi ciğerlerinden çekildi.

Aria birkaç adım ötede çömelip yerde kıvrılmış, ellerini kulaklarına kapamıştı. Çığlık atıyordu. Acısının sesi Eter'i bastırıp Perry'nin içini kesiyordu sanki. Durduramıyordu. Aria'ya gide-miyordu. Onu buraya nasıl getirebilmişti?

Hortum yukarı çekilirken parlaklık da birden son buldu. Perry'nin kulaklarında sessiz bir uğultu vardı. Ayağa kalkmak için çabalayıp Aria'ya doğru sendeledi. Aria aynı anda ona koştu. Bir araya gelerek çarpıştılar, dengelerini sağlarken birbirlerine tutundular. Göz göze geldiler ve Perry yaşadığı dehşetin aynısını onun yüzünde gördü.

Bir saat bir anda geçti. Perry ağırlığını hissetmiyordu. Koşarken adımlarını duymuyordu. Parlak ışıklar etraflarını sarıyordu ve fırtınanın sağır edici gürültüsü sürekliydi.

Devasa Koza'ya yaklaştıklarında yaklaşık bir kilometre ötede durdular. Etrafları dumanla sarıldı. Perry'nin gözleri ve ciğerleri yanıyordu. Artık hiçbir şeyin kokusunu alamıyordu. Durduğu yerden aylar önce gizlice girdiği Çiftlik 6'nın büyük bir kısmının çöktüğünü gördü. Alevler havada otuz metre yukarı yükseliyordu. Hayal'e oradan girmeyi ummuştı. Şimdi şansları olmadığını gördü.

"Perry, bak!"

Duman rüzgârda savruldu, bir perde gibi geri çekildi. Mavi ışıkla parlayan başka bir kubbe daha gördü ve kocaman bir boşluk dikkatini çekti. Ardından içinden iki hava aracının çıktığını gördü, kubbenin devasa yapısının yanında serçeler kadar küçük görünüyorlardı. Çölde zikzak çizdiler, ışıkları dumanlı, parlayan karanlıkta kayboldu.

"Bu Hess olmalı," dedi Aria. "Kaçıyor."

"Oradan gireceğiz," dedi.

Koşarak kubbeye biraz daha yaklaşıp onlarca metre yüksekliğindeki kapının yan tarafında saklandılar. İçeride İkametçi gemileri sıra sıra dizilmişti. Perry küçük olan aracı Talon'ı götürdükleri zamandan hatırladı. Araçların şekli gözyaşı gibiydi, istiridye kabuğu gibi pürüzsüz ve parlaktı. Ötedeki ise diğerlerinin yanında devasa kalan bir gemiydi, parçalı yapısı bir böceği andırıyordu. Silahlı askerler kontrol altındaki kaosta hareket ediyordu, erzak kasalarını yüklüyor, Koza'dan ayrılma telaşıyla hava araçlarını art arda yönlendiriyorlardı.

Perry izlerken yakındaki bir araç hareketlendi. Altından kanatları çıktı, bir yusufçuğunki gibi dört taneydi. Üstlerinde ışıklar belirdi, sonra da araç havalanırken havada bir titreşim oldu. Yanlarından sağır edici, uğultulu bir sesle uçup giderken Perry geri çekildi.

Aria'yla göz göze geldiler. "Hayal'in hava geçirmez kapısı öteki tarafta."

Perry kapıyı gördü. Giriş yüzlerce metre ötedeydi. Yakınlardaki bir grup adama odaklandı, gözleri kemerlerindeki küçük silahlara takıldı.

"Yanlarından gizlice geçebiliriz," dedi Aria. "Dikkatlerini buradan gitmeye vermişler, Koza'yı korumaya değil."

Perry başını salladı. Bu tek şanslarıydı. Hangarın aşağısındaki paletlerin üstünde erzak kasalarından oluşan yığını işaret etti.

Duvarla aralarında boşluk vardı. "Bir sonraki hava aracı kalktığı anda o kasalara koş. Arkalarına saklanabiliriz."

Hava aracı kalktığı anda Aria öne atıldı. Perry koşup ona yetişti. Bir grup asker onları gördüğünde neredeyse kasalara ulaşmışlardı. Kurşunlar arkasındaki duvara vurdu, sesleri hava

araçlarınıninkiyle kıyaslanınca alçak kalıyordu. Perry kasaların arkasına geçip sırtından yayını çıkardı.

“Devam etmemiz gerek!” diye bağırdı. Askerlere organize olmaları için fırsat veremezlerdi. Dar koridorda koşarlarken Aria bıçağını çıkardı.

Öteki taraftan çıktıklarında girişi kapayan askerler gördüler. Üç kişiydi. İkiisi silahını çıkarmıştı; diğeri şaşkınlıkla etrafına bakındı. Talon’a ulaşması için tek şansı onları atlatmaktı.

Perry koşarken atış yaptı. Oku ilk adamın göğsüne saplanıp onu yere yıktı. Muhafızlar ateş ederken havada kırmızı renk kesitleri gördü. Arkasındaki çelik kasalar yüksek sesle çınladı. İkinci adama ok attı ama yeterli değildi. Aria öne atıldı. Bıçağını üçüncü adama fırlatıp karnından vurdu. Adam geri çekilip silahını ateşledi.

“Aria!”

Perry, Aria’nın yere düşüşünü izlerken kalbi bir an için durdu. Onu vuran adama attığı ok adamı delip geçti. Sonra Aria’ya koştu, belinden tutup yerden kaldırdı. Aria koşarken kolunu tutuyordu ve parmaklarının arasından kan akıyordu. Perry onu kendine çekip vurduğu askerlerden birinin düşürdüğü silahı aldı. Hangarda çalan alarmın eşliğinde insanlar şaşkınlık içinde bağıırıyordu.

Daha çok asker üstlerine ateş açtı ama Perry çoğunun Koza’ya boşaltma çabaları arasında onları fark edecek zamanı olmadığını gördü. Perry tetiği çekti. Tekrar tekrar ateş etti.

Aria attığı her adımda ona biraz daha yaslamıyordu. Bir rampadan koşup hava geçirmez kapıdan girdikleri sırada insanlar arkalarından bağıırıyor, sesleri alarm sesine karışıyordu. Perry kapının kontrol tuşlarına vurdu. Kapı açılınca öteki taraftaki askerler afalladı.

BİTMEYEN GECENİN İÇİNDE

Perry onları geçip geniş, kıvrılan bir koridora girdi, alarm seslerinden gitgide uzaklaşıyordu. Nereye gittiğini bilmiyordu. Yalnızca güvenli bir yer bulması gerektiğini biliyordu. Aria'yla ilgilenmeliydi. Talon'ı bulmalıydı.

Aria birden durdu. "Burası!" Parmaklarını bir kapıyı kontrol eden tuşlara bastırıp açtı ve içeri fırladılar.

ARIA

Aria duvara çarptı. Baş dönmesi tüm bedenine yayılmıştı. Soluklanma ihtiyacı duydu. Kalbi çok hızlı atıyordu. Yaşlaması gerekiyordu.

Perry kapıda durup koridordaki sesleri dinledi. Aria bir an için onun elinde silahla rahat göründüğünü düşündü, sanki birkaç dakikadır değil de yıllardır kullanıyormuş gibiydi. Muhafızların bağırışları yükseldi.

Aria bir sesin, “Boş ver!” dediğini duydu. “Gitmişler.” Sonra ayak sesleri kayboldu.

Perry silahı indirdi. Aria’ya endişeyle çatılmış kaşlarla baktı. “Burada kal.”

Aria gözlerini kapadı. Kolundaki acı dayanılmazdı ama zihni açıktı, zehirlendiğindeki gibi değildi. Tuhaf bir şekilde onu en çok rahatsız eden kanın kolundan akıp parmak uçlarından damlayıştıydı.

Acıya rağmen bir şeyler yapabiliirdi ama kan kaybetmek onu zayıf düşürüp yavaşlatırdı.

Oda acil durum tahliyeleri için bir erzak deposuydu. Bu tür depoların varlığını Koza'nın güvenlik eğitimleri sayesinde öğrenmişti. Metal dolaplarda boylamasına raflar vardı. İçlerinde de koruyucu giysiler. Oksijen maskeleri. Yangın söndürücüler. İlk yardım eşyaları. Perry en yakındaki dolaba koşup metal bir çanta getirdi. Diz çöküp açtı.

"İçinde mavi bir tüp olmalı," dedi Aria nefes nefese, "kanamayı durdurmak için."

Perry çantayı karıştırıp tüpü ve sargı bezini buldu. "Bana bak," dedi doğrularak. "Gözlerime bak."

Aria'nın elini yaradan çekti.

Aria koluna yayılan acıyla nefesini tuttu. "Kolunun ön kısmından vurulmuştu ama nedense en çok acıyı parmak uçlarında hissediyordu. Bacak kasları titremeye başladı.

"Sakin ol," dedi Perry. "Sadece nefes al, yavaş yavaş."

"Kolum hâlâ yerinde mi?" diye sordu Aria.

"Hâlâ yerinde." Perry'nin dudakları hafif bir tebessümle kıvrılsa da Aria ardındaki endişeyi gördü. "İyileşince elimle mükemmel bir uyum içinde olacak."

Perry güçlü, becerikli hareketlerle pıhtılaştırıcı maddeyi sürüp sargı bezini Aria'nın koluna sıkıca doladı. Aria bakışlarını yüzünden ayırmadı. Çenesindeki sarı sakallardan, burnunun kıvrımından. Ona sonsuza dek bakabiliirdi. Hayatını Perry'nin ona bu kadar yakından gözlerini kırışını ve nefes alışını izleyerek geçirebiliirdi.

Gözlerinin acıdan mı yoksa yeniden onunla olduğu için duyduğu rahatlamadan mı buğulandığını bilmiyordu. Perry ona her şey yolundaymış gibi hissettiriyordu. Bunu onunla geçirdiği her an hissediyordu. Kötü anlarda bile. Şimdiki gibi acı veren anlarda bile.

Perry'nin elleri durdu. Ona baktı, gözleri her şeyi anlatıyordu. O da aynı şekilde hissediyordu.

Aria çizmelerinin tabanlarında bir titreşim hissetti. Gürültü arttı. Devam ediyor, gittikçe yükseliyordu. Işıklar kapandı. Aria karanlığı taradı, içindeki panik duygusu büyüyordu. Kapının üstündeki kırmızı acil durum ışığı birkaç kez titreşerek açıldı. Ses giderek azalıp kayboldu.

“Burası çöküyor,” dedi Perry sargıyı bağlayarak.

Aria başını salladı. “Bu koridor Panoptikon’u çevreliyor. Takip edersek giriş kapısını bulabiliriz.” Duvarı iterek doğruldu. Kanama yavaşlamıştı ama hâlâ başı dönüyordu.

Perry kapıdan baktı. Koridor karanlıktı, yalnızca yirmi adımda bir yanan acil durum ışıkları vardı. Aria duman kokusu aldı ve sıcaklık hızla artmıştı. Yangınlar Koza’nın içindeydi. Gücü tam da korktuğu gibi hızla tükeniyordu. Suyun altında koşuyormuş gibi hissetti.

“Burası,” dedi üstünde PANAPTİKON yazan, geniş ve çift kanatlı kapının önünde durarak. “Hess onları buraya kilitlemiş.” Aria yanındaki kontrol tuşlarına bastı. Ekranda GİRİŞ YOK yazısı belirdi. Ekranı öfkeyle basarak tekrar denedi. Bu kadar yaklaşım içeri girmemeleri söz konusu olamazdı.

Hayal askerlerinin köşeden dönüp onlara doğru geldiğini duymadı. Alarmlar yaklaşma seslerini bastırmıştı. Ama Perry onları

gördü. Ateş ettiği sırada Aria'nın yanında kesik kesik, parlak ışık patlamaları oldu. Koridorun aşağısında Muhafızlar yere düştü. Perry koşturaya başladı, askerlerle arasındaki mesafeyi şaşırtıcı bir hızda kapadı. Muhafızlardan birini yakasından tutarak yerden kaldırdı ve bacağından vurduğu çırpınan adamı yanında getirdi.

“Kapıyı aç,” diye emretti Muhafız'ı kontrol panelinin önünde tutarak.

“Hayır!” Adam kaçmak için dönmeye çalıştı. Bir anda Aria annesinin yüzünü gördü. Onu son kez gördüğündeki gibi cansızdı. Tekrar başarısız olamazdı. Talon içerideydi. İçeri giremezlerse binlerce insan ölecekti.

Sağlam koluyla bıçağını çekip Muhafız'ın yüzüne savurdu. Adamı çenesinden yakalamıştı, çelik bıçak kemiğine sürttü. “Bizi içeri sok!”

Adam haykırp geri çekildi. Sonra da can havliyle panele basıp bırakılmak için yalvardı.

Kapılar açıldı ve uzun bir koridor görüldü.

Aria ayakları kaygan zemine vura vura koştu ve öteki taraftan Panoptikon'un içine çıkınca olduğu yerde kaldı. Evine gelmişti.

Her şeyi bir anda özümsemişti, kendini bir yabancı gibi hissediyordu.

Orta avlunun etrafında kusursuz bir şekilde yukarı kıvrılarak tirbuşon şeklinde yükselen kırk kat, uyuduğu, yemek yediği, okula gittiği, Diyarlara bölündüğü yerlerdi.

Hatırladığından daha büyük, daha sevimsiz görünüyordu. Bir zamanlar neredeyse fark etmediği gri renk şimdi cansız geliyor, soğukluğuyla onu boğuyordu. Burada nasıl mutlu olabilmişti?

Sonra gözleri tanıdık şeylerin ötesine geçip yolunda gitmeyen şeylere takıldı. Üst katlardan çıkan duman. Parçalanıp Perry'yle durdukları yere düşen beton parçaları ya da birbirini kovalayan insanlar. Yangın alarmlarına karışan, tüyler ürpertici dehşet çığlıkları. İnanılması en zor olan da avludaki koltuklarda oturup sıradışı bir şey yokmuş gibi konuşan insanlardı.

Aria, Pixie'nin kısa, siyah saçlarını görüp yanına koştu.

Yanına geldiğinde Pixie irkilip şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Aria?" Yüzüne bir tebessüm yayıldı. "Seni görmek ne güzel! Soren bize hayatta olduğunu söylemişti ama ben yine tuhaf davranıyor sanmıştım."

"Hayal çöküyor! Buradan çıkman gerek, Pixie. Gitmek zorundasın!"

"Nereye?"

"Dışarı!"

Pixie başını iki yana sallarken yüzünü korku sardı. "Ah, hayır... *Oraya* gitmem. Hess bize burada kalıp Diyarların keyfini çıkarmamızı söyledi. O her şeyi tamir edecekmiş." Gülümsedi. "Otursana, Aria. Atlantis Diyarı'nı gördün mü? Kelp bahçeleri yılın bu zamanı harikadır."

"Zamanımız bitiyor, Aria," dedi Perry yanında.

Pixie onu yeni fark etmiş gibiydi. "O kim?"

"Soren'ı bulmamız lazım," dedi Aria hemen. "Ona benim için mesaj atabilir misin?"

"Tabii, hemen atarım. Ama uzakta değil. Güney salonunda."

Aria, Perry'ye döndü. "Bu taraftan!" Avlunun öteki ucuna koşarken hava bir patlamayla titreşti ve Aria sendeledi. Etraflarına

beton parçaları düşüp düz zemine vurarak parçalandı. Aria başını korudu, korkusu onu devam etmeye itiyordu. Tek çözüm –yaşamak için tek umutları– buradan çıkmaktı.

İleride ona doğru koşan bir grup gördü. Tanıdık bir yüz fark etti, ardından birkaç sima daha. Yüzlerini gördüğü anda ağlamak istedi. Caleb de içlerindeydi, gözleri kocaman açılmış, inanmayan bir ifadeyle bakıyordu. Rune ve Jupiter beraber koşuyordu. Aria grubun ortasındaki Soren'ı, sonra da yanındaki küçük oğlanı gördü.

Perry yanından ayrıldı. Aradaki mesafeyi uzun, güçlü adımlarla aşip Talon'ı kollarına aldı. Aria Perry'nin omzunun ardında, Talon'ın bir an için gülümseyip başını boynuna gömdüğünü gördü.

Aria bu sahneyi aylardır beklemişti. Tadını çıkarmak istedi, bir saniye için bile olsa; ama Soren ona koştu, bakışları deliciydi.

“Amma geç kaldın,” dedi. “Ben sözümü tuttum. Şimdi sıra sende.”

PEREGRINE

“İyiyim. Gerçekten, iyiyim,” dedi Talon. Perry onu incitmeden tutabileceği kadar sıkı kavramıştı. “Perry amca, gitmemiz lazım.”

Perry onu bırakıp küçük elini tuttu. Yeğenin yüzüne baktı. Talon sağlıklıydı. *Buradaydı.*

Brooke’un kız kardeşi Clara koşup bacağına sarıldı. Yüzü kızarmıştı ve ağlıyordu. Perry eğildi. “Sorun yok, Clara. İkinizi de eve götüreceğim. Talon’la el ele tutuşmanız gerek. Birbirinizi bırakmayın ve uzaklaşmayın. Yanımda kalın.”

Clara kolunu yüzüne götürüp gözyaşlarını sildikten sonra başını salladı. Perry kalktı. Aria Soren’in, aylar önce dövuştüğü İkametçi’nin yanındaydı. Yanında onlarca kişi gelmişti. Hepsi birkaç dakika önce gördüğü sersemlemiş insanların aksine tetikteydi ve dehşete düşmüş durumdaydı. Akıllıgöz takmadıklarını fark etti.

“*Vahşi’yi* mi getirdin?” diye sordu Soren.

Avlunun öteki ucundaki bir koridorda aniden alevler belirdi. Bir an sonra ısı dalgası Perry'ye vurdu. "Gitmemiz gerek, Aria. Hemen!"

"Hangara," dedi Aria. "Bu taraftan!"

Panoptikon kapısına koştular, Soren ve diğerleri de peşlerinden geldi. Aria koşarken sesleniyor, onları dinleyecek herkese Hayal'den çıkmaları için bağıırıyordu ama yangın alarmları ve parçalanen beton gürültüsü onun sesini bile bastırıyordu. Zemin katta gruplar halinde oturan insanlar yerinden kıpırdamadı bile. İfadesiz yüzlerle etraflarındaki kaostan habersiz oturuyorlardı. Aria daha önce konuştuğu kızın önünde durup omuzlarından tuttu.

"Pixie, buradan hemen çıkman gerek!" diye bağırdı. Kız bu sefer cevap bile vermedi. Tepki vermeden önüne bakıyordu. Aria, Soren'a döndü. "Bunların nesi var? DLS mi?"

"Hem o. Hem de dışarı çıkmak için burayı bırakmak zorunda olmaları. Her şey," dedi Soren.

"Akıllıgözlerini kapatamaz mısınız?" diye sordu Aria çaresizce.

"Denedim!" dedi Soren. "Kendileri yapmak zorunda. Onlara ulaşmak mümkün değil. Korkuyorlar. Hayatları boyunca bildikleri her şey burada. Elimden geleni yaptım."

Perry'nin kulaklarına bir patlama sesi doldu. "Aria, gitmemiz gerek."

Aria başını iki yana sallıyor, gözünden yaşlar dökülüyordu. "Yapamam. Onları bırakamam."

Perry ona doğru bir adım atıp yüzünü ellerinin arasında aldı. "Bırakmak zorundasın. Sensiz gitmeyeceğim."

Perry sözlerinin gerçekliğini hissetti. Bunu değiştirmek için yapmayacağı şey yoktu. Vermeyeceği şey yoktu. Ama ne yaparlarsa yapsınlar herkesi kurtaramazlardı.

“Benimle gel,” dedi. “Lütfen Aria. Gitme zamanı.”

Aria başını kaldırdı, gözleri dağılan Koza’nın içinde yavaşça gezindi. “Üzgünüm... üzgünüm,” dedi. Perry kolunu ona doladı, onun için kalbi sızlıyordu. Yaşamayı hak eden ama yaşayamayacak bütün masum insanlar için. Çıkışa koşup Panoptikon’u geride bıraktılar.

İkametçi grubunun önünden giderek hızla dış koridorlarda ilerlediler. Hava kanallarından siyah duman çıkıyordu ve kırmızı acil durum ışıkları yavaşça yanıp sönüyor, bir saniye açık kalıp birkaç saniye boyunca kapanıyordu. Perry, Talon ve Clara’yı yönlendiriyordu ama onu asıl endişelendiren Aria’ydı. Kolunu vücuduna yaslamıştı ve yetişmekte zorlanıyordu.

Hangara ulaşıp içeri daldılar. Terk edilmiş gibi görünüyordu, Perry’nin önceden gördüğü boşaltma merkezinden eser yoktu. Asker görmüyordu ve yalnızca birkaç hava aracı kalmıştı.

“Şunları kullanabilir misin?” diye sordu Aria, Soren’a. Yüzü bembeyazdı.

“Diyarlar’da evet,” dedi Soren. “Bunlar *gerçek*.”

İnsanlar etraflarına toplandı. Öteki taraftaki devasa boşluktan görünen çöl, hâlâ fırtınanın şiddetiyle aydınlanıyordu.

“Yap şunu,” dedi Perry. Aria’yla buraya yaptıkları yolculukta az daha ölüyorlardı. Onlarca korkmuş insanı –dışarı adım bile atmamış İkametçileri– bir Eter fırtınasının gazabına sürüklemesi imkânsızdı.

Soren üstüne yürüdü. “Ben senden emir almıyorum!”

“O halde benden al!” diye bağırdı Aria. “Kıpırda, Soren! Vaktimiz yok!”

“Bunun işe yaraması imkânsız,” dedi Soren ama yine de hava araçlarından birine koştu.

Gemi yakından kocamandı, dokusu pürüzsüz ve açık maviydi, bir inci gibi parlıyordu. Perry, Talon ve Clara’nın ellerini tutup onları rampadan yukarı çekti.

İçerideki kabin geniş, camsız bir boru şeklindeydi. Bir tarafında küçük bir kapı aralığından kokpiti gördü. Öteki taraf metal kasalarla doluydu. Perry bunun bir yük aracı olduğunu fark etti, gerçi sadece kısmen doldurulmuştu. Bagaj bölmesinin durduğu orta kısmı boştu ama hızla insanla doluyordu.

“Arkaya kadar gidip oturun,” dedi Aria herkese. “Tutunabilerseniz bir şeye tutunun.”

Perry İkametçilerin Aria’yla ilk tanıştığındaki gibi gri giysiler giydiğini fark etti. Açık tenliyidiler ve gözleri kocaman açılmıştı, Perry duygularının kokusunu duman yüzünden alamasa bile ona verdikleri tepki yüzlerindeki afallamış ifadede açıkça görülüyordu.

Perry üstüne baktı. Yıpranmış giysiler kan ve is kaplıydı, elinde de bir silah vardı. Ayrıca onlara sert ve vahşi göründüğünü biliyordu, tıpkı onların da kendisine yumuşak ve dehşete kapılmış görünmesi gibi.

Burada bulunmasının bir yararı yoktu.

“İçeri,” dedi Talon ve Clara’yı kokpite sokarak.

İçeri girerken başını çarptığında aklına Roar geldi, burada olsa şaka yapardı. Olmalıydı da. Perry ona çok kötü davranmıştı.

Roar'un sadakatini sorguladığına inanamıyordu. Birden Liv'i hatırladı. Ciğerlerindeki nefes çekildi ve midesi düğümlendi. Bir ara kız kardeşini düşünürken dizlerinin üstüne çökecekti ama şimdi olmazdı. Şimdi yapamazdı.

Kokpit küçük ve loştu, Vale'in odasından büyük değildi. Ön tarafa kıvrılan yuvarlak bir pencere vardı. Perry hangarın ucundaki çıkışı gördü. Dışarıda yoğun, siyah bir duman Eter'le belirip çölü kapladı.

Soren pilot koltuklarından birinde oturup düz kontrol paneline bakınca küfretti. Perry'nin dikkatini fark etmiş olmalıydı çünkü gözlerinde nefretle dönüp baktı. "Unutmadım, Vahşi."

Perry'nin gözleri Soren'ın çenesindeki yaraya gitti. "O halde sonuçları da hatırlıyoursundur."

"Senden korkmuyorum."

Perry'nin yanından küçük bir ses duyuldu. "Soren, o benim amcam."

Soren, Talon'a bakınca yüz ifadesi yumuşadı. Sonra yeniden kontrollere döndü.

Perry yeğenine baktı, Soren'ı böyle etkilemesine şaşırmıştı. Bu nasıl olmuştu? Silahı bir rafa başka silahların yanına koydu. Talon ve Clara'yı da arka duvarın önüne oturttu. Sonra eğilip yeğeninin yüzünü inceledi. "İyi misin sen?"

Talon başını sallayıp bitkinlikle gülümsedi. Perry onun derin yeşil gözlerinde Vale'den izler gördü ve ön dişlerinin çıktığını fark etti.

Birden kaybettikleri tüm ayların farkına vardı, sorumluluğunun gerçek yükünün de. Talon artık onundu.

Motorlar harekete geçerken doğruldu. Soren'ın önündeki panelin ışıkları yandı ve kabinin kalanı karanlığa gömüldü.

"Tutunun!" diye bağırdı Soren.

Ana kabindekilerden bir panik mırıltısı yükseldi. Aria, araç tam bir sarsıntıyla havalanırken Perry'nin yanındaki kapıdan kokpite girdi. Sendelediği sırada Perry onu belinden yakalayıp tuttu. Araç öne fırladığında Aria'nın sırtı onun göğsüne yaslandı. Perry kollarını ona doladı, araç gitgide hızlanıp hangarın duvarları bulanıklaşarak geride kalırken sımsıkı sarıldı. Dışarı çıkıp dumanın içine daldılar. Perry camdan bir şey göremiyordu ama Soren'ın, önündeki konsol ekranından yolunu bulduğunu fark etti.

Temiz havaya çıkmalarından saniyeler sonra üstünden hızla geçtikleri dünyaya huşuyla baktı. Perry adını bir şahinden almıştı ama uçacağını hiç düşünmemişti. Hortumlar çöle iniyordu ama şimdi sayıları azalmıştı. Şafağın soluk ışığı göğe yayılıp Eter'in parıltısını yumuşatıyordu. Aria'nın ona yaslanarak gevşeyen ağırlığını hissetti. Çenesini başının üstüne yasladı.

Hava aracı batıya yönelip yolunu değiştirirken Perry, Hess'in filolosunun uzaktaki vadide bir dizi ışık halinde ilerlediğini fark etti. Daha önce gördüğü devasa aracın şeklini tanımişti. Sonra Hayal göründü; parçalanıyor, dumanın içinde kayboluyordu.

Aria kollarında sessizce izliyordu. Perry'nin bakışları omzunun kıvrımına, yanağının çıkıntısına gitti. Gözlerini kırpiştirirken beliren siyah kirpiklerine. Kalbi acıyla doldu. Aria'nın acısıyla. Kendi acısıyla. Aria'nın nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. O da evini kaybetmişti.

"Hazır olduğunda, Aria, belki bana nereye gideceğimi söylersin."

Soren'in ses tonunu duyan Perry yumruklarını sıkı. Aria dönüp ona soru sorarcasına baktı. Kolundaki sargı kanla lekelenmişti. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı, hem de hemen.

"Tide'lara," dedi Perry, yaptığı teklif değil de daha çok içinden geleni söylemekti. Barınak sunabileceği kadar boş yeri vardı. Demin gördüklerinden sonra da İkametçilerin mağaraya kabilesinden daha hızlı alışacağını hissetti.

Aria'nın gri gözleri loş kabinde parladı. "Kasalar erzak dolu. Yiyecek. Silah. İlaç."

Perry başını salladı. Basit bir karardı. İttifak yapacakları gün gibi ortadaydı. Beraber daha güçlüydüler. Perry bu sefer İkametçilerin hoş karşılanacağını düşündü. Perry, Soren'a baktı. En azından çoğu hoş karşılanacaktı.

"Kuzeybatıya git," dedi Aria. "Şu tepelerin ardına."

Soren yönlendirme kontrollerini ayarlayıp aracı Tide Vadisi'ne uçurdu. Perry aşağı baktı, nihayet Talon'ı eve, kabileye getirmek için sabırsızlanıyordu. Yeğenin gözleri ağır ağır kapanıyordu. Yanında da Clara uyuyordu.

Aria elini tutup onu boştaki pilot koltuğuna götürdü. Perry oturup onu kucağına çekti. Aria dönüp ona sokuldu, alnını yanına dayadığında bir an için Perry ihtiyacı olan her şeye sahipti.

ARIA

“Bana kaza yaptırmaya mı çalışıyorsun?” Soren öteki koltuktan Aria’ya baktı. Kontrol panelinin ışıkları yüzünü daha keskin gösteriyordu. Daha acımasız. Babası gibi. Soren, Perry’ye baktı. “Çünkü iğrençsiniz.”

Aria’nın kolu acıyla zonkluyor, gözleriyse duman ve yorgunluktan yanıyordu. Onları kapayıp kendinden geçmek istiyordu ama yakında Tide’lara ulaşacaklardı. Uyanık kalmalıydı.

Arkasında kabindekilerin mırıltılarını duydu. Caleb oradaydı. Onunla henüz konuşma şansı bile olmamıştı. Rune ve Jupiter de oradaydı, ayrıca daha onlarcası; her biri korkuyordu.

Aria’ya ihtiyaçları vardı. Onları Hayal’den çıkaran oydu. Dışarıda nasıl hayatta kalınacağını biliyordu. Onun yönlendirmesine ihtiyaçları vardı. Artık onları korumak onun sorumluluğuydu.

Perry, Aria’nın saçını omzundan geriye atıp kulağına fısıldadı: “Dinlen. Onu duymazlıktan gel.”

Derin ve telaşsız sesi Aria'nın içinden geçip midesine sıcakık bir hisle yerleşti. Başını kaldırdı. Perry onu izliyordu, yüzü endişeliydi. Aria parmaklarını çenesindeki yumuşak sakalda gezdirip saçlarına daldırdı, her yanını hissetmek istiyordu. "Gördüklerin hoşuna gitmiyorsa bakma sen de, Soren."

Dudakları buluşmadan önce Perry'nin yüzünde bir an beliren tebessümü gördü. Öpücükleri nazik, yavaş ve anlam doluydu. Ormanda buluştuklarından beri her anları aceleyle geçmişti. Tide kampındayken de. Hayal'e yetişirken de. Şimdiyse nihayet saklanmadan ya da koşturmadan geçirebilecekleri bir anları vardı. Aria öyle çok şey söylemek istiyordu ki. Perry'nin bilmesini istediği o kadar çok şey vardı ki.

Perry'nin eli kalçasına yerleşip onu sıkıca kavradı. Dudakları onunkileri daha telaşlı öperken Aria öpücüklerinin derinleştiğini hissetti.

Birden aralarında gerçek bir sıcaklık oluştu ve Aria'nın geri çekilmek için kendini zorlaması gerekti.

Çekildiğinde Perry'nin dudaklarından usulca bir küfür çıktı. Gözleri yarı yarıya kapanmış, dalgın bakıyordu. En az Aria'nın hissettiği kadar duygularına kapılmış gibi görünüyordu.

Aria kulağına eğildi. "Yalnız kaldığımızda devam ederiz."

Perry güldü. "Yakında olsa iyi olur." Aria'nın yüzünü ellerine alıp alınları değene kadar kendine çekti. Aria'nın saçı öne dökülüp bir duvar oluşturdu, onlara ait bir alan. Bu kadar yakından tek görebildiği Perry'nin gözleriydi. Nemliyidiler, suyun altındaki bozuk paralar gibi parlıyorlardı.

"Gittiğinde beni parçaladın," diye fısıldadı.

Aria bunu biliyordu. O zaman yaparken de farkındaydı. “Seni korumaya çalışıyordum.”

“Biliyorum.” Perry’nin nefesi yüzüne usulca çarptı. “Koruduğunu biliyorum.” Yanağını parmaklarının arka tarafıyla okşadı. “Sana söylemek istediğim bir şey var.” Gülümsedi ama gözlerindeki ifade tatlı ve cezbediciydi.

“Öyle mi?”

Perry başını salladı. “Bir süredir söylemek istiyordum. Ama şimdi bekleyeceğim. Yalnız kalana kadar.”

Aria güldü. “Yakında olsa iyi olur.” Sırtını Perry’nin göğsüne yasladı ve kendini hiç o an olduğu kadar güvende hissetmediğini fark etti.

Dışarıda tepeler bulanık görüntülerle geride kalıyordu. Ne kadar uzağa geldiklerine şaşırı. Yakında Tide’lara ulaşacaklardı.

“Yemin ederim, az daha beni kusturacaktınız,” diye mırıldandı Soren.

Aria onunla aceleyle yaptıkları son Akıllıgöz konuşmasını hatırladı.

“Ne?” dedi Soren kaşlarını çatarak. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Durgun Mavi’nin yerini bildiğini söylemiştin.” Aria’ya söyleyemeden bağlantıları kopmuştu.

Soren sırtıttı. “Evet, biliyorum. Babam ve Sable’ın konuştuğu her şeyi gördüm. Ama Vahşi’nin önünde tek kelime etmem.”

Perry’nin Aria’yı saran kolları gerildi. “Bana bir daha öyle seslenirsen, İkametçi, son sözünü etmiş olursun.” Yeniden arkasına yaslanıp gevşedi. “Üstelik bana bir şey söylemene gerek yok. Ben yerini biliyorum.”

Aria, Perry'ye baktı. Çok hızlı hareket ettiği için kolunu acı kapladı. Dudağının iç kısmını ısırp acının dinmesini bekledi. "Durgun Mavi'nin yerini biliyor musun?"

Perry başını salladı. "Filo dümdüz batıya gidiyordu. O yönde tek bir şey var."

Perry daha konuşmasını bitirmeden Aria gerçeği fark etti. "Denizde," dedi.

Perry onaylarcasına mırıldandı. "Hiç evdeyken olduğum kadar yaklaşmamışım."

Soren'in ağzı hayal kırıklığıyla büküldü. "Eh, artık her şeyi biliyorsunuz."

Aria başını iki yana salladı, Soren'in oyunlarına katlanacak hali yoktu. "Söyle haydi, Soren. Ne öğrendin?"

Soren'in dudakları sanki iğneli bir şey söyleyecekmiş gibi kıvrıldı ama sonra ifadesi gevşedi. Konuştuğunda sesi normal ve sakın çıkmıştı, her zamanki sitemli tavrından iz yoktu. "Sable açık göğe ulaşmadan önce tamamen Eter'den oluşan bir duvar aşmak zorunda olduğunu söylüyor." İnanmıyormuş gibi boğuk bir ses çıkardı. "Yapabileceğini söylüyor ama yalan. Hiçbir gemi bunu yapamaz."

Gemi yapamaz, diye düşündü Aria ancak başka bir yol vardı. Perry'yle ayn anda konuştu.

"Cinder."

PEREGRINE

Hava aracı Tide kampını geçip sahilden kuzeye doğru gitti. Soren mağaranın dışındaki güvenli koya ulaşmak için onları okyanusun üstünden uçurmak zorunda kalmıştı, uçurum aracın yön bulamayacağı kadar dikti. Perry su üstünde uçmanın daha sert olduğunu fark etti. Aria kollarında uyurken ufka bakıp bir umut dalgası hissetti. Cinder yanlarında değildi, Hess ve Sable'ın beraber elde ettiği güç de... ancak Durgun Mavi denizde bir yerdeydi ve kimse denizi Tide'lar kadar iyi bilemezdi. Okyanus onların bölgesindeydi.

Hava aracı sahile iniş yaparken Talon ve Clara uyandı. Perry kamptan ayrılma sebeplerine dair bir açıklama hazırlamıştı ama yüzlerindeki büyük gülümsemeleri görünce sordukları zaman anlatmaya karar verdi.

“Bana bir mağaranın önüne iniş yapmadığımı söyleyin,” dedi Soren.

Aria, Perry'nin kollarında döndü. Yavaşça bacaklarını çekerek kucğıından kalktı. "Ondan istediğimiz zaman kurtulabiliriz."

"Keşke şaka yapıyor olmasaydın," dedi Perry. Şimdiden Aria'nın, üstündeki ağırlığını özlüyordu.

"Hayatlarınızı kurtardığım için bayağı minnet duyuyorsunuz. Rica ederim bu arada."

Aria gülümsedi. Perry'nin kalkmasına yardım etmek için elini uzattı, yaralı kolunu vücuduna yaslamıştı. "Şaka yaptığımı kim söyledi?"

Perry kalkıp peşinden ana kabine geçti, oradaki İkametçilerin şaşkınlıktan kesilen nefeslerini görmezden gelerek elini Talon'ın omzuna dayayıp kapının kontrol tuşuna basan Aria'nın yanında durdu. Aracın kapısı açılınca dalgaların kumlara çarpış seslerini taşıyan hava içeri girdi.

Perry sabahın ışıklarında Tide'ların mağaradan çıkıp sahile doluşunu gördü. Gemiye şaşkınlıkla bakarken, inanmamak ile panik arasında sıkışmış gibi görünüyordlardı. Arkasında onlarca İkametçi dışarıdaki dünyaya bakıyordu, korkuları aşıkardı, du-mandan tıkanan burnuyla bile koklayabileceğı kadar güçlüydü.

Perry, Marron ve Reef'i gördü. Bear ve Molly'yi. Gözleri Hyde, Hayden ve Avare'yi geçti. Willow ve Brooke'u. Roar ve Twig'i arıyordu. İkisinin de orada olmadığını fark ettiğinde pişmanlık duydu. Onları ve Cinder'ı bulmak zorundaydı ama önce Aria'yla beraber İkametçileri geçici evlerine yerleştirmeliydiler.

Pire yamacın aşağısına koştu, Talon'ı görünce inleyip kuy-ruğunu hatta tüm bedenini salladı. Talon ona baktı, yeşil gözleri hevesle aydınlandı. "Gidebilir miyim?"

“Tabii,” dedi Perry ve Talon ile Clara’nın rampadan aşağıya koşmasını izledi.

Talon çok koşamadan Pire üzerine atlayıp onu kumun üzerine devirdi. Clara onların yanından geçip Brooke’un kollarına atladı. Sonra kabile, hızla ileri atılıp Perry çocukları göremez hale gelene kadar etraflarını sardı.

Perry yanında duran Aria’ya baktı. Hâlâ çözmeleri gereken çok fazla sorunları vardı ama Talon ile Clara’yı eve getirmiş ve yapabildikleri kadar çok kişiyi Hayal’den kurtarmışlardı. Bu iyi bir başlangıç sayılırdı.

Şimdi yeni bir kabile kurmaları ve Durgun Mavi’yi bulmaları gerekiyordu.

Perry, Aria’ya elini uzatırken haftalar önce onu Tide’larla tanıştırtırkenki tutumunu hatırladı. Tuhaf bir sessizliğe bürünmüş ve aralarına bir mesafe koymuşlardı. En güçlü yanlarını, bir zayıflıkmişçasına saklamışlardı.

“Tekrar deneyelim mi?” diye sordu.

Aria gülümsedi. “Olması gerektiği gibi,” dedi ve parmaklarını onunkilere geçirdi. “Birlikte.”

TEŞEKKÜRLER

En başta bu kitabın hazırlanışı sırasında bana desteği ve kılavuzluğu için Barbara Lalicki'ye teşekkürlerimi sunuyorum. Bana cesaret ve bilgece tavsiyeler vererek pek çok kez doğru yola yönlendirdin. Bir sanatçının ruhuna ve yeteneğine sahip bir editörüm olduğu için çok şanslıyım. Teşekkür ederim.

Andrew Harvell bana ekstrasadan editöryel veri sağladı ve farklı şekillerde sayısız yardımı oldu. Andrew, onca şeyi son derece mükemmel bir tutumla başarıyorsun. Seninle çalışmak gerçekten bir zevkti. Bana kendimi iyi hissettirdin, sen olmasaydın hiçbir yere varamazdım. Ayrıca HarperCollins'in pazarlama, tasarım ve satış departmanlarındaki dostlarıma da sevgilerimi sunuyorum. Perdenin arkasında çok fazla emek harcanıyor. Yaptıklarınızdan ötürü müteşekkirim.

İşimin eğlenceli yani yaratıcı tarafının tadını çıkarabileyim diye, mesleki kısmıyla ilgilenen ve ikisi de birer ninja gibi olan temsilcilerim Josh ve Tracey Adams'a teşekkürler. Harikasınız. Stephen Moore'a işin Los Angeles tarafını hallettiği için ayrıca teşekkürler.

Bu kitabın yazımı sırasında Lorin Oberweger, Eric Elfman, Lia Keyes ve Jackie Garlick; beyin fırtınası yapmak, okumak, yorumda bulunmak veya yalnızca beni desteklemek için hep yanımda oldular. Benim için çok değerlisiniz.

YA Muses blogunda benim takımımından; Katy Longshore, Talia Vance, Bret Ballou ve Donna Cooner. Bu yolculukta benimle geldiğiniz için çok teşekkürler.

Bir yazar olmanın en değerli özelliklerinden biri de bir yazı topluluğuna ait olmaktır. Apocalypse grubu; büyük dostluğunuz ve ilk kitabımı yazdığım sene bana verdiğiniz destek için çok teşekkürler. Birkaç sene önce SCBWI bana bir kapı açmıştı. Özellikle bunun için Kim Turrisi'ye teşekkürlerimi sunuyorum. Senin gibi olmaya çok özeniyor ve bir gün ben de başkaları için kapılar açmak istiyorum.

Ailem, benim en büyük hazinem. Anne ve babam, eşimin anne ve babası, erkek ve kız kardeşlerim, kuzenlerim, teyze ve amcalarım, yeğenlerim... Sizi ne kadar çok sevdiğime dair onlarca kitap yazabilirim. Bana inandığınız için teşekkür ederim. Michael, Luca ve Rocky'ye: Siz her şeyden ötesiniz.

Son olarak da okuyucularım ve blog yazarlarıma; yani sizlere. Perry ile Aria'yla vakit geçirdiğiniz için teşekkür ederim. Çoğunuz bana ulaşarak desteğiniz ve hevesinizle bana çok şey kattınız. Teşekkürler.

Şimdi, hazır mısınız? Durgun Mavi'nin ortasına gitme vakti...

TEHLİKE DOLU BİR DÜNYADA
SIRADIŞI BİR İTTİFAK
DÜNYALARIN AYIRDIĞI
ANCAK KADERİN BİRLEŞTİRDİĞİ BİR AŞK

“Hayal gücünüzü ve yüreğinizi etkisi altına alacak.”
Justine

“Açlık Oyunları hayranlarını mest edecek.”
Booklist

“Unutulmaz bir distopik şaheser.”
Examiner.com